Să nu seduci un crai
SABRINA JEFFRIES

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „ȘCOALA PENTRU MOȘTENITOARE"

Lady Amelia Plume are mulți pretendenți printre gentlemenii din Londra, dar toți sunt vânători de zestre, niște filfizoni care nu-i pot oferi aventurile exotice pe care ea și le dorește atât de mult. Dar sălile de bal din Mayfair devin mult mai interesante și atrăgătoare când apare maiorul Lucas Winter, un american cu un trecut întunecat și cu un aer periculos. Însă tocmai asta o atrage pe aventuroasa Amelia la misteriosul bărbat și o face să se lase repede cucerită de comportamentul lui îndrăzneț. Însă graba și insistența lui Lucas de a o curta o determină pe Amelia să suspecteze că maiorul are un motiv ascuns de a se afla mereu în preajma ei, drept pentru care se hotărăște să afle care îi sunt adevăratele intenții. Deși maiorul Winter nu-i mărturisește Ameliei care este scopul venirii lui în Anglia și faptul că ea ar putea fi cheia misiunii sale secrete, ceea ce începe ca un simplu flirt se transformă brusc într-un pasional dans al seducției. Iar când un rival pune în pericol reputația Ameliei, Lucas se vede nevoit să aleagă între a-și răzbuna trecutul sau a alege un viitor plin de dragoste.

„Sabrina Jeffries descrie un joc de-a șoarecele și pisica atât de palpitant, că veți citi pe nerăsuflate aventurile Ameliei și ale lui Lucas."
Romantic Times

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-3621-8

9 786063 336218

Alma

LIBER TATEA femeii

Capitolul 1

Londra, iunie 1818

Dragul meu văr Michael,

În următoarele luni, nu voi fi la școală, ci la Londra, ca însoțitoare a lui Lady Amelia, în vreme ce tatăl și mama ei vitregă sunt la țară. Te rog să-mi scrii în continuare. Voi avea nevoie de sfaturile tale înțelepte, căci Lady Amelia este o entuziastă (să îndrăznesc să spun că e aproape la fel de îndrăzneață ca mine?) și riscă să ne bage pe amândouă în bucluc înainte de încheierea sezonului.

A ta devotată,

Charlotte

Cine s-ar fi gândit că balurile puteau fi atât de plictisitoare?

Cu siguranță, nu Lady Amelia Plume. Când ajunsese prima dată la Londra, din orășelul de coastă Torquay, fiecare întâlnire la ceai, fiecare bal, fiecare serată fuseseră magnifice.

Dar asta se întâmplase cu doi ani în urmă, înainte să-și dea seama că erau toate la fel. Iar balul din fiecare primăvară al distinsei vicontese de Kirkwood nu făcea excepție, judecând după mulțimea de oameni pe care Amelia îi urmărea cum intrau în sala de bal cu pereți trandafirii. Erau aceleași persoane plictisitoare, aceiași filfizoni înfumurați, aceleași matroane bârfitoare și aceleași domnișoare frivole. Nici o lady care aspira la aventură și care avea un dram de respect de sine nu ar fi rămas acolo.

Din păcate, Amelia îi promisese prietenei ei din Scoția, Lady Venetia Campbell, că avea să rămână. Măcar Venetia, pe care o zări la câțiva metri depărtare, știa cum să învioreze o serată plictisitoare.

– Slavă Cerului că ai venit! spuse Venetia când se apropie. Îți jur că o să mor de plictiseală. Nu este aproape nimeni interesant pe aici.

– Nimeni? întrebă Amelia cu o dezamăgire evidentă. Nici măcar un ambasador spaniol, vreun explorator întors de curând din Pacific ori un cântăreț de operă?

Venetia râse.

– Mă gândeam mai degrabă la bărbați buni de însurătoare.

Pentru Venetia, asta însemna un gentleman inteligent. Nu că n-ar fi putut să aleagă din pleiada de domni, inteligenți sau nu. Pe lângă faptul că era impresionant de bogată, avea genul de frumusețe pe care bărbații îl idolatrizau, cu bucle negre, piele de culoarea laptelui și niște sâni enormi.

În comparație cu Venetia, Amelia era îngrozitor de comună – înălțime obișnuită, piele obișnuită, voce obișnuită. Chipul ei comun nu avea să inspire niciodată rapsodii, iar părul ei de un castaniu mediu șovăia între a fi cârlionțat și drept.

Dar avea foarte mult păr, slavă Cerului, și îl menținea strălucitor cu ajutorul pomezii și a apei de caprifoi pe care le folosea mama ei vitregă, originară din America. Poate că ochii Ameliei nu aveau verdele de sirenă al ochilor Venetiei, dar bărbații îi descriau ca fiind „strălucitori", iar sânii ei de regulă atrăgeau atenția.

Pe scurt, Amelia avea un farmec decent și... pretendenți modești. Desigur, cei mai mulți bărbați erau atrași de averea ei nu chiar atât de modestă și de statutul de fiică a contelui de Tovey. Dar, oricum, ea nu avea de gând să se mărite cu nici unul dintre ei – nici cu marchizul de Pomeroy, un general în vârstă, căruia îi plăceau Amelia și averea ei, nici cu fiul amfitrioanei, însuși vicontele de Kirkwood, care îi făcuse avansuri cu un an înainte.

Ea visa la o viață mai aventuroasă – să călătorească prin Turcia, asemenea lui Lady Mary Wortley Montagu, sau să trăiască în Siria, precum legendara Lady Hester Stanhope.

– De fapt, spuse Venetia, există o persoană aici care ni s-ar părea interesantă amândurora: vărul din America al lui Lord Kirkwood. Ea făcu un semn din cap spre un colț aflat undeva în spatele Ameliei. Se pare că maiorul Lucas Winter se află în Anglia în misiune cu Garda Marină a Statelor Unite.

Așteptându-se să dea peste vreun tip mai în vârstă, încărunțit și palid, Amelia urmări privirea Venetiei. Apoi se uită lung. Dumnezeule, cum îl ratase când își făcuse intrarea?

În sala aceea înghesuită, maiorul Winter ieșea în evidență ca un șoim printre porumbei. Purta o uniformă albastră absolut

fermecătoare, cu fireturi de aur și o centură de un roșu aprins strânsă pe talia lui elegantă. Inima i-o luă la goană numai privindu-l.

Și nu doar studiindu-i uniforma. Părul lui de un negru intens se potrivea de minune cu cizmele de aceeași culoare și, departe de a fi palidă, pielea arsă de soare îi făceau pe ceilalți gentlemeni să pară teribil de anemici. Te îndemnau să te gândești la o zi petrecută pe mare, în bătălii pe Mediterană. Oh, câte aventuri trebuia să fi trăit!

– Iată un bărbat adevărat! observă Venetia. Cresc înalți și bine făcuți în America, nu-i așa? Chiar dacă trăsăturile lui sunt întru câtva grosolane.

Era adevărat. Bărbatul avea maxilarul un pic prea ascuțit, iar nasul puțin cam subțire pentru a fi chipeș. Iar orice lord englez ar fi smuls fără milă sprâncenele acelea groase și rebele. Dar, chiar dacă și-ar fi schimbat înfățișarea, atâta vreme cât își păstra privirea aceea încruntată, bărbatul tot grosolan continua să pară.

„Și fascinant."

– Încă nu a invitat nici o doamnă la dans. O dorință intrigantă licări în ochii Venetiei. Dar o să fii încântată să afli ce se spune despre el – călătorește cu un veritabil arsenal. Dacă o să continue să-i insulte pe ofițeri, s-ar putea să fie nevoit să-l și folosească.

– I-a insultat?

La naiba, ratase toate lucrurile interesante pentru că ajunsese cu întârziere!

– I-a spus lui Lord Pomeroy că americanii au câștigat ultima bătălie împotriva noastră pentru că ofițerii englezi sunt mai interesați de pomezi decât de pistoale.

Amelia râse. Nu putea decât să-și închipuie cum trebuia să fi primit generalul comentariul acela. Mai ales rostit de bărbat precum maiorul, care sigur se simțea acolo ca pe teritoriul inamicului, chiar dacă războiul se încheiase cu trei ani înainte. În vreme ce maiorul Winter sorbi din șampanie, scrută din priviri sala de bal cu disprețul rezervat al unui spion aflat în recunoaștere.

– Este însurat? întrebă Amelia.

Venetia se încruntă.

– Acum, că stau să mă gândesc, nimeni n-a confirmat acest lucru.

– Sper să nu fie. Amelia mai aruncă o privire în direcția lui. Trebuie să fie extraordinar de curajos dacă îi înfruntă pe vechii lui dușmani chiar acasă la ei.

– Și trebuie să aibă ceva mai mult decât ramuri uscate pe sub kilt, adăugă Venetia cu accentul ei ușor scoțian.

Amelia o privi pieziș.

– Ai citit din nou cartea aceea ieftină cu povești din harem, nu-i așa?

– Este foarte edificatoare, continuă Venetia în șoaptă. Ce zici? Maiorul are o *sabie* care să merite să fie venerată de gura cuiva?

– Dumnezeule, nici măcar eu nu sunt atât de neobrăzată încât să-mi dau cu părerea despre sabia maiorului!

Venetia chicoti.

– Mama ta vitregă o să fie încântată să audă asta.

Amelia râse.

– Dumnezeu știe că biata Dolly are și așa destule bătăi de cap cu mine. A detestat să fie târâtă prin lume de răposatul ei soț, așa că nu înțelege de ce n-aș rata niciodată șansa de a călători.

Privirea ei alunecă din nou spre maior. Marinarii americani erau celebri datorită faptului că se luptaseră cu pirații barbari în ultimii ani. El era prea tânăr ca să fi experimentat asta? Oare ea îndrăznea să aranjeze lucrurile astfel încât să-i fie prezentată și apoi să-l întrebe?

Lord Kirkwood o privi și îi murmură ceva vărului său, care îi urmări privirea. Era prima dată când americanul se uita în direcția ei, așa că Amelia schiță un zâmbet îmbietor spre el.

El nu i-l întoarse. Făcu ochii mici spre ea, cu o intensitate bruscă de prădător, apoi privirea îi alunecă fără neobrăzare spre rochia din mătase galbenă din China, cu volănașe roșii orientale. În clipa în care privirea lui reveni asupra chipului ei, obrajii Ameliei erau în flăcări.

Dumnezeule, bărbatul era îndrăzneț! Nici un englez nu se uitase vreodată la ea de parcă era goală pușcă. Cât de fascinant! Un fior delicios o cuprinse într-un iureș de senzații.

Apoi el spulberă momentul făcând un semn scurt din cap și își întoarse privirea spre vărul lui.

Ei bine, ce trebuia să înțeleagă ea din asta?

– Unde este mama ta vitregă? întrebă Venetia.

– Ea și tata au plecat ieri la Torquay, spuse Amelia absentă.

Acum, că Dolly aștepta primul copil, *papa* era hotărât să o răsfețe la țară.

– Aproape că m-au convins să merg cu ei, dar, din fericire, doamna Harris a acceptat să vină cu mine în oraș și să fie însoțitoarea mea câtă vreme nu este nevoie de ea la școală.

Cu doi în urmă, Amelia și Venetia absolviseră Școala pentru tinerele domnișoare a doamnei Harris, iar profesoara lor încă nutrea pentru ele o puternică afecțiune, sentiment de altfel reciproc. Tocmai de aceea mergeau acolo în fiecare lună pentru a lua ceaiul și pentru lecțiile de tânără moștenitoare. Asta, fără a mai menționa informațiile prețioase pe care doamna Harris le primea în mod regulat de la misteriosul ei binefăcător, vărul Michael.

– Oricât aș adora-o pe doamna Harris, spuse Venetia, nu mi-aș dori să mă însoțească. Nu te-ar lăsa niciodată să ai un moment între patru ochi cu vreun domn.

– Cu ce domn are Amelia un moment între patru ochi? întrebă o voce cârcotașă din spatele lor.

Amelia își înăbuși un oftat. Era domnișoara Sarah Linley, altă colegă de școală. Amelia încercase să o placă, dar irascibilitatea și snobismul prostuței Sarah o făceau până și pe ea să scrâșnească din dinți.

– Bună, Sarah. Ea își lipi un zâmbet politicos pe chip. Vorbeam doar despre lipsa bărbaților eligibili de aici.

– Ce lipsă? întrebă Sarah. Eu văd câțiva. Lord Kirkwood, de exemplu.

– Despre care aud că încearcă să se însoare cu o avere, sublinie Venetia.

Sarah își răsuci pe deget o șuviță aurie.

– Iar eu am o avere, nu-i așa?

Fiica bancherului avea trăsăturile deosebite ale unei păpuși de porțelan. Păcat că nu avea nimic care să semene cu un creier.

– Lord Kirkwood n-ar manifesta niciodată vreun interes pentru tine, replică Venetia fără să se deranjeze să-și ascundă disprețul.

Din cauza frecventelor referiri ale lui Sarah legate de mizerabilii scoțieni, cele două erau întotdeauna cu pumnalele la vedere.

– Ah, dar a făcut-o deja, spuse Sarah cu o voce care trăda un aer de superioritate. Apoi oftă afectată. Din păcate, părinții mei nu sunt de acord. *Papa* spune că Lord Kirkwood este un pierde-vară cu titlu și că vrea să mă mărite cu un negustor de ceai care are grămezi de bani. M-au lăsat să vin aici în seara asta doar pentru că vine

și acel negustor. Eu, măritată cu un negustor de ceai! Vă puteți închipui? Când, de fapt, aș putea să fiu Lady Kirkwood!

– Sunt sigură că vicontele are inima zdrobită, zise Venetia sarcastic.

– Oh, povestea încă nu s-a terminat!

Sarah schiță spre ele un zâmbet secretos.

Amelia știa că nu trebuia să o încurajeze, dar era limpede că Venetia nu putea să suporte ideea că Sarah știa ceva ce ea nu aflase.

– Chiar așa? întrebă Venetia.

Sarah se aplecă spre ea.

– Îmi promiteți că nu spuneți nimănui?

Venetia schimbă o privire cu Amelia.

– Absolut!

– La ultima întâlnire, mi-a dat pe ascuns o scrisoare în care își declara intențiile.

Amelia abia reuși să-și mascheze uluirea. Lord Kirkwood i se păruse un om rezonabil, dar, dacă se gândea serios la o căsnicie cu prostuța Sarah, cu siguranță era nebun sau mai disperat după înavuțire decât își dăduseră seama cei din înalta societate.

– I-am scris un răspuns. Sarah arboră un aer tragic. Dar este foarte posibil să rămână în săculețul mea pentru totdeauna. Mama urmărește cu atenție corespondența și m-a amenințat că-mi ia toate bijuteriile dacă dansez măcar o dată cu Lord Kirkwood. Ea privi încruntată în colțul opus al încăperii. Dar ar reuși să vorbească puțin cu mine dacă nu ar fi vărul lui oribil.

Privirile li se îndreptară spre maiorul american chiar când acesta schimba câteva cuvinte cu doi invitați. În timp ce spiritele se aprinseră, Lord Kirkwood interveni să stingă focul.

Sarah oftă.

– De fiecare dată când Excelența Sa se îndreaptă spre mine, ticălosul lui văr supără pe cineva. Și nu este ca și cum aș putea să mă duc direct la el și să-i dau scrisoarea. Cineva ar putea să mă vadă, iar tata mi-ar pune pielea pe băț.

– Atunci dă-o unui slujitor, spuse Venetia cu dispreț.

– Și dacă observă mama? Sau dacă slujitorul o să pălăvrăgească? Probabil părinții mei o să mă închidă în camera mea sau o să facă vreun lucru la fel de oribil.

– Ai putea să o lași într-un loc în care să fii sigură că o s-o găsească, sugeră Amelia. În biroul lui, de exemplu.

– Bărbații joacă deseori cărți acolo, zise Sarah vizibil încruntată.

– Atunci lasă-i scrisoarea pe pat, continuă Amelia. Sau mai bine pe perna lui. Nici un slujitor n-ar îndrăzni să o ia de acolo până când nu o vede stăpânul.

În timp ce Sarah o privi înfricoșată, Venetia adăugă cu niște ochii strălucitori:

– Da, Sarah, de ce nu te duci până sus ca să o lași pe pat?

– Foarte amuzant, spuse Sarah îmbufnată. Voi două vreți să vedeți cum dau de necaz ca să-l aveți pe Lord Kirkwood numai pentru voi.

Amelia fu cât pe ce să-i spună că Lord Kirkwood o abordase înainte să se fi gândit măcar la Sarah, dar nu putea să fie atât de rea.

– Vreau doar să spun că, replică ea scurt, casa nu este mare și există scările slujitorilor. Ai putea să te furișezi până sus și să o faci înainte să observe cineva că ai dispărut.

– Dacă este așa de ușor, de ce nu o faci tu? întrebă Sarah. Tu ești cea care tânjește după aventură.

Amelia dădu să răspundă, apoi se opri. Chiar știa să aprecieze o adevărată aventură. Partea ei ascunsă, entuziasmul de a se furișa... De ce să nu o facă? Desigur, nu pentru Sarah, ci doar ca să vadă dacă putea să scape neobservată.

Nu era ca și cum avea să se întâmple ceva extraordinar în seara aceea. În plus, probabil camera maiorului era sus, iar ea putea chiar să arunce o privire asupra *arsenalului* menționat de Venetia.

– Bine, spuse Amelia. O să duc chiar eu scrisoarea.

Sarah păru surprinsă, dar Venetia se încruntă.

– Nu fi absurdă! Nu poți să te duci în dormitorul omului.

– Este cea mai bună cale de a ne asigura că o să citească scrisoarea lui Sarah.

– Este cel mai bun mod de a fi ruinată dacă te vede cineva, spuse Venetia tăios. Pentru numele lui Dumnezeu, am putea la fel de bine să ne ducem la el și să-i dăm scrisoarea direct. Bârfele te-ar distruge oricum.

– Dacă Amelia vrea să mă ajute, se împotrivi Sarah, de ce să nu o facă?

– Pentru că o să fie prinsă, prostuțo!

– Dacă sunt prinsă, o să fac pe proasta, zise Amelia. O să-mi flutur genele și o să mă prefac că sunt o nătângă care s-a rătăcit prin casă în căutarea camerei de toaletă.

– Ideea de a face pe nătânga nu o să țină cu toată lumea, o avertiză Venetia.

– Atunci o să mă asigur că nu mă prinde nimeni. Amelia se întoarse spre Sarah. Dă-mi scrisoarea!

Sarah o scoase din săculeț și o strecură în mâna Ameliei.

Ignorând protestele Venetiei, Amelia îndesă plicul în săculețul ei, apoi se îndreptă grăbită spre coridor. Sigur, nu era chiar genul de aventură extraordinar de exotică la care visase, dar era mai bine decât nimic. Dacă reușea să ajungă la ușa care dădea spre scările din spate fără să fie văzută...

Avu noroc. Scara se afla chiar lângă camera de toaletă, așa că era ușor să deschizi o ușă în locul celeilalte când nu se uita nimeni. Sus avu din nou noroc, pentru că etajul la care se aflau dormitoarele era pustiu.

Dar care era camera Excelenței Sale? Ascultând dacă se apropia vreun slujitor, deschise iute ușile una după alta, trecând de dormitorul în care mirosea a apă de trandafiri, considerând că era al vicontesei, și de următorul, care părea a fi al unei tinere doamne. Chiar când Amelia deschise ușa altei încăperi de pe coridor, se auziră niște voci dinspre scări. Cu sângele vuindu-i în urechi, intră repede în cameră și închise ușa.

Câtă vreme cineva traversă coridorul, ea aruncă o privire în jur. Cu siguranță, era camera unui bărbat. O pereche de cizme lustruite erau așezate la picioarele patului, iar o centură și o sabie cu o formă stranie băgată în teacă atârnau pe un scaun. Sabia lui Lord Kirkwood era ținută într-un dulap la parter, astfel că aceea trebuia să fie...

Camera maiorului Winter.

Simți furnicături pe piele. Era șansa ei de a-i vedea arsenalul. Și de a afla mai multe despre el – unde fusese, unde se ducea.

Dacă era căsătorit.

În timp ce iureșul emoțiilor îi învolbură sângele în vene, ea se strecură mai aproape ca să se uite cu atenție la suportul de bărbierit. La fel ca majoritatea militarilor, bărbatul era extrem de îngrijit, periile și pieptănul fiind foarte curate. Același lucru era valabil pentru ordonata lui măsuță de toaletă. Nu găsi bijuterii, dar, în singurul sertar, descoperi un pumnal straniu, cu mâner de fildeș.

O privire rapidă înăuntrul dulapului îi dezvălui haine bine croite, dar nu moderne, mănuși și cizme practice și două pălării uzate din blană de castor. Găsi și mai multe lucruri din arsenalul lui – o cutie

de pistol încuiată, încă un pumnal și chiar o pușcă, pentru numele lui Dumnezeu! Dar, la naiba, nimic care să dea de înțeles dacă avea sau nu o soție!

Apoi zări scrisorile deschise de pe masa de scris. Ea șovăi, cu sângele înfierbântat în vene. Să îndrăznească? Însemna să meargă prea departe, nu-i așa?

Oh, dar tocmai de aceea trebuia să o facă! Nici o aventură nu era lipsită de risc.

Grăbindu-se, aruncă o privire peste foaia de deasupra. Scrisoarea de la Comisia navală către consulul american îi permitea maiorului Lucas Winter să vadă șantierele navale de la Deptford. Interesant, dar nu teribil de palpitant. Le răsfoi și pe celelalte. Și mai multă corespondență plictisitoare, nici o scrisoare de la vreo soție.

Apoi, ajunse la ultima foaie, care conținea o listă curioasă de nume și comentarii mâzgălite în dreptul fiecăruia. Doamna Dorothy Taylor era adnotată cu o serie de adrese din Franța, o dată și o scurtă descriere. Domnișoara Dorothy Jackson nu avea nici o descriere, ci adrese din Franța și menționarea unui frate. Doamna Dorothy Winthrop... Dumnezeule, omul avea o slăbiciune pentru femeile care se numeau Dorothy! Dar deținea doar o dată și o adresă, alături de o referire la soțul ei american.

Ultimul nume era subliniat de două ori: doamna Dorothy Smith. Amelia încremeni. Înainte ca Dolly să se fi măritat cu *papa*, numele ei fusese Dolly... Dorothy Smith. Amelia înghiți în sec. Nu însemna nimic. Trebuiau să existe o sută de Dorothy Smith numai în Londra.

Dar, după ce trecu în revistă comentariile din dreptul doamnei Dorothy Smith, își simți inima cât un purice:

270 Rue de la Sonne, Paris

Poate că a avut un însoțitor la Rouen în noiembrie 1815?
A plecat din Calais spre Plymouth singură, în februarie 1816.
Are piele albă, ochi verzi, păr roșcat, e scundă.

Amelia se uită absentă la hârtie. Cu siguranță, descrierea i se potrivea lui Dolly. Iar Dolly fusese atât la Paris, cât la Rouen, înainte să ajungă în Plymouth în 1816, când *papa* o luase pe sus și se însurase cu ea. „Poate că a avut un însoțitor"... Bineînțeles că avusese un însoțitor. Acum răposatul ei soț, un fost negustor.

Dar de ce era interesat maiorul Winter de Dolly? Era limpede că numele ei îi declanșase interesul, așa că probabil nu o cunoscuse personal.

Întorcând foaia pe cealaltă parte, găsi mai multe notițe care îi făcură pielea de găină:

Dorothy Frier alias Dorothy Smith?
Perioada în care Frier a fugit din SUA ca să scape se potrivește.

Dolly? Încercând să scape? De cine? Și de ce? Cuvântul alias suna cât se putea de criminal. Implicarea maiorului Winter însemna că guvernul american era parte din poveste?

Probabil că Dorothy pe care o căuta maiorul Winter fusese o spioană britanică. Dar războiul se încheiase, cui îi mai păsa de spioni? Oricum, nu putea să fie vorba despre timida Dolly, care tresărea când oamenii se certau, care se chinuia din răsputeri să le facă pe plac Ameliei și lui *papa*, care își dorise din suflet să se mărite cu *papa* și să-i permită să-i folosească toată averea când ar fi putut să ia de bărbat vreun bogătaș.

O neliniște bolnăvicioasă i se trezi în pântec. Dacă Dolly făcuse avere pe căi necinstite?

Când tatăl văduv al Ameliei o întâlnise pe Dolly în Plymouth, cei doi se îndrăgostiseră la prima vedere. Dolly era atât de tristă și de delicată, încât masivul și morocănosul tată al Ameliei nu își dorise altceva decât să o protejeze. Și cine nu și-ar fi dorit acest lucru? Femeia era blândă și dulce din fire.

Dar averea lui Dolly le schimbase viața. Cu banii ei plătiseră școala scumpă a doamnei Harris. Banii ei îi oferiseră Ameliei o zestre și debutul în societatea londoneză. Și tot banii lui Dolly îi îngăduiseră lui *papa* să-și pună proprietatea pe picioare după ani întregi de austeritate.

Amelia căută prin documente, sperând să găsească alte informații, dar nu mai văzu nimic. Ce avea să facă acum? Dolly nu menționase niciodată numele Frier, dar povestise puține lucruri despre trecutul ei. Se putea să fi avut un alt fel de viață? Lui Dolly îi plăcea să joace cărți... Era posibil să fi fost împătimită de jocurile de noroc? Sau fusese soția vreunui cartofor ori a unui trișor?

Nu, era absurd. Dolly nu ar fi participat niciodată la nici un fel de acțiune nelegiuită. Nu avea un temperament potrivit pentru așa ceva. Nu era în stare nici măcar să îi nege Ameliei cea mai mică rugăminte și plânsese când muriseră peștișorilor aurii, pentru numele lui Dumnezeu! Ideea ca ea să facă un lucru nelegiuit era ridicolă. Faptul că viața ei actuală o oglindea oarecum pe acea Dorothy Smith era doar un lanț îngrozitor de coincidențe.

Dar maiorul nu avea să creadă așa ceva. Amelia își dădea seama că el era genul de investigator minuțios. Într-adevăr, era posibil să știe deja despre Dolly. Asta explica de ce se uitase lung la Amelia în sala de bal.

Deci cât mai dura până când maiorul pleca la Devon pentru a vorbi cu *papa?* Sau până când încerca să o ducă pe Dolly în America din pricina unor acuzații de care cu siguranță nu se făcea vinovată?

Amelia trebuia să o avertizeze, dar cum? Și despre ce? Nu știa ce anume urmărea el – se putea să nu fie nimic important. Nici măcar nu era sigură că el făcuse vreo legătură între Dorothy Smith și Dolly. Și nici nu se punea problema să o supere pe Dolly în starea delicată în care se afla. În plus, nu era mai bine să afle mai întâi de ce se afla omul acela acolo?

O pocnitură o făcu să tresară. Era doar un buștean din șemineu. Dar ea trebuia să plece. Camera căpătase un aer deosebit de amenințător, cu sabia expusă îndrăzneț, armele ascunse și notițele de rău augur care sugerau o trădare. Dacă maiorul o prindea acolo, nu avea de unde să știe cum putea reacționa.

Cu grijă, puse hârtiile la loc, exact așa cum le găsise, apoi ieși degrabă pe ușă. Din fericire, coridorul era pustiu. Încă trebuia să livreze scrisoarea lui Sarah, o sarcină de care acum voia să scape cât mai repede cu putință.

În timp ce se grăbea spre singurul dormitor rămas, scoase scrisoarea lui Sarah din săculeț. Dar nu mai reuși să-l închidă la loc, iar din acest motiv observă prea târziu că cineva urcase scările.

– Ce naiba cauți aici sus? răsună o voce necunoscută de bărbat, cu un accent specific.

Aproape că i se opri inima în piept. Ascunse scrisoarea și săculețul la spate și înălță capul, doar ca să dea nas în nas cu singurul bărbat pe care ar fi trebuit să-l evite.

Maiorul Lucas Winter.

Capitolul 2

Dragă Charlotte,

Puțină îndrăzneală nu a făcut niciodată rău nimănui. Însă voi fi fericit să te sfătuiesc și, dacă veți intra în bucluc, sunt gata să vă ajut pe amândouă. Totuși, încearcă să mă anunți din vreme. Voi avea nevoie de timp ca să-mi pregătesc o evadare din Newgate.

Al tău fidel servitor,

Michael

Lucas se uită cum tânăra se face albă ca varul. Bun. O englezoaică înfricoșată era sinceră. Când urcase să-și ia pumnalul, nu se așteptase să dea peste fiica vitregă a femeii pe care o cerceta. Era limpede că dușmanii se ascundeau nu doar în sala de bal, care era plină de uniforme roșii. Iar acest dușman special ascundea ceva la spate.

– Ei bine? întrebă el. Spune-mi ce cauți la ușa camerei mele.

Fata își schimbă brusc expresia și flutură din gene spre el.

– Camera ta? Nici măcar nu știu cine ești. Căutam camera de toaletă.

El pufni.

– În aripa familiei, la etajul al doilea? Încearcă o altă poveste. Asta nu ține.

Chiar dacă de aproape era și mai frumoasă decât în sala de bal, îmbufnarea ei arăta că era genul de femeie răsfățată, pe care el o detesta.

– Serios, domnule, nu știu de ce faci atâta caz. De unde să știu că aripa familiei este aici? Pur și simplu o să cobor...

– Mai întâi arată-mi ce ai la spate, îi ceru el.

– Te referi la săculețul meu? spuse ea puțin prea repede și i-l întinse.

– Și în cealaltă mână?

– Nimic care să te privească pe tine, spuse ea.

Schimbarea bruscă a tinerei răzgâiate într-o lady distinsă îl făcu să-și îngusteze ochii, iar ea se îmblânzi numaidecât.

– Este ceva personal, continuă ea.

Făcând un pas în față, el o prinse de braț.

– Poate că pur și simplu ar trebui să continuăm discuția asta jos.

– Nu!

Când ea își retrase brațul din prinsoarea lui, ceva aterizâ pe podea. Ea dădu să se aplece, dar el puse piciorul pe obiect. Amelia își înălță iute capul și îi întâlni ochi scăpărătorii.

– Ia-ți piciorul imediat!

Doamna chiar furase documente din camera lui?

El ridică iute obiectul pe care îl acoperise cu piciorul. O scrisoare sigilată și adresată lui Lord Kirkwood. Mii de tunete și fulgere! O privire spre obrajii ei îmbujorați îi spuse ce însemna toată povestea aceea, chiar dacă Lord Kirkwood nu îi menționase că fata avea o slăbiciune pentru el.

La naiba cu ea că se furișa unde nu trebuia! Acum, că o insultase și o făcuse să se simtă stânjenită, nu avea să mai scoată niciodată adevărul de la ea.

Scrâșni din dinți. Era mai bine să schimbe abordarea. Îi întinse scrisoarea.

– Cred că asta îți aparține, doamnă.

Ea o luă și trase scurt aer în piept.

– Ți-am spus că este ceva personal.

– Un soldat este nevoit să se gândească la ce este mai rău când o femeie dă târcoale de una singură. În America, o femeie care se strecoară în camera unui soldat, de regulă, nu pune nimic bun la cale. Sau nimic respectabil, în orice caz.

Îmbujorarea ei evidentă se accentuă.

– Asta este ideea ta despre cum trebuie să sune niște scuze?

La naiba! Nu putea să spună lucrul potrivit în seara aceea ca să-și salveze viața.

– Bineînțeles că nu. Te rog, iartă-mă, doamnă. O să-i spun vărului meu că ai încercat să-i protejezi intimitatea.

– Lord Kirkwood este vărul tău? întrebă ea cu ochi mari și nevinovați.

– Ar trebui să mă prezint. Sunt maiorul Lucas Winter.

– Eu sunt Lady Amelia Plume.

Ea schiță din nou un surâs care putea face un bărbat să dea de necaz.

Dar nu pe el... Nu până când nu confirma că nu era adânc implicată în afacerile mamei ei vitrege.

– Dacă vrei, spuse el scurt, îi dau chiar eu scrisoarea vărului meu. Măcar atât pot face.

– Oh, nu! Deja ai făcut destul, spuse ea fluturând scrisoarea mototolită prin fața lui. Cred că ar fi mai sigur dacă aș face ce aveam de gând inițial și să o las chiar eu în camera lui. Înainte să mă împuști pentru că dau târcoale.

Remarcile ei inteligente erau într-o ciudată contradicție cu tinerica prostuță care îi păruse să fie mai devreme. Dar, oricum, cei ca ea – bogați și de familie bună – erau frivoli și nestatornici. El știa prea bine, doar fusese crescut de unii ca ea.

Amintirea acestui lucru îi întunecă starea de spirit.

– Nu-ți face griji, Lady Amelia, puțină murdărie pe scrisoarea ta nu o să afecteze interesul vărului meu pentru averea ta.

– Nu este corespondența mea, ci a unei prietene, se împotrivi ea.

– Desigur. Cu un gest teatral, el deschise ușa de la dormitorul vărului lui. Hai, livrează scrisoarea prietenei tale! Eu o să aștept aici cât timp o faci.

Rămas în ușă, o obligă să treacă pe lângă el ca să intre și surprinse o notă din părul ei înmiresmat. Îi amintea de ceva. Mirosea a caprifoi. Ca săpunul pe care toate doamnele păreau să-l prefere în orașul din Virginia în care crescuse, înainte ca tatăl lui să se fi mutat în Baltimore.

Parfumul delicat care simboliza ideea de a fi acasă îl făcu să-și dorească să-și urle frustrarea. Îi vâna pe Theodore și Dorothy Frier de mai bine de doi ani. Când alți marinari se întorseseră acasă pentru a se bucura de pace, el nu avusese nici casă, nici pace. Iar acum, mulțumită celor din familia Frier, fusese obligat să se întoarcă în țara pe care o disprețuia. Încă un lucru de care avea să-i considere responsabili de îndată ce-i prindea.

Lady Amelia reveni la ușă, iar el se îndepărtă pentru a-i face loc să iasă și să închidă ușa. Nu voia să-i mai simtă din nou parfumul, să-și amintească de tot ce pierduse ori să observe cât de al naibii de atrăgătoare era.

Spre iritarea lui, în loc să plece numaidecât, ea se întoarse cu fața spre el.

– Mulțumesc că mi-ai permis să-mi duc sarcina la bun sfârșit. Și aș aprecia, domnule, dacă nu ai... Dacă ar afla cineva că eu...

– Vrei ca această scurtă întâlnire să rămână între noi?

Ochi de culoarea ciocolatei bogate îi întâlniră pe ai lui.

– Ar fi minunat, mulțumesc.

Deci doamna voia o favoare, nu-i așa? Se putea folosi de ocazie.

– Nu te grăbi să-mi mulțumești, doamnă. Mă aștept la ceva în schimb.

Ea se încordă.

– Oh?

Dacă îi punea întrebările chiar acolo, din senin, avea să-i stârnească suspiciuni, iar el nu-și dorea ca ea să-și avertizeze mama vitregă. Dar i se oferise o cale prin care să se apropie mai mult de ea, pentru a investiga cu mai multă discreție.

– Vreau un vals de la tine.

– U-un vals?

– Bărbatul ia mâna doamnei în mâna lui, pune cealaltă mână...

– Știu ce este un vals, replică ea sec.

– Atunci vreau unul în schimbul tăcerii mele.

Ea clipi, apoi îi trimise un zâmbet cochet.

– Vai, domnule maior, nu încerci să mă șantajezi, nu-i așa?

Flirtul îl puse în gardă.

– Cam așa s-ar rezuma povestea asta.

– Nu este foarte frumos din partea ta.

– Sunt soldat, doamnă, nu vreun curtenitor. Mă folosesc de orice am la dispoziție ca să obțin ce vreau. El își lăsă privirea să hoinărească în voie peste trupul ei. Iar ce vreau în seara asta este un vals.

Sfioasă, ea își coborî privirea.

– Când pui problema așa, cum aș putea refuza?

Ea se întoarse, iar rochia, sub greutatea volanelor, i se mulă pe spate, subliniindu-i formele, apoi se îndreptă la loc. El se încordă. Când se culcase ultima dată cu o femeie? La Paris, probabil. Dar obrajii rujați puternic și corpul nespălat al franțuzoaicei nu semănau în nici un fel cu farmecul dulce al creaturii parfumate care se îndepărta unduios pe coridorul din fața lui.

Nu reuși și-și ia privirea de la ea. Dumnezeule, avea un mers care putea să înflăcăreze peste măsură sângele unui bărbat! Observase asta chiar în sala de bal.

Înainte ca el să-și stingă focul din vene, ea se întoarse și schiță un zâmbet atât de arzător, încât îi aprinse toată fața.

– Află, maior Winter, că aș fi dansat cu tine și fără șantaj.

Apoi se îndreptă spre spatele scărilor și se făcu nevăzută.

Pentru o secundă, nu fu în stare decât să se uite după ea. Îi plăcea să atâțe bărbații! Mai întâi pe vărul lui, apoi pe el. Dacă n-ar fi știut asta, ar fi crezut că urmărea ceva...

Se încruntă. La naiba, poate că într-adevăr fusese în camera lui!

Intră încet în dormitor și cercetă totul. Studie suprafețele, căută fire de păr pe covor, chiar adulmecă aerul. Nimic nu părea nelalocul lui. Chiar și hârtiile lui erau exact acolo unde le lăsase. Chiar dacă i se părea că simțea miros de caprifoi, nu putea să fie sigur cu atâtea vase de flori prin jur. Probabil slujitorii lui Kirkwood credeau că era un simandicos afurisit, la fel ca toți stăpânii lor englezi.

Totuși, se îndoia că o femeie din înalta societate ar fi intrat acolo. Se putea ca Lady Amelia să fie suficient de îndrăzneață încât să lase o scrisoare pe perna unui pretendent, dar nu ar fi intrat niciodată să inspecteze dormitorul unui străin. La naiba, dacă nu cunoștea adevăratul motiv pentru care venise el în Anglia – și nu se putea să-l știe –, nici nu s-ar fi gândit să intre. Asta, dacă într-adevăr gândea.

Era doar o femeie cochetă. Iar el avea să se folosească de asta. Dacă ea își dorea distracție, el era dispus să se supună cu plăcere. Ce alt mod mai bun exista ca să obțină informații de la delicata lady?

Asta, dacă mai reușea să flirteze de vreme ce ajunsese la capătul răbdării. Englezoi blestemați! Întotdeauna aveau acest efect asupra lui. Poate că războiul se terminase, dar lui continua să nu-i dea pace.

În regulă. Să îndrăznească să se apropie de el. Iar în cazul în care aveau să o facă...

Își găsi pumnalul în sertar. Ar fi trebuit să-l ia la el de la bun început.

Ascunzându-l în centura lui lată, unde se transformă într-o umflătură liniștitoare, ieși din încăpere și coborî scările. Înainte să ajungă jos, se apropiară doi soldați englezi.

Se încordă.

– Domnilor, spuse el dând încordat din cap.

Continuă să coboare, dar ei îi blocară calea. În timp ce vechea furie începu să i se învolbureze în stomac, vru să-și apuce pumnalul din instinct. „Ușurel, omule, sunt doar niște tineri nebuni și afumați!" Dar gândul acela nu domoli angoasa dinăuntrul lui.

Unul dintre ei îl înghionti pe celălalt.

– Ia te uită pe cine avem aici, unul dintre sălbaticii ăia americani care au fugit la Bladensburg, în timp ce noi le ardeam din temelii capitala pricăjită!

Menționase bătălia greșită. Armata americană fugise de britanici, nu și Garda Marină.

– Vă înșelați, domnule. Lucas se chinui să-și controleze impulsurile. Eu sunt unul dintre sălbaticii ăia care au rămas pe poziție în fața comandorului Barney. Nu reuși să-și înăbușe un rânjet batjocoritor. Nu că voi, flăcăiandrilor, ați avea de unde să știți asta... Probabil că erați ghemuiți pe undeva prin vreo cazarmă.

Știu că atinsese o coardă sensibilă când ambii bărbați se făcură roșii ca racul.

– Acum, dacă mă scuzați...

Trecu pe lângă ei.

Unul din ei îl apucă de brațul drept.

– Ia fii atent aici, yankeu insolent...

Cu instincte exersate în ani întregi de lupte, Lucas își scoase pumnalul cu mâna stângă și îl apăsă în coastele bărbatului.

– Dacă nu cumva îți dorești o lamă în intestine, băiete, ai face bine să-mi dai drumul!

Celălalt soldat se întinse legănat spre el, dar Lucas își trecu brațul drept pe deasupra celui stâng și îl apucă pe om de gât.

– Dă-i drumul! Lupta doi la unu este o nimica toată pentru mine. Strânse până când bărbatul începu să se sufoce. Am nevoie doar de un motiv.

Nici măcar nu avea nevoie de așa ceva. Întărâtat de vederea uniformelor roșii, o ceață întunecată îi acoperi vederea și îl purtă înapoi într-un tunel fără aer și la urletele...

– Maior Winter! se auzi o voce tăioasă din spatele lor. Dă-le drumul acestor domni!

Fu nevoie doar de o clipă ca toată ceață să se ridice și de alta ca Lucas să-și amintească unde se afla. Apoi îl văzu pe Kirkwood grăbindu-se pe coridor cu o expresie neliniștită pe chip.

Domolindu-și rămășițele de furie, Lucas zâmbi rece.

– Desigur, vere. Își luă mâna din gâtul omului, dar fu nevoit să se forțeze ca să-și bage pumnalul în teacă. Răsuflarea îi era întretăiată și apăsată, uscându-i gâtul. Doar îi explicam câteva lucruri. Dar acum ne înțelegem, nu-i așa, băieți?

Cel pe care îl ținuse de gât căzu în genunchi, cu răsuflarea tăiată. Celălalt se uită lung la el.

– Ești nebun, chiar ești!

Lucas îl privi cu dispreț.

– Să ții minte asta!

Încremenind, omul mormăi:

– Cineva ar trebui să te învețe niște maniere.

Lucas își așeză mâna pe mânerul pumnalului.

– Aș fi încântat să-ți fac pe plac oricând...

– Gata, amândoi! spuse Kirkwood, părând îngrozit. Se întoarse spre soldat. Vedeți-vă de drum înainte să-i spun mamei că ne-ați acostat oaspetele.

Ursuz, bărbatul se potoli. În timp ce o luă pe coridor, Kirkwood aruncă o privire spre soldatul care răsufla din greu pe podea și îi ceru unui slujitor să-i aducă niște apă. În vreme ce slujitorul se ocupa de bărbatul cu pricina, Kirkwood îi făcu semn lui Lucas să-l urmeze în biroul lui.

De îndată ce intrară, Kirkwood închise ușa.

– Dumnezeule, Winter, vrei să fii ucis?

Lucas se duse să-și toarne coniac din decantorul de pe biroul lui Kirkwood.

– Crede-mă, nemernicii ăia doi abia dacă puteau să meargă, darămite să omoare pe cineva.

– E adevărat, sunt mai cunoscuți pentru măiestria lor pe la mese decât în luptă. Dar asta nu i-ar fi împiedicat să încerce.

– Și să moară, continuă Lucas calm, chiar dacă mâinile începuseră să-i tremure atât de tare încât abia reușea să țină paharul de coniac.

Acum că instinctul de luptă se liniștea, era uluit cât de aproape fusese să ucidă. Nu venise în Anglia pentru asta.

Își duse cu greu paharul la buze și bău pe nerăsuflate, având nevoie ca arsura să-l aducă înapoi dintr-un iad îndepărtat. Ce glumă proastă... Investigația lui îl adusese în singurul loc în care nu suporta să se știe, unde nu se simțea în largul lui.

Kirkwood îl privi îngrijorat.

– Trebuia să te descurajez să-ți poți uniforma în seara asta, dar cum războiul s-a încheiat cu mult timp în urmă, am crezut că voi, domnilor, l-ați dat deja uitării.

– Nu pot să vorbesc în numele prietenilor tăi soldați, spuse Lucas, dar eu am ceva dificultăți în a da uitării trecutul. Ceea ce ni s-a făcut

mie și oamenilor mei a depășit cu mult regulile războiului și decența umană.

– Îmi dau seama de asta, zise Kirkwood. Și dacă aș fi știut că mama voia să invite atât de mulți ofițeri, aș fi oprit răul din față. Dar unii dintre ei au surori care sunt moștenitoare, iar ea spera să le convingă pe femeile de aici...

– Este hotărâtă să te însoare, nu-i așa? întrebă Lucas, disperat să treacă peste subiectul legat de ofițerii britanici și să uite cât de aproape fusese de săvârșirea unei crime.

Odinioară, Kirkwood îl ajutase pe Lucas cu riscul de a avea multe probleme, dar existau unele lucruri asupra cărora nu aveau să cadă niciodată de acord.

Vărul lui nu era genul care să se răzgândească.

– Să-ți faci dușmani aici nu servește cu nimic scopului tău. Nimeni nu o să-ți vorbească despre Lady Tovey dacă tu continui să creezi probleme.

Lucas sorbi mai mult coniac.

– Nu o să-mi vorbească oricum despre Lady Tovey. Pentru că nu sunt unul dintre ei și pentru că tatăl meu era un comerciant.

– Indiferent de motiv, comportamentul tău este un obstacol pentru investigația ta.

Cu un zâmbet sumbru, Lucas se gândi la Lady Amelia.

– Nu neapărat.

Kirkwood se uită lung la el.

– Ce s-a întâmplat? Ai aflat ceva?

– O să aflu de îndată ce îmi revendic valsul cu Lady Amelia.

– V-a făcut cineva cunoștință?

– Nu chiar. Lucas studie cu atenție chipul vărului lui. Am prins-o la etaj cu o scrisoare pentru tine.

Uimirea lui Kirkwood păru sinceră.

– Pentru mine? Ești sigur?

– Pe plic era numele tău, iar ea l-a pus pe pernă.

Părea oarecum șocat.

– Nu-mi pot închipui de ce.

– Nu este nimic între voi?

– Mi-am exprimat interesul o dată, dar ea m-a respins. Lady Amelia este pretențioasă. A intrat târziu pe piața căsătoriilor și nu pare să o deranjeze dacă o părăsește târziu.

Interesant. Pretențioasă nu era un cuvânt pe care l-ar fi folosit pentru acea lady cu zâmbet cochet și șolduri unduitoare.

– De ce a intrat târziu?

– De unde să știu? Dar a avut primul sezon abia după ce tatăl ei s-a recăsătorit.

Poate pentru că înainte nu avusese banii necesari pentru a-și face debutul? Nu, tatăl ei era un afurisit de conte, pentru numele lui Dumnezeu! Kirkwood avea nevoie de bani, și totuși continua să trăiască la un nivel cu mult superior mediei americane. Se putea ca lipsa banilor să nu aibă nimic de-a face cu intrarea întârziată în societate a lui Lady Amelia.

– Lady Amelia trebuie să se fi răzgândit în privința ta, îi spuse el vărului lui. Am urmărit-o cum a pus scrisoarea aia pe pernă.

Kirkwood clătină din cap.

– Sincer, sunt uimit. Potrivit domnișoarei Linley, femeia a spus în repetate rânduri că nu știe sigur dacă vrea să se mărite.

– Domnișoara Linley?

– Una dintre fostele colege ale lui Lady Amelia de la celebra Școala pentru tinerele domnișoare a doamnei Harris. În privat, noi îi spunem Școala de moștenitoare a doamnei Harris. Luate împreună, familiile elevelor ei dețin probabil jumătate din Anglia. El schiță un zâmbet. În seara asta, mama a invitat toate tinerele care au învățat vreodată acolo. Majoritatea au acceptat.

– Nu le pasă că ești interesat de banii lor? întrebă Lucas sceptic.

Nu avea să înțeleagă niciodată sistemul englezesc de troc de căsătorii. Chiar dacă și americanii aveau așa ceva, celor mai mulți li se părea nedemocratic, motiv pentru care clasa superioară încerca să ascundă acest obicei.

– Unora dintre doamne le pasă, dar oricum participă pentru a întâlni alți domni. Altele sunt dispuse să accepte târgul. Cum ar fi domnișoara Linley, care are avere, dar tânjește după poziția pe care pot să i-o ofer. Sau cel puțin cred că tânjește... Încă nu mi-a răspuns la scrisoare. El făcu ochii mici. Se poate ca Lady Amelia să fi livrat o scrisoare pentru domnișoara Linley?

– Lady Amelia chiar a susținut că o face pentru o prietenă.

– Ah! El se întoarse spre ușă. Poate că ar trebui să arunc o privire...

Lucas îl opri.

– Nu încă. Am nevoie să mă prezinți oficial lui Lady Amelia. A fost de acord cu valsul și vreau să-l revendic.

– Cum ai convins-o să accepte un vals?

– Am băgat-o în sperieți.

Kirkwood se încruntă.

– Sper că nu ai scos pumnalul și la ea.

– Bineînțeles că nu, replică Lucas iritat. Mă descurc cu femeile ca ea.

– Dacă spui tu... Kirkwood se îndreptă spre ușă. Hai, o să vă fac cunoștință! Dar încearcă să nu o jignești, în regulă? Toate prietenele ei sunt niște bârfitoare notorii, iar eu trebuie să mă însor cu una dintre ele.

Punându-și paharul jos, Lucas îl urmări pe vărul lui.

– Sigur un bărbat cu inteligența și legăturile tale poate să întreprindă altceva pentru a face rost de bani.

Kirkwood deschise ușa.

– Nu un bărbat de rangul meu și nu în Anglia. Aici, fiul cel mai mare are obligații. Am două surori și un frate mai mic. Dacă mă însor cu o moștenitoare, totul o să fie aranjat pentru ei. Dacă nu...

Oftă, apoi îl invită pe Lucas să iasă.

Bietul de el! Chiar dacă Kirkwood nu era deranjat de o soție care să fie la fel de utilă ca vârful catargului unei corăbii, Lucas nu putea să-și închipuie cum era să profiți de căsătorie ca să-ți susții familia. Dacă ajungea vreodată să-și găsească soție, el avea să fie cel care urma să pună mâncare pe masă, nu ea.

Din fericire, coridorul era pustiu în timp ce se îndreptau spre sala de bal.

– Și dacă nu afli nimic de la Lady Amelia? întrebă vărul lui.

– Nu-ți face griji, o să aflu.

Cât de greu putea fi să o determine pe cocheta aceea să-i dezvăluie ce avea nevoie să afle?

– De ce nu te duci direct la Devon și nu o înfrunți pe mama ei vitregă?

– Dacă Lady Tovey este Dorothy Frier, în clipa în care un soldat american o să apară pe moșia soțului ei, cerând să discute cu ea, o să-și dea numaidecât seama. Se prea poate să-l avertizeze pe Theodore Frier ori să fugă înainte să apuc să trec de majordomul ei. Iar de data asta, o să se asigure că nu o să-i găsesc niciodată.

– Numai dacă ea e cu adevărat cine crezi tu că este. Dacă ai dreptate în privința ei, atunci femeia este bigamă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Dacă presupunem că ea și Frier au fost căsătoriți legal de la bun început. Se poate să fi fost o căsătorie de drept comun. Este clar că a obosit să o tot trimită dintr-o parte în alta, pentru că lui i-am pierdut urma după ce s-au despărțit în Franța. Și ce modalitate mai bună de a te ascunde de autorități există dacă nu căsătoria cu un lord cu titlu ca Tovey?

– Da, dar...

– Dacă ea nu este cea pe care o caut, atunci de ce l-a făcut pe Tovey să o ducă la țară chiar în clipa în care mama ta a început să le povestească prietenilor ei despre vărul american care vine în vizită? Pentru că s-a hotărât să nu-și asume un risc inutil. Ai spus că preferă să stea la țară; ce altceva să dorească o femeie care se ascunde de autorități?

– Și a trimis-o pe fiica ei vitregă la balul mamei ca să fie acostată de tine? întrebă Kirkwood sceptic.

– Ascultă, spuse Lucas exasperat, nu știu eu cum funcționează mintea femeii! Știu numai că Lady Tovey este singura pistă pe care o mai am. Nu o să risc să o pun în gardă ori să o fac să-l avertizeze pe Frier până când nu sunt sigur că am dat de femeia potrivită. Se uită urât la Kirkwood. De ce toate întrebările astea? Te deranjează să mă prezinți acelei fetișcane zvăpăiate, Lady Amelia?

Kirkwood arcui o sprânceană.

– Am o problemă dacă o să-i spui *fetișcană*. Să știi că nu este vreo servitoare de tavernă de care să-ți bați joc...

– Bine, mormăi Lucas, o să-mi revendic valsul fără să fim prezentați.

Se îndepărtă de vărul lui.

– Oprește-te, la naiba! strigă iritat Kirkwood în spatele lui. Când Lucas se opri, el îl ajunse din urmă. N-am spus că nu vă fac cunoștință, pentru numele lui Dumnezeu! Vreau doar să fiu sigur că o te porți ca un gentleman. O să încerci măcar să fii reținut și politicos?

– O să fiu discreția întruchipată, spuse el.

– De ce nu mi se pare liniștitor? Kirkwood oftă. Poate că o să ne surâdă norocul și o să afli ce trebuie într-o singură întâlnire.

–Așa sper. Cu cât termin mai iute cu povestea asta, cu atât mă întorc mai repede acasă, în la Baltimore, departe de toți englezii ăștia blestemați!

Capitolul 3

Dragul meu văr,

Chiar dacă sper că Newgate nu se va afla în viitorul meu, nu aș avea încredere în nimeni, în afară de în tine, ca să mă ajute. Acum, legat de o chestiune mai serioasă: ar trebui s-o încurajez pe domnișoara Linley să se mărite cu Lord Kirkwood, în ciuda faptului că el nu are avere? Ea are nevoie de un soț inteligent, care să compenseze lipsa ei de inteligență și mă tem că alegerea părinților ei, domnul Chambers, îi va încuraja prostia chiar mai mult decât o fac ei.

Cunoștința ta mereu iscoditoare,

Charlotte

Amelia se plimbă prin camera de toaletă, pulsul bătându-i nebunește. Maiorul Winter o făcuse să treacă printr-o sperietură zdravănă. Dumnezeule! Ea își dorea aventură, nu un infarct!

Nu că îi mai păsa de vreo aventură dacă însemna ca Dolly să aibă probleme. Dar avea? Doar pentru că maiorul scrisese o mulțime de notițe despre o femeie cu un nume asemănător nu însemna neapărat ceva. Cu siguranță, nu însemna că el știa de legătura Ameliei cu o anume Dorothy Smith.

Trebuia să afle ce anume știa el, ceea ce presupunea să aibă mai multe întâlniri cu el. Amelia își șterse mâinile transpirate pe fuste. Putea să o facă. Se descurcase de minune cu dezastrul de pe coridor. Nu conta că trebuise să se poarte ca o fluturatică nătângă; cel puțin îl păcălise. Altfel, el nu i-ar mai fi cerut un vals.

„Sunt soldat, doamnă, nu vreun curtenitor. Folosesc tot ce am la dispoziție ca să obțin ce vreau. Și ce vreau în seara asta este un vals."

Dumnezeule, bărbatul acesta făcea ca șantajul să sune ispititor!

Dar sub vorba lui tărăgănată și dulce ca mierea se afla o voință de fier. Nu era vreun tinerel pe care să-l manipuleze cu câte un zâmbet sau cu un cuvânt tăios, ci era un ofițer experimentat, cu de o inteligență evidentă. Cum putea o adevărată aventurieră să-l convingă să-și divulge secretele?

Stilul flușturatic putea să meargă: bărbații îi spuneau unei fete prostuțe lucrurile pe care nu le povesteau niciodată unei femei inteligente. Dar Amelia avea nevoie de ceva mai mult cu care să-i distragă atenția.

O mulțime de fantezii scandaloase, născute din cititul poveștilor din harem i se învolburară în minte. Se încruntă. Nu așa. Ea își dorea aventură, nu să se compromită. Totuși, el răspunsese la flirtul ei. Chiar și un marinar suspicios putea să scape o vorbă când o femeie frumoasă întorcea capul.

O cuprinse un val de entuziasm, însă și-l înăbuși nemiloasă. Ce se întâmpla cu ea? Da, bărbatul acela emana cel mai amețitor aer de primejdie, dar ea nu îndrăznea să se lase purtată de val până ce nu afla dacă Dolly avea probleme.

Îndreptându-se spre ușa camerei de toaletă, se opri la oglindă ca să-și aranjeze buclele și să se ciupească de obrajii palizi. Când maiorul Winter avea să vină pentru valsul lui, ea urma să joace la perfecție rolul domnișoarei cu ochii mari, plină de remarci nevinovate și zâmbete cochete, menite să-l ademenească pentru a-i dezvălui totul.

Ieși pe ușă într-o dispoziție de bravadă cutezătoare. Apoi, aproape că se pierdu cu firea când îl zări pe maior stând de vorbă cu Lord Kirkwood și cu însoțitoarea ei.

Inima începu să-i bată nebunește. Halal aventurieră! În felul acesta, nu putea afla niciodată ce voia să știe.

„Uită că este vorba despre Dolly! Ești un spion într-o misiune. Americanul are secrete pe care trebuie să le descoperi pentru binele țării tale."

Inima i se liniști. Era mai bine.

Gazda lor aruncă o privire în direcția ei, în timp ce Amelia se apropie de grup.

– Ah, Lady Amelia, chiar o întrebam pe doamna Harris de tine. Aș vrea să ți-l prezint pe vărul meu.

– Desigur.

Când notele unui cadril îi ajunseră la urechi, se chinui să-și lipească un zâmbet pe buze. Urma valsul. Dumnezeule!

Domnul Kirkwood făcu rapid prezentările. Când menționă că mama vitregă a Ameliei era originară din America, ea fu nevoită să-și înăbușe un geamăt, dar maiorul doar zâmbi. Apoi o invită la vals într-o manieră perfect potrivită. Dacă nu ar fi știut că o cerceta pe Dolly, ar fi fost flatată.

Pentru o clipă, se temu că doamna Harris, o femeie minionă, de vreo 30 și ceva de ani, cu un păr strălucitor, putea să se împotrivească deoarece maiorul nu făcuse chiar cea mai bună impresie. Văduva părea să se uite atât la Lord Kirkwood, cât și la maiorul Winter cu oarecare prudență. Dar, din fericire, spuse doar atât:

– Distrează-te, draga mea!

Apoi femeia își deschise evantaiul.

În timp ce maiorul o conduse în aglomerata sală de bal, Amelia simți cum o scrutează din priviri.

– Doamna Harris este rudă cu tine? întrebă el.

– Nu. Este profesoara mea.

– Credeam că tinerele domnișoare sunt în general însoțite de familie.

Se referea la ceva anume? Ea nu reuși să-și dea seama.

– Așa e, dar părinții mei nu sunt în oraș.

Îi urmări reacția. Nu trădă nici un semn de îngrijorare sau de uimire, ci doar o curiozitate politicoasă.

– Oh?

– *Papa* și Dolly au plecat la țară azi...

– Dolly? Mama vitregă americană pe care a menționat-o Kirkwood?

La naiba, dacă nu știuse mai devreme de legătura ei cu o persoană pe nume Dorothy, acum știa! Ea ce trebuia să spună? El putea să afle cu ușurință adevărul, iar dacă o prindea că minte în legătură cu ceva atât de simplu, se putea prea bine să-i trezească suspiciunile.

– Da.

– Cred că Dolly e prescurtarea pentru Dorothy.

O conduse spre ringul de dans.

Se întoarse spre el cu un zâmbet strălucitor.

– Noi mereu i-am spus Dolly. Cred că este chiar numele de botez. În Anglia, o mulțime de femei au numele Dolly, știi, și nu este deloc prescurtarea pentru Dorothy. De exemplu, săptămâna trecută...

Valsul începu și îi opri bâlbâitul. Slavă Cerului! În ritmul acela, maiorul putea ghici ce avea ea de gând cu mult înainte să afle ceva de la el.

Când o luă de mână și și-o puse pe cealaltă pe talia ei, Amelia încercă să se relaxeze. Spionii își jucau rolurile cu o eficiență netulburată. Nu bâlbâindu-se.

Apoi o prinse în dans, iar ea se concentră asupra valsului, nu a propriilor emoții. Dar situația se înrăutățise. Pentru că acum îl percepea mai mult decât ca pe un investigator. Spre deosebire de ceilalți bărbați pe care îi întâlnise, el o atrăgea. Umărul lui se încordă sub degetele ei, iar mâna lui o prinse intim de talie. Maiorul mirosea a coniac și a oțel, dacă așa ceva era posibil.

Gurile rele aveau dreptate – valsul era prea intim, mai ales acolo, sub strălucirea romantică a lămpilor de argint, cu trandafirii lui Lady Kirkwood care parfumau aerul și mica orchestră ce umplea încăperea cu cele mai rafinate și senzuale...

– De ce a plecat familia ta la țară fără tine?

Din fericire, întrebarea o scoase din gândurile ei prostești și copilărești. Apoi își dădu seama că, în timp ce întrebarea lui era perfect de înțeles, tonul îi era mult prea nepăsător.

Își potrivi propriul ton după al lui.

– N-au vrut să-mi distrugă toată distracția forțându-mă să părăsesc orașul chiar în mijlocul sezonului. Dar *papa* a simțit că este mai bine ca Dolly să-și petreacă ultimele zile de sarcină la moșia noastră de la țară.

El păru surprins.

– Ultimele zile de sarcină?

– Americanii nu obișnuiesc să facă asta? întrebă ea cu ochi mari și inocenți. În Anglia, când o doamnă așteaptă un copil...

– Știu ce înseamnă. Trase adânc aer în piept de câteva ori, de parcă încerca să se liniștească. Doar că nu mi-am dat seama că englezii se retrag la țară pentru asta.

– Sănătate lui Dolly este fragilă.

– Înțeleg, zise el părând sceptic. Este primul lor copil?

– Da. De frica altor adevăruri pe care putea să le scoată la suprafață, ea schimbă subiectul. Dansezi bine, maior Winter.

De fapt, el dansa ca un soldat, preluând cu iscusință controlul la fiecare pas. Oricui îi era ușor să-i urmeze pasul.

– Pari surprinsă, spuse el. Ai crezut că americanii nu dansează?

„Nu uita, fii o cochetă prostuță!"

– Bineînțeles că nu. Dar sunt surprinsă că un soldat mare și puternic ca tine s-a deranjat vreodată să-și petreacă vremea valsând.

Ea își trecu provocator mâna peste umărul lui puternic, apoi se aplecă destul de aproape când se învârtiră, ca el să arunce o privire spre sânii ei. Bărbaților părea să le placă asta.

Privirea lui coborî negreșit spre pieptul ei și rămase ațintită acolo.

– Am bătut câteva săli de bal la vremea mea, rosti el.

Privirea lui îndrăzneață o încântă. Pielea i se înfioră sub rochie, de parcă își expusese mai mult decât linia sânilor, și abia dacă mai putea să-și mențină ritmul calm al respirației, dar mai ales pașii de dans.

Își dorea ca el să nu se mai uite la ea de parcă ar fi fost dezbrăcată. Din pricina entuziasmului enervant care îi înfierbânta sângele, îi era teribil de greu să se concentreze asupra dansului.

Numai după ce el își întoarse privirea și o întâlni pe a ei se simți capabilă să se gândească la ce avea să spună. Schiță un zâmbet spre el.

– Am auzit că erai mai interesat de pistoale decât de plimbare.

El o privi atent.

– Sus, te-ai purtat de parcă n-ai fi știut cine sunt.

La naiba, iar călcă strâmb!

– N-am făcut legătura între tine și omul despre care toată lumea a tot bârfit. Asta, până ce te-ai prezentat.

– Ah! Expresia lui prudentă nu șovăi. Ochii lui îi cercetară chipul de sub niște gene incredibil de lungi și de negre. Ce alte bârfe ai mai auzit despre mine?

– Nu prea multe. Nimeni nu pare să știe nimic. Ea îi aruncă o privire sfioasă. S-a speculat foarte mult. Toată lumea se întreabă de ce un bărbat căruia îi displac atât de mult englezii se află în Anglia în vizită la vărul lui.

El se încruntă.

– Ce te face să crezi că-mi displac englezii?

– Hai, maior Winter, ești mai puțin decât cordial cu domnii și n-ai dansat cu nici o doamnă...

– Pentru că nu aveam nimic cu care să le șantajez. Nu pentru că sunt englezoaice.

Zâmbetul pe care-l schiță ar fi făcut ca pulsul Ameliei să bată într-un ritm nebunesc dacă ochii lui nu ar fi rămas la fel de glaciali precum îi era numele[1].

– Deci șederea ta în Anglia este doar o vizită socială. Doar ca să-l provoace, ea adăugă: Și ai îmbrăcat uniforma la un bal care geme de ofițeri englezi deoarece ai crezut că o să te ajute să-ți faci prieteni?

Maiorului îi zvâcni un mușchi în maxilar, în timp ce o învârti cu o iscusință surprinzătoare.

– Bine, recunosc. Nu sunt doar în vizită la vărul meu. Sunt aici ca să-i consiliez pe britanici cu privire la întreruperea tratatului cu Algeria.

Ei i se strânse inima. Maiorul nu menționase că era în căutarea unei Dorothy Frier sau Smith, ceea ce însemna că investigația lui era secretă. Nu putea să fie semn bun.

Ea continuă să testeze terenul.

– Dar de ce tu? Nu ești diplomat.

– Am suficientă experiență cu pirații barbari.

Ameliei i se acceleră pulsul.

– Ai fost cu locotenentul Decatur la Tripoli? reuși ea să îngâne.

El făcu ochii mici.

– Știi despre asta?

La naiba cu gura ei spartă! De ce trebuise să menționeze singurul subiect pe care îl considera absolut fascinant?

Ei bine, o fluturatică putea să aibă o pasiune pentru pirați, nu-i așa?

– Toată lumea știe despre Tripoli, spuse ea ușor. Ziarele au tratat pe larg subiectul.

– Dar erai o domnișoară foarte tânără când s-a întâmplat asta.

– O domnișoară foarte plictisită într-un oraș foarte plictisitor. Așa că am citit ziarele.

Păstrase tăieturi ale fiecărei acțiuni a americanilor împotriva piraților barbari.

Clătină sfioasă din cap, apoi adăugă:

[1] Joc de cuvinte – în engleză, Winter înseamnă iarnă. (n.tr.)

– Dacă exista vreun magazin decent, n-aș fi recurs la asemenea activități plictisitoare, dar cât poate să brodeze o fată? Ea flutură din gene. Și ce fată nu este fascinată de poveștile cu corsari?

– Corsari nemiloși care răpesc bărbați, femei și copii pentru bani. Ai idee... El se opri cu un pufnit. Nu, sigur că n-ai idee. Tu crezi că acești corsari sunt subiect de divertisment.

– Încearcă să trăiești în Torquay câteva săptămâni, însoțit doar de un tată deprimat, spuse ea supărată, și o să vezi ce te distrează.

– Și mama ta vitregă? Ea nu era prin preajmă?

Ea se încordă. „Fii atentă!"

– Dolly și *papa* s-au căsătorit acum câțiva ani.

Trebuia să spună mai mult? Îi putea el dezvălui de ce anume era interesat sau dacă ea îi dădea informațiile greșite? Reacția lui ar fi putut să-i dea de înțeles dacă Dolly era cea pe care o căuta.

Amelia schiță un zâmbet absent.

– S-au cunoscut chiar în Devon. Anglia a fost ultima oprire a lui Dolly după călătoria ei pe continent, iar corabia ei, care venea din Italia...

– Italia? interveni el, evident surprins.

Simți o teamă teribilă în stomac, dar se chinui să pară relaxată.

– Florența, dacă îmi amintesc bine. A vizitat tot felul de locuri după ce a murit soțul ei american. Spania și Italia...

– În timpul războiului? o întrerupse el, cu ambele sprâncene arcuite.

La naiba, nu se pricepea să mintă! Nu putea să recunoască faptul că Dolly venise în Anglia după război, căci perioada coincidea cu datele lui legate de plecarea lui Dorothy Smith din Franța.

– Oh, nu... De fapt, era în Italia la sfârșitul războiului, dar înainte de asta... Ei bine, s-ar putea să mă înșel în privința Spaniei. S-ar putea să fi fost Grecia. Nu sunt sigură. Ea ridică din umeri. Nu pot să reții niciodată toate țările astea străine, tu poți?

El scrâșni din dinți.

– Este treaba mea să le reții.

– Bineînțeles. Ea chicoti. Călătorești foarte mult? Probabil că măcar ai ajuns la Tripoli dacă ai experiență cu piratii barbari. Își îndreptă ochii spre el, aruncându-i ceea ce spera să fie o privire cochetă. Asta dacă nu cumva ai fost tu însuți pirat.

Putea să și-l închipuie ca pe un corsar cu părul negru bătut de vânt, un cercel de aur strălucitor care îi atârna în ureche, pieptul gol...

„Încetează! Încerci să-ți dai seama dacă el este cu adevărat aici ca să ajute la vreun tratat."

– Nu eram la Tripoli cu Decatur, tocmai fusesem numit ofițer secund. Dar am fost cu O'Bannon la Tripoli în anul următor, traversând deșertul spre Derna.

Îl însoțise pe cutezătorul O'Bannon. Nu îi venea să creadă! Dansa cu un bărbat care chiar fusese înăuntrul fortului din Derna, care se putea să fi eliberat sclavi și chiar să fi intrat într-un harem...

La naiba cu el, nimic din toate acelea nu conta! Și probabil mințea.

– Dar erai doar un băiat.

– La 17 ești mai degrabă bărbat decât băiat.

Ea nu trebui să-și mimeze uimirea.

– Dar acum ai fi...

– Foarte bătrân, spuse el sec. Aproape 30 de ani.

– Nu arăți de 30 de ani.

– Ah, dar am, spuse el cu o voce tărăgănată și amuzată, care răsună prin trupul ei mai seducător decât notele valsului. Și dacă nu crezi că am fost la Derna, pot să-ți dau detalii.

Curiozitatea se războiu cu prudența ei. Curiozitatea învinse.

– De exemplu?

– Eram o forță de patru sute de oameni – cavalerie arabă, greci, mercenari și o mână de soldați din marina militară americană. Am avut nevoie de cincizeci de zile ca să traversăm deșertul. Vântul uscat și fierbinte învolbura nisipul în furtuni care acopereau soarele chiar și la amiază. După ce am rămas fără mâncare, arabii au sacrificat niște cămile și asta am mâncat până când am ajuns la navele noastre cu provizii, care așteptau pe coastă, lângă Derna.

– Ai mâncat carne de cămilă? întrebă ea fascinată.

El ridică din umeri.

– Am fost nevoit să o fac. Eram aproape morți de foame.

– Și totuși, tu și tovarășii tăi ați cucerit fortul și ați forțat orașul să se predea în mai puțin de două ore, spuse ea încet și pe nerăsuflate.

Replica îl făcu să tresară ușor. El își arcui o sprânceană.

– Chiar că ai acordat atenție deosebită celor citite în ziare, nu-i așa?

Ea clipi. Iarăși greșise.

– Oh, da, am fost foarte atentă la toate detaliile! spuse ea senină. Mai ales la partea despre sabia de marțipan.

Privirea lui deveni din nou disprețuitoare.

– Te referi la sabia de mameluc.

– Mameluc? ea îi aruncă o privire absentă, chiar dacă trebui să-și muște limba ca să nu întrebe dacă era vorba despre sabia ciudată din camera lui. Nu v-au oferit vouă, americanilor, dulciuri de marțipan în formă de sabie?

– Nu, chiar a fost o sabie adevărată. Apoi adăugă pe un ton superior: Are o lamă și tot ce îi trebuie. Dacă vrei, pot să ți-o arăt cândva pe a mea.

Ea își dorea să-l plesnească pentru aerul lui superior... și să-l sărute pentru că se oferise să-i arate sabia. Cu siguranță, ticălosul știa cum să ispitească o aventurieră.

– O porți cu tine peste tot? încercă ea să nu pară prea entuziasmată. Te aștepți să supui dușmanul cu forța?

Privirea îi pluti spre buzele ei, iar vocea îi deveni răgușită.

– Dacă de asta este nevoie...

Răsuflarea ei se înteți, iar pântecul îi tremură.

– Mai vorbim despre săbii, domnule maior?

– Desigur, răspunse el tărăgănat. Ceva absolut îmbietor licări în adâncurile înguste ale ochilor lui. Despre ce altceva aș vorbi cu o tânără englezoaică bine-crescută?

Cuvintele îi scăpară printre buze înainte să apuce să le oprească:

– Despre soția ta, poate?

Cu siguranță, ceva ce ar fi spus o femeie cochetă. Iar ea întreba doar pentru investigația ei. Asta era tot. Cu siguranță.

El clipi.

– Nu sunt căsătorit.

Ea ignoră fiorul rătăcitor care o traversă.

– 30 de ani este o vârstă destul de înaintată ca să fii încă neînsurat, nu-i așa?

– Am fost foarte ocupat în ultimii zece ani, doamnă. Eram prea tânăr pentru o soție înainte de războiul cu Anglia și, în timpul acestuia, n-am avut timp de făcut curte.

– Dar războiul s-a încheiat de mult timp. Ce ai făcut de atunci?

Privirea lui deveni de nepătruns.

– Misiuni diplomatice.

Valsul se termină, așa că o conduse de pe ringul de dans.

– Unde? insistă ea, în speranța că avea să dezvăluie scopul real. În locuri prin care n-ai putut să-ți găsești soție? Mie mi se pare... Ea se opri când zări un gentleman croindu-și drum prin mulțime spre ei, apoi spuse: Oh, nu, el e aici!

Dorința de a obține alte informații dispăru în fața nevoii de supraviețuire.

– Scuză-mă! Ea îi eliberă brațul. Trebuie să plec.

El o urmă grăbit, în timp ce ea se îndreptă valvârtej spre cea mai apropiată ușă de sticlă care ducea spre terasă.

– Unde te duci?

– Departe de marchiz, murmură ea. Și te rog să nu mă urmărești! Este greu să treci neobservat, maior Winter; o să-l conduci direct la mine.

Din fericire, el îi ascultă rugămintea. Odată ajunsă afară, se uită în urmă. Maiorul Winter dispăruse, dar marchizul din Pomeroy se oprise în loc ca să cerceteze zona. Când ochii lui albaștri și tăioși se fixară pe ușile de sticlă, ea se retrase cu o tresărire.

Observând un stâlp în apropiere, ea se strecură în spatele lui. Își fixă privirea pe crăpătura dintre stâlp și perete, prin care putea să vadă doar ușile de sticlă.

– Ce am pierdut? se auzi o voce lângă cotul ei.

Ea sări ca arsă. Se întoarse brusc și îl găsi pe maior stând acolo, apoi strigă:

– Bestie! M-ai speriat de moarte! Ce faci aici?

– Te însoțesc. Am venit pe altă ușă. O fulgeră cu privirea. Păcat că n-ai găsit un stâlp ca să te ascunzi în spatele scărilor sau ai fi putut să...

– Șșșt! șopti ea.

Tăcură amândoi când auziră că se deschide ușa de sticlă. Ea se încordă când o voce strigă:

– Lady Amelia?

Privirea ei se ațintì spre maiorul Winter. Pentru a o proteja, el se apropie mai mult. Un zâmbet atinse buzele Ameliei. Era foarte palpitant să se ascundă acolo cu maiorul.

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia și-l închipui pe Lord Pomeroy cum cercetează terasa cu ochi aroganți. Când auzi zgomotul tocurilor pe piatră, ea se lipi de marmura rece, încercând să-și țină răsuflarea.

Ceea ce nu era deloc ușor cu maiorul stând la câțiva centimetri distanță. Mâna lui îi găsi talia și o mângâie delicat, ademenitor. Ea înghiți în sec.

Privirea lui se fixă pe gâtul ei și se ivi din nou licărul acela delicios în ochii lui. Dar înjurătura mormăită a lui Lord Pomeroy întrerupse momentul. Amelia își ținu răsuflarea, iar pașii se retraseră și ușa se închise.

– Poți să-mi spui despre ce a fost tocmai vorba? întrebă maiorul Winter.

– Nu vreau să vorbesc cu Lord Pompos... Vreau să spun Pomeroy, zise ea pe nerăsuflate, îngrijorată că bărbatul putea să apară din nou și să-i găsească.

–Mi-am dat seama. Cine este?

– Bărbatul pe care l-ai întâlnit mai devreme, cel căruia i-ai făcut observația despre plimbare și pistoale.

– Generalul Paxton?

– Încearcă să-i spui așa, nu Lord Pomeroy, și o să-ți ia capul!

– Da. Chiar asta am făcut. Așa i-am spus. Razele lunii luminară buzele maiorului când se arcuiră într-un zâmbet strâmb. Și chiar mi-a luat capul. Un bătrân înfumurat, nu-i așa?

Ea îi aruncă o privire moralizatoare.

– Noi, englezii, îl considerăm un erou de război pentru că l-a alungat pe Boney. Tocmai de aceea l-a onorat prințul cu titlul de marchiz.

– Atunci de ce te ascunzi în spatele stâlpilor ca să-l eviți?

Ea oftă.

– Vrea să se însoare cu mine, naiba să-l ia! Cu mine și cu averea mea.

– El nu are avere?

– Nu chiar. I-au dat pământuri și un titlu, dar trebuie să le întrețină.

Privirea lui o cercetă pe a ei.

– Iar tu nu vrei să te măriți cu un vânător de zestre.

Mâna lui încă se odihnea pe talia ei. Știa că ar fi trebuit să o îndepărteze, dar nu reuși să o facă.

– Cine ar vrea?

El își sprijini brațul de stâlp, cu o expresie scrutătoare pe chip.

– Cred că asta înseamnă că n-am nici o șansă cu tine.

– Tu nu ai bani?

– Am avut odinioară. Vocea îi deveni glacială. Dar au dispărut cu mulți ani în urmă.

– Trebuia să ai mai multă grijă, spuse ea ușor, chiar dacă sângele îi vuia în urechi.

Banii lui dispăruseră din cauza lui Dolly?

Un val de furie străluci în ochii lui.

– Grija n-a avut nici o legătură cu asta.

Retrăgându-și mâna de pe talia ei, el se întoarse pe călcâie și se îndepărtă.

Ea îl urmări pe terasă. Trebuia să afle mai multe, ceea ce însemna să nu-l contrazică.

– Ai alte avantaje care compensează lipsa de avere, maior Winter.

– Chiar așa? mărâi el.

Ea își ridică brusc privirea spre el.

– Ce femeie ar rezista unui marinar chipeș și cutezător ca tine, care a trecut prin aventuri atât de interesante? Poveștile tale ar putea să încânte o femeie în vreme ce soții plictisitori n-ar fi în stare să facă asta.

El se opri și o privi cu un scepticism evident.

– Iar tu te-ai mărita cu un bărbat pentru că a trecut prin multe aventuri?

– Cu siguranță! Ar fi o mare distracție. Cu un zâmbet cochet, ea înaintă pe terasă. Mai ales dacă soțul meu m-ar lua și pe mine în aceste aventuri.

– De ce să nu te măriți cu generalul... cu Lord Pomeroy?

– Este bătrân, pentru numele lui Dumnezeu! spuse ea pe tonul cel mai frivol de care era în stare.

– Ei bine, de ce nu cu unul dintre ceilalți ofițeri englezi?

– Majoritatea își doresc doar averea mea ca să-și finanțeze retragerea în rezervă.

Din păcate, era adevărat.

–Iar cei câțiva ofițeri aventurieri fie nu-și doresc o soție, fie deja sunt însurați. Ea se întoarse spre el îmbufnată. Chiar și cei însurați se așteaptă ca soțiile lor să rămână acasă ca niște fetițe bune și să nu vadă niciodată lumea, în timp ce ei navighează spre Indiile de Vest și chiar mai departe.

– Crede-mă, Lady Amelia, nu ți-ar plăcea să vezi lumea dacă asta ar însemna să-ți petreci zilele în cabina înghesuită a unei corăbii sau ore îndelungate pe spatele unei cămile.

– Oh, cum este să călărești o cămilă? Poate alerga asemenea cailor sau merge mai degrabă într-un fel de trap? Chiar rezistă cu orele fără să bea apă?

El se uită lung la ea.

– Cămilele miros urât, sunt murdare și irascibile. Nu ți-ar plăcea să călărești o cămilă. Cu siguranță, nu ți-ar plăcea să mănânci dintr-una.

Dumnezeule, iar se dăduse de gol!

– Bineînțeles că nu, spuse ea înțepată. Îmi închipui că este destul de tare carnea de cămilă.

– Tare și aţoasă. Nu e mâncare pentru o doamnă. El își îndreptă privirea spre grădinile de sub ei. Presupun că interesul acesta pentru aventură ți l-a insuflat mama ta vitregă.

El tot încerca să discute despre Dolly. Probabil o suspecta de ceva. Mergând de-a lungul balustradei de pe terasă, ea se uită lung spre tufișuri ca să-și ascundă agitația.

– De ce spui asta?

El se apropie și se aplecă peste balustradă, lângă ea.

– Sunt sigur că ți-a povestit totul despre călătoriile ei din Franța și...

– Nu Franța, maior Winter. Sângele îi vuia în urechi. Era Spania, îți amintești?

– Da, exact, în timpul războiului. Am uitat. El îi scrută chipul. Trebuie să fii foarte apropiată de mama ta vitregă dacă i-ai adoptat iubirea pentru călătorii.

– Nu-mi dau seama ce vrei să spui, răspunse ea ambiguu.

Trebuia să fie pe urmele lui Dolly. Până când nu afla de ce, nu știa cum să răspundă la întrebările lui. Trebuia să-i distragă atenția de la subiect.

– Îmi închipui că ea și tatăl tău nu s-au căsătorit de mult, dar pari că-i împărtășești interesele. Oricum, de cât timp sunt căsătoriți?

– Maior Winter, spuse ea, disperată să schimbe subiectul, ai de gând să stai acolo și să sporovăiești despre rudele mele sau ai de gând să mă săruți?

El se încruntă.

– Poftim?

„Fă-l să-și piardă capul! Să nu se mai gândească la Dolly."

Cu inima bătând nebunește, ea își trecu degetele spre tresele aurii ale hainei lui.

– Când un bărbat urmărește o tânără lady pe o terasă și discută cu ea despre pretendenți și alte asemenea lucruri, de obicei, are în minte altceva decât conversația. Suntem singuri, iar stelele sunt pe cer. N-ai putea să ceri o ocazie mai bună.

Ea îi trase mâna pe talia ei.

El nu obiectă și trase iute aer în piept.

– Câți ani ai?

– Aproape 21.

– Prea tânără pentru mine, spuse el răgușit.

– Aiurea! Lord Kirkwood este de vârsta ta, iar Lord Pomeroy are peste 50 de ani. Asta nu l-a împiedicat pe nici unul din ei să-mi facă curte. Ea își coborî genele în ceea ce spera să fie un aer provocator. Bineînțeles, dacă ți se pare că nu sunt atrăgătoare...

– Nici un bărbat sănătos la cap n-ar putea să nu te găsească atrăgătoare, mormăi el. Dar asta nu înseamnă că sunt atât de nebun încât să te sărut.

Un instinct nebunesc și nesăbuit puse stăpânire pe ea.

– Atunci va trebui să te sărut eu.

Capitolul 4

Dragă Charlotte,

Suntem total de acord. Răsfățata domnișoară Linley are nevoie de un soț cu o mână forte. În plus, domnul Chambers frecventează în secret genul de locuri pe care nici un gentleman nu le-ar vizita, ceea ce este dovada limpede a lipsei de caracter.

Vărul tău cu opinii,

Michael

Fiecare mușchi din corpul lui Michael se încordă cu viteză maximă. Dumnezeule, cocheta chiar se ridică pe vârfuri ca să-și apese buzele pe ale lui! La naiba, era suficient de tânără cât să-i fie... ei bine, măcar o soră mai mică.

Dar nu săruta ca o soră mai mică, era un lucru mai mult decât evident. Avea cele mai ademenitoare buze pe care le gustase

el vreodată. Fără a mai aminti minunatul ei corp, care îl făcea să-și dorească să o mângâie peste tot.

Totuși, înainte să apuce măcar să se delecteze, ea întrerupse sărutul, apoi se retrase cu un zâmbet cunoscător pe buze.

El se pierdu cu firea. Ea era precum toți englezii – îl ademenea și îl chinuia, crezând că putea să scape neatinsă pentru că el era un american grosolan, iar ea, o englezoaică pompoasă. Dar ea începuse toată povestea, așa că ar fi făcut bine să o termine!

O apucă de mijloc și o lipi de el.

– Dacă asta este ideea ta despre sărut, nu e de mirare că tânjești după aventură. O apucă de bărbie, apoi mormăi: Ăsta, Lady Amelia, este un sărut!

Apoi îi acoperi gura cu a lui.

Chiar dacă ea încremeni, nu i se împotrivi, așa că el profită. Își mișcă buzele pe ale ei, testă, gustă, se bucură. Apoi, răsfirându-și degetele pe spatele ei acoperit de mătase, se avântă cu limba în...

Ea se retrase brusc, dar nu se eliberă din îmbrățișarea lui, ci se uită lung la el cu ochii aceia luminoși, de culoarea ciocolatei.

– Ce faci?

– Te sărut.

Ea se îmbujoră.

– Da, dar tu... adică... tu...

– Așa sărutăm noi, americanii sălbatici. Reacția Ameliei îl irită. Dat fiind flirtul ei, trebuia să știe ce făcea el. Dar bănuiesc că nu-ți place un simplu soldat care îndrăznește să te sărute cu toată gura.

– Nu... n-am spus asta, se împotrivi ea.

– Bun. Atunci nu te superi dacă o să continui de unde m-am oprit.

Fără să-i mai dea răgaz ca să opună rezistență, o sărută din nou. Nu știa ce îl excita mai tare – șocul ei evident în fața insolenței lui sau faptul că ea își dorise doar să-l tachineze. Însă nu avea de gând să lase o domnișoară trufașă să pună stăpânire pe el. Nu în seara aceea, nu după ce sângele i se învolbura furios prin vene după întâlnirea cu cei doi soldații.

Îi luă gura cu toată obrăznicia unui soldat prădător, dar așteptându-se ca ea să se împotrivească atacului cu aceeași ferocitate. Spre uimirea lui, nu doar că nu i se împotrivi, ci, când el se insinuă printre buzele ei, chiar îl lăsă să intre.

La naiba! Era ca și cum te scufundai în cea mai caldă dintre melase – teribil de catifelată și atât de dulce încât furia lui se transformă în ceva mult mai periculos. Ametit, își avântă limba adânc în gura ei, apoi din nou și din nou. Cu fiecare atingere, ea se mai topea un pic, până când ajunse să fie moale în brațele lui, asemenea untului proaspăt.

Ar fi înnebunit orice soldat înfierbântat. Ce buze ademenitoare avea, fragede ca o piersică! Iar parfumul ei de caprifoi mirosea atât de mult a acasă încât, pentru o clipă, uită că era englezoaică, uită a cui fiică vitregă era. Își dorea mai mult. Mult mai mult. Voia să o cucerească, să o devoreze.

Când ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui, strivindu-și sânii moi de pieptul lui, el îi interpretă gestul ca pe o invitație și își lăsă mâinile să hoinărească pe spatele ei, apoi peste șoldurile frumoase, după care urcă pe coaste până când vârful degetelor mari intrară sub...

– Trebuie să ne oprim! Ea se retrase cu un murmur, cu fața îmbujorată și răsuflarea întretăiată. Cineva o să se observe în curând că lipsim amândoi din sala de bal, iar dacă ne prinde cineva aici împreună, o să se spună că sunt o ușuratică sau chiar mai rău.

Mintea lui se chinui să asimileze cuvintele. Apoi se încruntă.

– Ăsta este prețul aventurii, scumpo, spuse el răgușit, luptându-se cu dorința nebunească de a o arunca peste umăr și a o duce într-un tufiș.

Ea nu părea să-și dea seama că se juca cu focul, căci îi aruncă o privire rece.

– N-ai mai fi așa de obraznic dacă ai ști care este prețul pe care ar încerca ei să te facă să-l plătești dacă ne prind împreună.

– Acum nu mă simt nicidecum obraznic.

Chiar dacă expresia de pe chipul ei se mai îmblânzi, încercă să se retragă din îmbrățișarea lui. Dar el nu era pregătit să îi dea drumul. Pătrunsese înțelesul cuvintelor ei și voia să afle răspunsul.

– Și, mai exact, ce preț crezi că ar încerca să mă facă să plătesc? întrebă el, în timp ce se chinuia să-și țină în frâu dorința nesăbuită.

– Căsătoria, desigur. Nu se cade ca un gentleman să sărute o doamnă necăsătorită dacă nu-i face curte. Și nu-mi faci, nu-i așa?

Fu cât pe ce să răspundă cu un „nu, la naiba!", dar se opri la timp. Se lăsase purtat de gura ei dulce ca mierea, dar el nu se afla acolo

ca să enerveze o englezoaică alunecoasă. Era acolo ca să facă dreptate. Lucru imposibil fără să aibă de-a face cu ea.

Și cum să aibă de-a face cu ea altfel decât curtând-o? Să o curteze era motivul perfect pentru scopul lui. Dacă-și juca așa cum trebuia cărțile, se putea chiar să-l ducă acasă să-i cunoască părinții.

El își coborî privirea spre buzele ei roșii, apoi spuse:

– Aș putea.

Ea clipi nedumerită.

– Ce ai putea?

– Să-ți fac curte.

Era în deplină siguranță. Kirkwood îi spusese deja că domnișoara nu era interesată de măritiș, lucru pe care îl recunoscuse și ea. În plus, Amelia nu avea să-și mai dorească să aibă de-a face cu el după ce avea să afle despre mama ei vitregă și Theodore Frier, ceea ce Lucas urma să-i spună de îndată ce se asigura că Dolly era femeia pe care o căuta.

Se uită la el încurcată.

– *Ai putea* să-mi faci curte? După un sărut?

El ridică o mână și îi cuprinse obrazul în palmă, trecându-și degetul peste senzuala ei buză de jos.

– Mai mult decât un sărut. Uneori, este singurul lucru de care ai nevoie.

– Serios? Vocea îi era ciudat de încordată. Credeam că ești aici cu afaceri.

– Afaceri? întrebă el prudent.

– Tratatul cu algerienii.

– Ah, da! Măcar era parțial adevărat. Superiorii lui fuseseră de acord că avea să fie acoperirea potrivită în vreme ce dădea de urma familiei Frier. Asta nu înseamnă că nu pot să-mi caut soție în timp ce mă ocup de afaceri.

El crezu că zărește o urmă de furie în ochii ei, dar se stinse de îndată. Probabil își imaginase... De ce să fie furioasă? Femeile ca ea colecționau pretendenții ca bijuteriile. Nu putea să-i pese prea tare că mai avea unul prin preajmă.

– Deci acum îți cauți soție. Mâinile îi alunecară spre mijlocul lui, apoi încremeni când îi simți pumnalul. Ce este asta? Își strecură mâna pe sub centură, apoi scoase pumnalul și îl ridică, cu o sprânceană arcuită. Ai mereu un pumnal la tine când faci curte?

– Iar tu îți verifici mereu pretendenții de arme? îi răspunse el, înșfăcându-l și îndesându-l la loc în centură.

Ea șovăi, apoi schiță un zâmbet mult mai potrivit cu flirtul ușuratic de mai devreme decât cu femeia pe care tocmai o sărutase.

– Bineînțeles că nu, prostuțule. A fost din greșeală. Își flutură degetul la el. Dar tocmai asta este problema curtării tale. Nu știi regulile.

– Ce reguli? întrebă el, enervat de schimbarea ei bruscă de atitudine.

De data asta, când ea îl împinse, el îi dădu drumul.

– Ale înaltei societăți englezești. Mai schiță un zâmbet cochet. În Anglia, se consideră că e groaznic de nepoliticos să vii înarmat la un bal, domnule maior.

– Lucas, spuse el încordat, enervat de bunele ei maniere stupide după acele săruturi înflăcărate. Spune-mi Lucas! Este numele meu de botez.

– Încă nu suntem logodiți, domnule. Și este puțin probabil să fim dacă o să continui să disprețuiești regulile înaltei societăți.

La naiba cu regulile înaltei societăți! Voia doar să aibă ocazia să afle ce avea nevoie să știe.

Dar...

– Ai putea să mă înveți să nu o mai fac. Să disprețuiesc regulile, vreau să spun. Da, avea să funcționeze. Nu putea să-și continue investigația dacă ea nu accepta să se mai întâlnească din cauza purtării lui *nepoliticoase*. Ai putea să-mi dai lecții de conduită în societate. Fără să-și poată ascunde sarcasmul din glas, el adăugă: Fă-mă demn să-ți devin pretendent!

O licărire ciudat de calculată se aprinse în ochii ei.

– Este o idee minunată.

Așa spera și el.

– Cine să mă învețe mai bine ca tine?

Singura femeie care putea să-l ducă la Dorothy Frier, apoi la Theodore Frier.

– Chiar așa, cine? Ea flutură din gene spre el. Chiar dacă nu știu dacă merită efortul, de vreme ce sunt curtată de o mulțime de gentlemeni care cunosc deja regulile înaltei societăți englezești.

El strânse din dinți. Dacă se gândea că el avea s-o implore pentru *privilegiul* de a o curta, urma să aibă o adevărată surpriză. Dar el avea ceva ce ea își dorea.

– Ah, dar nici unul dintre acești domni nu poate să-ți ofere poveștile pline de aventură după care tânjești.

Ea se uită lung la el.

– Aici ai dreptate.

– Pot să-ți ofer propriile aventuri, dacă vrei.

Privirea îi deveni de oțel.

– Ce fel de aventuri? Săruturile tale?

Lui i se învolbură sângele în vene. Era ceva care sigur putea să compenseze faptul că trebuia să îndure *lecțiile înaltei societăți.*

– Dacă asta îți dorești, scumpo...

Expresia ei deveni reținută.

– O să vedem. Dacă te dovedești a fi *demn* să-mi fii pretendent, poate că o să accept câteva aventuri.

Deci strengărița avea de gând să-și exerseze trucurile pe el, nu? În regulă, să exerseze cât avea chef!

– Atunci avem o înțelegere. Tu îmi dai lecții de comportament în înalta societate, iar eu îți ofer aventuri.

Ea șovăi, apoi afișă un zâmbet sceptic.

– Foarte bine. Simte-te liber să mă vizitezi în casa de la oraș a lui *papa*. Lord Kirkwood poate să-ți dea adresa. Întoarse privirea spre ușile de sticlă. Acum aș face bine să intru înainte să vină cineva să mă caute.

Când ea dădu să plece, el o urmă. Ea se opri numaidecât.

– Nu putem să intrăm împreună, altfel lumea o să creadă...

– Că am fost aici afară și am făcut ceva nepermis?

– Exact. De sub genele coborâte seducător, ea își întoarse privirea spre el. Iar asta să fie prima lecție: nimeni nu dă vreodată de înțeles lumii că a făcut ceva ce n-ar trebui.

– În cazul ăsta...

El își coborî mâna peste spatele ei.

Amelia se îndepărtă tresărind și se înroși.

– Ce faci?

– Ai praf de pe balustradă pe rochie. Și dacă vrei ca nimeni să nu afle ce făceam noi...

– Oh! Ea își scutură rochia de praf. Pe viitor, ar trebui să-mi spui, ca să o fac eu, nu să te ocupi tu.

– Bine. Data viitoare o să te las să te atingi singură pe posterior.

Posteriorul ei voluptuos, care se potrivea de minune în mâinile unui bărbat.

Ea scoase un râset.

– Și, cu siguranță, n-ar trebui să rostești cuvântul *posterior* în societate.

El se enervă la auzul observației ei.

– Ai prefera să spun *fund*?

Ea îi aruncă o privire plină de reproș.

– N-ar trebui să te referi la absolut nici o parte a corpului.

– Așadar, nu pot să mă ofer să-ți dau mâna? Ori să te iau de braț? Sau să-ți ofer un umăr?

– Știi prea bine la ce mă refer, prostuțule.

– Nu fi atât de sigură! În opinia englezilor, sunt un sălbatic.

– Și sălbaticii pot să învețe să se poarte cum se cuvine.

– Dacă vor asta.

Ea își arcui o sprânceană.

– Am crezut că vrei.

El se chinui să zâmbească.

– Atât timp cât nu încerci să mă transformi într-unul dintre filfizonii tăi simandicoși.

– Oh, mă îndoiesc să existe vreun pericol în privința asta, spuse ea pe un ton de-a dreptul sarcastic. Dar, chiar când el întrezări cealaltă față a Ameliei, ea schiță discret un semn al nebuniei, apoi spuse: Sper să ne revedem în curând... Lucas. Abia aștept următoarea noastră aventură!

Apoi plecă agale pe coridor legănându-și șoldurile, lăsându-l să se uite lung după ea cu sângele înflăcărat în vene. Oh, avea să-i ofere strengăriței o aventură pe cinste! Numai să rămână undeva singur cu ea, să o pună jos și...

El blestemă în șoaptă. „Nu fi nebun!" Urma să curteze doar ca să obțină informații, nimic mai mult. Ea nu avea decât să-l tachineze și să-și fluture genele cât voia. În timp ce ea se juca de-a îmblânzirea sălbaticului american, el voia să o interogheze, nu să facă dragoste cu ea. El avea de gând să obțină răspunsuri cu orice preț.

În timp ce Amelia intra în sala de bal, zâmbetul ei insipid se transformă într-o încruntătură. Să o curteze, ți-ai găsit! Ticălosul voia să se folosească de prilej ca să afle ce avea nevoie să știe despre Dolly. Și poate chiar să facă rost de o invitație la moșia lor.

Totuși, deși părea imposibil, Dolly era punctul central al investigației lui. Pusese prea multe întrebări tăioase, încercase prea des să o prindă pe Amelia pe picior greșit.

Fără a mai menționa curtarea aceea obscenă. Nemernicul avea să pretindă că făcea curte unei femei doar ca să obțină ce voia? Cum îndrăznea?

Ei bine, două persoane puteau să joace acel joc. În timp ce el avea să încerce să o sărute ca să-i ofere informații, ea avea să-l tachineze ca să-i dezvăluie motivul pentru care o urmărea pe Dolly. Suspiciunile lui nebunești nu puteau să se bazeze pe nimic important. Și avea să o dovedească, indiferent dacă trebuia să o facă pe fluturatica până când nu mai era în stare să fluture din gene.

– Ai fost afară în tot timpul ăsta? se auzi din apropiere o voce de femeie cunoscută.

Ea tresări, apoi se întoarse spre însoțitoarea ei.

– Da. Aveam nevoie să-mi limpezesc mintea.

Doamna Harris părea mai degrabă îngrijorată decât dezaprobatoare.

– El nu te-a deranjat, nu-i așa?

Inima începu să-i bată cu putere.

– Cine?

– Lord Pomeroy. L-am văzut când a ieșit după tine, dar înainte să apuc să intervin, a intrat înapoi. Așa că mi-am dat seama că te-ai descurcat de minune și singură.

– Oh! Ea zâmbi ușurată. De fapt, m-am ascuns. Nici măcar nu m-a văzut.

Doamna Harris oftă ușurată.

– Slavă Cerului! M-aș fi simțit o însoțitoare foarte neglijentă chiar și dacă te-ar fi atins. Dar nu mi-am dat seama că ai rămas afară. Cineva a intrat în discuție cu mine, iar când am terminat...

Ea se opri brusc, cu privirea ațintită în stânga Ameliei.

Amelia se întoarse și văzu când Lucas intră în sala de bal chiar pe ușa de lângă cea pe care intrase ea. Oh, nu!

Surprinzându-le privirile, el încuviință din cap și își văzu de drum, lăsând-o pe Amelia să o înfrunte pe doamna Harris. Chiar când ochii albaștri și tăioși ai însoțitoarei se îndreptară spre ea, Amelia spuse la repezeală:

– Nu este ceea ce crezi.

– Ai fost cu el? Singură pe terasă?

– Da, însă doar am vorbit. El a ieșit ca să se asigure că Lord Pomeroy nu mă deranja.

– Chiar așa? Se uită atentă la Amelia. Ai grijă, draga mea! Când un bărbat de vârsta maiorului Winter...

– Nu este mai în vârstă decât tine, se împotrivi ea.

– Asta înseamnă destul de în vârstă față de tine. Ca să nu mai vorbim că este un simplu soldat, în vreme ce tu ești o moștenitoare.

– Deci trebuie să umble după averea mea, nu-i așa?

Doamna Harris șovăi.

– Se poate.

Amelia se încordă. Trebuia oare să-i povestească tot ce descoperise în dormitorul maiorului?

Probabil că nu. Conștientă de sarcina care îi revenea, doamna Harris putea să încerce să o trimită de îndată la țară. Amelia nu voia să o neliniștească pe Dolly inutil ori să îl facă pe *papa* să se uite la soția lui cu suspiciune. Era mai bine să păstreze pentru sine ce știa până când afla mai multe.

– Chiar mă îndoiesc serios că maiorul Winter umblă după averea mea, spuse Amelia.

– De ce nu? În afară de legătura cu Lord Kirkwood, știm prea puține despre el. Nu știm din ce familie vine sau ce venit are...

– Ceea ce ar fi bine de știut, nu-i așa?

Da, asemenea detalii ar fi ajutat-o să-și dea seama de ce Lucas o urmărea pe Dolly.

– Te interesează? întrebă doamna Harris.

– S-ar putea spune și așa.

Oftatul apăsat al doamnei Harris îi făcu buclele roșcate să se cutremure.

– Nu sunt chiar surprinsă. Este genul de bărbat care te-ar atrage. Vocea îi deveni nervoasă. E la vârsta la care are destulă experiență, fără a fi bătrân. Poartă o uniformă impresionantă, duce o viață neînfricată și este exact ceea ce orice tânără crede că-și dorește. Până când primește ce-și dorește.

Amelia își arcui o sprânceană.

– Acum vorbim tot despre maior?

Doamna Harris clipi, apoi chicoti.

– Iartă-mă, draga mea. Chiar am tendința de a-mi lăsa propria experiență să-mi afecteze judecata, nu-i așa?

– Din când în când, da, răspunse Amelia cu un zâmbet.

Nu că doamna Harris ar fi fost de condamnat. Fiică a unui baron, femeia fugise în tinerețe cu un ofițer de cavalerie nesăbuit, care îi cheltuise fiecare bănuț din moștenire în cei doi ani de când se căsătoriseră. Din fericire, el avusese bunul-simț să moară într-un duel,

lăsându-i doamnei Harris libertatea de a-și organiza viața. Dar de atunci, cum era de așteptat, văduva fusese prudentă cu bărbații atât spre binele ei, cât și al propriilor finanțe.

Doamna Harris se uită lung în colțul opus al încăperii, unde Lucas își punea niște punci.

– Așadar, îți place maiorul american, nu-i așa?

– Îmi plac poveștile lui despre luptele cu pirații barbari. Îmi place profesia lui captivantă.

Îi plăceau săruturile lui, care erau la fel minunate precum cele din poveștile cu haremuri. Ca povestea în care corsarul luase prizonieră o văduvă englezoaică, apoi o sărutase atât de adânc și de înflăcărat încât...

Ea gemu. La naiba cu Lucas, care își folosea săruturile de corsar pe ea! Nu trebuia să se gândească la ele. Erau parte din strategia lui, tacticile unui crai... nimic mai mult. Ușor de dat uitării.

Așa cum era dată uitării o cometă pe cerul nopții. Sau o eclipsă de soare. Sau Tamisa care înghețase când avea ea 16 ani.

Amelia se încruntă. Să-l ia naiba, că săruturile lui nu erau serioase!

– Dacă o să-mi placă sau nu o să depindă de lucrurile pe care pot să le aflu despre el. Ea își ațintă privirea spre spatele puternic și lat al lui Lucas și zâmbi sumbru. După cum mi-a spus odată o femeie foarte înțeleaptă, informația este mai valoroasă decât aurul.

– Mă bucur să văd că unele dintre învățăturile mele au prins rădăcini, spuse doamna Harris.

– Nu-ți face griji, toate au prins. Își luă privirea de la adversarul ei. Și știu exact persoana pe care ar trebui să o întrebăm despre maiorul Winter.

– Vărul Michael?

– Oh. Nu mă gândisem la el, dar da, cu siguranță ar trebui să-i scrii. Eu mă gândeam la Lady Kirkwood. Cine este mai potrivit să ne dezvăluie secretele dacă nu propria rudă a omului?

– Dacă o să ne spună, sublinie doamna Harris.

Amelia zâmbi.

– Își dorește o moștenitoare pentru fiul ei, nu-i așa? Informațiile utile pot să circule în ambele sensuri.

Doamna Harris scoase un chicotit șovăitor.

– Ești mai vicleană decât mi te închipuiam.

– Am învățat de la o adevărată maestră. Cu un zâmbet poznaș, Amelia își strânse însoțitoarea de mână. Hai, să te văd în acțiune!

Chiar dacă doamna Harris își dădu ochii peste cap, se duse cu Amelia să o caute pe Lady Kirkwood.

Din fericire, o găsiră pe văduvă stând singură lângă orchestră. În timp ce se apropiară, Lady Kirkwood le zâmbi precaută.

– Doamnă Harris, ce mă bucur să vă văd!

– Mulțumesc, răspunse doamna Harris. Eu și Amelia vrem să vă întrebăm despre ruda dumneavoastră, maiorul Winter.

– Nu știu ce aș putea să vă spun. Familiile noastre nu sunt apropiate.

– Ce păcat, interveni Amelia. Draga mea prietenă Sarah Linley ne-a spus că sunteți persoana potrivită pe care să o întrebăm.

Lady Kirkwood se dezgheță numaidecât.

– Ah, da, domnișoara Linley. O fată încântătoare!

– Și despre care am auzit că îl admiră nespus pe fiul dumneavoastră.

Dacă exista cineva care să știe cum funcționa jocul, aceea era Lady Kirkwood.

– Cu siguranță, și el o admiră nespus. Își trecu o mână peste părul argintiu. Nădăjduiesc că o să-i transmiteți acest lucru.

– Desigur, rosti Amelia încet. O să fie încântată să audă asta. În al nouălea cer, mai degrabă. Acum, în privința maiorului Winter...

– Ah, da, vărul meu! Lady Kirkwood se aplecă mai aproape. Ar trebui să spun văr îndepărtat. Mama lui este descendentă a celui de-al patrulea viconte de Kirkwood.

– Și tată lui? întrebă doamna Harris.

– De ce vreți să știți? ripostă Lady Kirkwood.

– Maiorul Winter a arătat interes față de Lady Amelia.

Amelia își ținu răsuflarea, rugându-se ca Lady Kirkwood să nu fi aflat de avansurile pe care fiul ei i le făcuse cu un an înainte. Altfel, întrebările lor puteau să pară ciudate.

Se părea că știa, pentru că zâmbi.

– Chiar așa? Mărturisesc că sunt surprinsă. Nu că Lady Amelia nu ar fi o tânără încântătoare, perfect capabilă să atragă orice tânăr, dar... Oftă. Maiorul Winter nu prea agreează englezii. Este foarte vocal în privința asta.

– Bănuiesc că războiul i-a indus această prejudecată, spuse doamna Harris.

Lady Kirkwood clătină din cap.

– Este mai mult de atât, chiar dacă nu cunosc întreaga poveste. Fiul meu, David, știe, dar nu vrea să spună. Ceva s-a întâmplat când maiorul Winter a fost în Anglia, chiar după încheierea războiului...

– A mai fost în Anglia? interveni Amelia.

– Da. Nu sunt sigură de ce. Bănuiesc că a avut legătură cu tratatul de pace. Dar știu că David l-a ajutat cu întoarcerea în America.

Ce ciudat! Ce să fi făcut un american în Anglia la atât de puțin timp după încetarea războiului? Se putea să fie un spion care avea legătură cu Dolly?

Nu avea nici un sens. Lord Kirkwood n-ar fi ajutat niciodată un spion. În plus, pe vremea aceea, Dolly încă nu ajunsese în Anglia și era limpede că Lucas nici măcar nu aflase până de curând despre care Dorothy era vorba.

– Ei bine, indiferent ce simte el pentru doamnele englezoaice, spuse doamna Harris, a dat dovadă de slăbiciune pentru cea pe care o însoțesc. Speram că ați putea să ne spuneți câte ceva despre familia și perspectivele lui.

– Pot să vă spun din puținul pe care îl știu. Lady Kirkwood schiță un surâs. Chiar dacă mama lui făcea parte din una dintre cele mai de vază familii din Richmond, Virginia, tatăl lui era un marinar obișnuit. Se pare că tatăl lui era destul de chipeș încât să întoarcă multe capete, ceea ce i-a permis să o convingă pe mama lui să se mărite cu el.

– Și atunci cum și-a câștigat maiorul brevetul? întrebă Amelia. Prin intermediul familiei mamei?

– Nu chiar. Deși cred că maiorul Winter a crescut în sărăcie – marinarii din America nu sunt plătiți mai bine decât cei de aici –, mai târziu, familia lui a devenit înstărită. Tatăl lui a părăsit marina când maiorul Winter era doar un băiat și a deschis o companie de muniție. A inventat un tun special pentru nave, lucru care l-a făcut bogat. Când maiorul Winter împlinea 16 ani, tatăl lui avea legăturile necesare ca să facă rost de un brevet pentru fiul lui în marina militară americană.

Doamna Harris păru mulțumită.

– Așadar, este singur la părinți? Sau măcar cel mai mare?

– Din fericire, este singur la părinți. Vocea lui Lady Kirkwood deveni disprețuitoare. Dacă era cel mai mare, ar fi trebuit să-și împartă moșia cu frații lui. De fapt, americanii ăștia nebuni le permit tuturor

copiilor să fie moștenitori. Este de neconceput! Cum să rămână familiile puternice când trebuie să-și împartă proprietățile?

Amelia își înăbuși o replică. Personal, i se păruse dintotdeauna că sistemul englez era foarte nedrept cu fiicele și fiii mai mici.

– Deci o să moștenească doar el compania tatălui lui, spuse doamna Harris.

– A moștenit-o deja. Părinții lui au murit în urmă cu trei ani, în timp ce el era în străinătate.

Afirmația o lovi pe Amelia ca un pumn un stomac. Părinții lui Lucas muriseră în absența lui? Ce groaznic!

– Sărmanul, spuse doamna Harris cu un oftat empatic. Bănuiesc că a fost obligat să preia conducerea companiei. De aceea se află aici? Din motive legate de compania de muniții?

– Nu, nu... Se află aici pentru nu știu ce tratat. Încă face parte din marină. Lady Kirkwood părea ușor confuză. Bănuiesc că are pe cineva care se ocupă de Baltimore Maritime pentru el. Da, sunt sigură că este așa.

Amelia încă se gândea la incredibila tristețe a lui Lucas de a-și fi pierdut părinții când avea ... 27 de ani? Nu putea să fie mult mai în vârstă dacă doar cu trei ani în urmă...

Cu trei ani în urmă. Un fior o cutremură pe Amelia. Atunci nu plecase Dolly din America în Canada?

– Ambii lui părinți au murit în același timp? întrebă Amelia cu voce tremurătoare, înspăimântată de groaznica posibilitate.

– Da. Chipul lui Lady Kirkwood se întunecă brusc. Nu cunosc toate detaliile, dar a fost tragic.

Era limpede că Excelența Sa nu mai avea de gând să dezvăluie alte secrete.

Totuși, Amelia trebuia să mai afle un lucru.

– N-au fost uciși, nu?

– Uciși? Lady Kirkwood pufni. Sigur că nu! Americanii ăștia par duri, dar sunt sigură că nu obișnuiesc să ucidă oameni respectabili.

– Iertați-o pe Lady Amelia, interveni iute doamna Harris. Are o imaginație bogată.

– Așa aș spune și eu. Auzi, uciși. Lady Kirkwood se ridică. Dacă mă scuzați, trebuie să mă mai ocup și de alți invitați.

De îndată ce femeia plecă, doamna Harris se întoarse spre ea.

– Ce Dumnezeu a fost asta? Uciși? Serios, Amelia...

– Îmi pare rău. Mă știi... mereu dramatică.

Amelia abia reuși să-și ascundă ușurarea. Slavă Cerului că Lucas nu o bănuia pe Dolly de implicare în moartea părinților lui! Ar fi fost îngrozitor.

Doamna Harris îi studie chipul, dar abandonă subiectul.

– Măcar acum știi sigur că maiorul Winter nu este un vânător de avere.

– Da.

Dar menționase pe coridor ceva despre pierderea tuturor finanțelor. Fusese o minciună sau Lady Kirkwood pur și simplu nu știa? Și avea ceva de-a face cu Dolly? Probabil că nu, altfel nu i-ar fi menționat detaliul de la bun început.

Doamna Harris o privi cu atenție.

– Nu pari foarte convinsă.

– O femeie trebuie întotdeauna să fie prudentă. Înainte să mă implic în vreo relație cu maiorul Winter, trebuie să-mi dau seama cât de serioase ar putea fi intențiile lui. Și să mă port în consecință.

– Un înțelept plan de acțiune, draga mea.

Doamna Harris zâmbi larg.

Ce eufemism! Săruturile calculate ale lui Lucas Winter erau clar menite să-i distragă atenția de la investigația lui secretă.

Iar înainte ca povestea aceea să se încheie, ea avea de gând să-l facă să plătească pentru tot.

Capitolul 5

Dragul meu văr,

Ce vești șocante despre domnul Chambers! Nu mi-aș fi închipuit niciodată. Are un chip atât de dulce! De unde afli toate aceste lucruri? Și ce spun sursele tale despre vărul lui Lord Kirkwood, maiorul Lucas Winter? Și-a manifestat interesul pentru Lady Amelia, lucru care mă privește. El nu are un chip dulce.

Prietena ta etern recunoscătoare,

Charlotte

Lampa din tunel se stinse. Urme de pași făceau ca podelele de deasupra să scârțâie, acoperind strigătele lui Lucas. Nu putea

fi auzit, nu putea să vadă... Era atât de întuneric în tunel, atât de întuneric și de frig!

Se târî pe mizeria umedă până spre ieșirea din tunel, doar ca să ridice privirea și să vadă că intrarea era blocată de lespedea grea. Se ridică și încercă să se împingă în ea, dar aceasta nu se clinti din loc. Și nu putea să se facă auzit din cauza zgomotului.

Apoi împușcături de muschete, pe jumătate înăbușite de piatră. La naiba, soldații britanici trăgeau!

În spatele lui răsunau strigătele groaznice ale oamenilor aflați pe moarte, oamenii lui. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple! Soldații nu aveau dreptul să tragă, nicidecum! Își înroși mâinile lovind în piatră, dar fără nici un folos. Oamenii lui erau uciși deasupra lui...

Frigul i se strecură în oase, făcându-l să tremure în zdrențele lui subțiri. Simți că aerul încărcat îi tăie respirația și începu să răsufle din greu. Cât aer mai avea? Cât timp mai avea la dispoziție ca să iasă?

Încercă să se gândească, dar urletele continuară și continuară...

Lucas sări din pat, ud până la piele de sudoarea rece, cu inima bubuindu-i atât de tare în urechi încât avu nevoie de ceva timp ca să-și amintească faptul că acum era în siguranță. Nu era ghemuit, pe jumătate dezbrăcat și mort de foame în tunelul întunecat, așteptând să moară.

Însă își aruncase toate așternuturile în agitația lui, atâta tot. Și, din moment ce purta doar lenjerie de corp când dormea, i se făcuse frig. Totul era bine.

Gata. În regulă. Zvârlindu-și picioarele peste marginea patului, rămase acolo, răsuflând din greu, încercând să-și liniștească bătăile nebunești ale inimii.

Pe măsură ce pulsul i se domolea, își strânse pătura în jurul lui, apoi se ridică și se duse la fereastră, unde urmele firave de lumină de la orizont vesteau apropierea zorilor. Cu lăcomie, sorbi din priviri linia orizontului ca să-și alunge fantomele.

Coșmaruri blestemate! Nu mai avusese unul de luni întregi, de când rămăsese pe puntea inferioară, la trecerea din Canada în Franța. Călătoria aceea groaznică îl făcuse să se teamă că nu avea să mai reușească niciodată să stea cu săptămânile pe mare. Un marinar care abia mai putea să răsufle de îndată ce cobora pe puntea inferioară era inutil pentru nava lui.

Dar visurile se terminaseră în Franța, iar el începuse să spere că...

Își înfipse pumnul în pervaz. Fusese nevoie doar să vadă uniformele roșii la un bal pentru a-și reînvia coșmarurile. Dumnezeule, abia aștepta să plece din țara aceea blestemată!

Se mai uită o dată la cerul strălucitor, apoi își trecu degetele prin părul încurcat. Întorcându-se la lavoar, turnă niște apă rece ca gheața și se stropi pe față. Judecând după tăciunii stinși din șemineu, servitorii aveau să vină cât de curând ca să aprindă din nou focul.

Nu avea nici un rost să încerce să adoarmă la loc. Era prea agitat, își simțea nervii întinși la maximum. Avea nevoie să-și potolească tensiunea cu o rundă de luptă cu sabia, o lungă plimbare călare sau o partidă frenetică de amor...

La naiba, de unde venise gândul acela?

Dar el știa prea bine: de la Amelia. Frumoasa, cocheta, exasperanta Amelia. Care voia să meargă călare pe o cămilă și avea o gură ispititoare, care îi trezea dorința pe care și-o înăbușise luni de-a rândul. Ce păcat că era englezoaică și fiica vitregă a soției unui criminal! Pentru că simplul gândul de a se pierde în corpul acela catifelat...

Pufni. De parcă acea femeie frivolă, care nu l-ar fi lăsat să o curteze fără lecții de bune maniere în înalta societate, l-ar fi acceptat în patul ei. Pretindea că își dorea aventuri, dar probabil leșina dacă dădea vreodată peste una adevărată.

Își privi lung în oglindă chipul umbrit de barba nerasă și tras de nesomn. La naiba, Amelia probabil ar fi leșinat dacă ar fi apropiat de el în clipa aceea! Și cum avea de gând să îi facă o vizită în dimineața aceea...

Se rase și se îmbrăcă atent. Nu conta că flirtul era menit să-l ademenească să o curteze pentru că era plictisită. El avea nevoie de informații. Iar dacă asta însemna că trebuia să arate pe jumătate civilizat și să danseze cum îi cânta ea, atunci avea să o facă, pentru numele lui Dumnezeu, chiar dacă trebuia să scrâșnească din dinți tot timpul.

O oră mai târziu, se îndreptă spre salonul de luat masa. Fu surprins să-și găsească vărul deja acolo.

– Cam matinal, nu-i așa? Lucas se îndreptă spre bufet, unde slujitorii aranjaseră pâine proaspătă, brânză și fructe doar pentru el. Credeam că nici unul dintre voi nu ia micul dejun înainte de ora 10.

– N-am ajuns încă în pat, murmură Kirkwood.

Lucas își studie vărul, care stătea aplecat peste o ceașcă de ceai fierbinte. Desigur, Kirkwood era tot în hainele de seară.

– Balurile se termină târziu aici, nu-i așa?

Își puse mâncare în farfurie, apoi se așeză la masă, în fața vărului său.

– S-a terminat la ora 3. Dar după aceea am fost la club. Tocmai am ajuns acasă.

– Așa se explică totul. Eu n-am mai așteptat până la final. M-am dus la culcare de îndată ce a plecat Lady Amelia la miezul nopții.

– Am observat.

Tonul acid al vărului lui îl puse pe Lucas în gardă.

– De asemenea, le-am observat pe Lady Amelia și pe însoțitoarea ei discutând cu mama. Kirkwood își ațintì ochii roșii și umflați spre Lucas. Se pare că ele cred că îți cauți soție. Și că ți-ai pus speranțele în Lady Amelia.

Încercând să nu pară iritat, Lucas luă ceainicul aflat în mijlocul mesei și își umplu ceașca.

– Știi cum sunt femeile. Cred ce vor.

– Nu toate femeile. Nu doamna Harris, de exemplu. Și nu fără un motiv. El se uită lung la Lucas. Ce ai făcut? Am observat că și tu și Lady Amelia ați dispărut o vreme din sala de bal și trebuie să mă întreb...

– Du-te la culcare, mârâi Lucas. Înainte să te bagi în lucruri care nu te privesc.

– Ai grijă, Winter! Poate că ești oaspete în casa mea, dar...

– Dar tu ești singurul căruia i se permite să curteze o femeie din motive greșite, nu-i așa? Când vărul lui se arici, el adăugă: Este un flirt, nimic mai mult. Și să nu crezi că am început eu, pentru că nu este așa. N-am început eu, ci ea. Așa că, dacă zvăpăiata vrea să flirteze cu un american sălbatic, sigur nu o s-o opresc. El se uită la Kirkwood. Și nu o s-o oprești nici tu.

Dar expresia de pe chipul vărului lui se îmblânzi.

– Zvăpăiată? Lady Amelia?

– Nu-ți face griji că aș putea să profit de țicnita asta! Își puse o bucată de brânză pe o felie de pâine și luă o mușcătură. Îți jur, de fiecare dată când Amelia îmi zice „soldat mare și viguros" și flutură din gene, vreau să o strâng de gât.

Când vărul lui scoase un sunet sufocat, Lucas ridică privirea și văzu cum Kirkwood încerca să-și înăbușe un hohot de râs, cu ochii prea strălucitori.

– Ce este? întrebă Lucas.

– Vorbești despre Lady Amelia, nu? Fata contelui de Tovey?

– De ce n-aș vorbi despre ea?

– Fără motiv. Kirkwood izbucni în râs. Încerc numai să mi-o închipui spunându-ți „soldat viguros" și fluturând din gene.

Lucas se încruntă.

– Crezi că mint?

– Nu, bineînțeles că nu, zise vărul lui, reușind să afișeze o expresie serioasă, care dispăru când izbucni în râs.

– Nu sunt vreun căpcăun, să știi.

– În nici un caz, rosti Kirkwood pe un ton sobru adecvat.

– Femeile chiar mă consideră atrăgător, mormăi Lucas. Chiar flirtează cu mine.

– Chiar și ticnitele ca Lady Amelia.

Umorul dansă în ochii vărului lui.

– Sigur. De ce nu?

Kirkwood își ridică mâinile în semn de capitulare.

– Chiar așa, de ce nu? El se ridică. Cred că mă duc la culcare și te las cu uneltirile tale.

– Așteaptă! Lucas își luă ceaiul. Am nevoie de adresa lui Lady Amelia.

Kirkwood se opri în ușă.

– Deci de aia ești așa de spilcuit. Te duci în vizită la *zvăpăiată*.

– Peste câteva ore, spuse Lucas. Vreau să le las pe ea și pe doamna Harris să ia micul dejun. În plus, trebuie să-mi lustruiesc sabia înainte să plec. Se lăsă pe spate în scaun. I-am promis lui Lady Amelia că îi arăt sabia mea de mameluc. El pufni. Crede că este făcută din marțipan.

Kirkwood râse cu toată gura.

– Chiar așa?

– Serios, nu știu cum te descurci cu moștenitoarele astea prostuțe.

– Este un întreg proces. Ochii îi străluceau de amuzament. Ar fi mai bine să nu-ți petreci prea mult timp cu sabia aia. Nu vrei să te duci prea târziu în vizită.

– Ai dreptate. Ar trebui să le prind înainte să plece la cumpărături sau... la ce Dumnezeu fac toată ziua. O să-mi șlefuiesc rapid sabia.

– Sau du-te acolo și las-o pe domnișoară să o șlefuiască singură, glumi Kirkwood. Asta o s-o facă să creadă că este făcută din marțipan.

Lucas se aprinse la gândul unei flușturatice care îi freca sabia, iar în minte i se năzări o imagine cu totul diferită.

– Crede-mă, dacă mă gândeam că Lady Amelia mi-ar lustrui „sabia", eram deja acolo acum.

Vărul lui clipi, apoi se încruntă.

– Știi foarte bine că nu am vrut să zic asta. Un gentleman nici n-ar trebui să gândească așa despre o lady, darămite să o spună.

– Ce bine că nu sunt un gentleman! Lucas își goli ceașca. Nu-ți face griji! Ei nu i-aș spune-o niciodată. Oricum, nu este ca și cum ar înțelege.

– S-ar putea să fii surprins, murmură Kirkwood și plecă.

Lucas se uită încruntat după el. Nimic despre Amelia nu l-ar fi surprins. Femeia era schimbătoare ca vântul.

Dar nu conta. Atât timp cât obținea de la ea ce avea nevoie, nu avea decât să se schimbe de cincizeci de ori pe oră. De data aceasta, Theodore Frier nu avea să-i mai scape.

Chiar dacă nu se culcase până la ora 1, Amelia se trezise devreme. În general, prefera să doarmă până târziu, dar îngrijorarea legată de Dolly o făcu să intre în salonul de luat masa din reședința tatălui ei cu mult înainte de ora 8.

Se gândise toată noaptea, analizând cei doi ani scurți petrecuți cu mama ei vitregă și căutând semne. Iar acum se întrebă dacă putea să le găsească în jurnalele ei de călătorie. Avea mai multe, pline de tăieturi, schițe și tot felul de povești pe care le aflase de la Dolly din călătoriile ei. Până când Amelia putea să călătorească la rândul ei, jurnalele erau tot ce avea.

Grăbindu-se spre masa de scris de lângă fereastră, unde erau aranjate, îl scoase pe ultimul și îl citi. Nu-i sări nimic în ochi, nimic care să-i spună de ce Lucas era interesat de Dolly.

Cu un oftat, lipi în jurnal un articol pe care i-l dăduse Venetia cu o seară în urmă, despre un individ, Năpastă Scoțiană, care jefuia nobilimea britanică la drumul mare. Se părea că îl ura pe tatăl Venetiei,

Lord Duncannon, pentru că îl menționa mereu pe om în fața victimelor lui, chiar dacă Venetia nu știa de ce.

Apoi notă descrierea lui Lucas despre marșul de la Derna. Surprinsese atât de bine esența experienței, încât Amelia aproape că simțea gustul nisipului. Și chiar mâncase carne de cămilă?

Ea examină în treacăt un articol de ziar. O cămilă trebuia să fie mai bună decât ceea ce mânca acel pașă din Algeria. Una dintre soțiile bărbatului încercase să-l otrăvească, dar reușise doar să-i provoace o indigestie.

Probabil că o împinsese la un asemenea act cu ochii lui hoinari și poftele lacome. Poate că se săturase să se uite la parada concubinelor din apartamentele lui, care făceau ceea ce descriau poveștile din harem:

Noi, prizonierele, am fost învățate să venerăm corpul pașei, cum să-l excităm cu sărutări apăsate pe pieptul masiv și pe abdomenul tare. Apoi am fost instruite să-i dezmierdăm „sabia" pe care bărbații o poartă între coapse mai întâi cu mâinile, apoi cu gura.

Obrajii Ameliei luară foc. Când ea și Venetia citiseră relatarea prima dată, râseseră nebunește. Ce idee! Cum reușeau femeile să nu izbucnească în râs?

Acum nu mai părea atât de ciudat. Dacă ar fi fost ca un bărbat precum Lucas, de exemplu, să stea dezbrăcat în fața ei și să-i ceară să-i venereze trupul...

– Te-ai trezit devreme, draga mea, spuse doamna Harris din ușă.

Amelia tresări. Dumnezeule, femeia era la fel de rea ca Lucas, se strecura pe nesimțite peste tot! Chinuindu-se să schițeze un zâmbet, se întoarse să o salute pe însoțitoarea ei.

– Și tu la fel.

Doamna Harris se duse la bufet.

– Am crezut că e bine să-i scriu cât mai repede posibil vărului Michael despre maiorul Winter.

Ea își luă o farfurie și o umplu cu pere coapte, limbă rece și felii groase de pâine neagră.

– Dacă cineva poate să ofere informații, acesta este vărul tău.

Poate că reușea să lămurească și ce voia maiorul de la Dolly.

– Nu știu cum m-aș descurca fără sprijinul lui.

Comentariul atâtă curiozitatea Ameliei.

– Este adevărat că ți-a dat bani să deschizi școala?

– Da. Luând loc la masă, doamna Harris își unse din plin pâinea cu unt. Nu mi-aș fi permis niciodată să o deschid singură.

– Și totuși, nu l-ai cunoscut niciodată. Nu înțeleg. Dacă este vărul tău, atunci de ce...

– Vărul răposatului meu soț, draga mea, nu al meu. Iar soțul meu era foarte evaziv când venea vorba despre familia lui. Ea mănâncă niște pâine, apoi își șterse buzele cu delicatețea unei doamne. Mărturisesc că n-am insistat prea mult asupra chestiunii. Vărul Michael mi-a cerut o singură favoare în schimbul ajutorului lui – să-i permit să rămână anonim. Mi-a spus că asta o să mă ferească de bârfe. Nu a vrut să-mi compromită reputația după ce soțul meu – ruda lui – mi-a distrus viața. Cum a fost un punct de vedere excelent, am fost de acord cu condiția lui.

– Indiferent cine ar fi, are legături foarte bune. Altfel cum ar putea să știe atât de multe bârfe? Doar dacă... În minte i se ivi o posibilitate încântătoare. S-ar putea să fie un polițist de pe Bow Street?

Doamna Harris chicoti.

– Numai tu ți-ai putea închipui așa ceva. Nu, nu cred că este ceva atât de romantic. După cum scrie, îmi închipui mai degrabă că este un om în vârstă. Are un scris foarte tremurat.

– Poate că încearcă să se ascundă, continuă Amelia, dar râsul doamnei Harris nu dădu crezare nici acelei sugestii.

Ea și celelalte fete inventaseră mai multe povești fanteziste despre binefăcătorul misterios al doamnei Harris: un admirator secret, o iubire pierdută, un sultan bogat care tânjea de departe de dragul văduvei.

O lovitură bruscă în ușa de la intrare o făcu pe Amelia să se îndrepte de spate.

– Aștepți pe cineva?

– Nu.

Când noul lacheu, John, traversă coridorul și le întrebă dacă erau acasă pentru un anume maior Lucas Winter, ele schimbară priviri uluite.

– A venit în vizită la ora asta? întrebă doamna Harris.

– Da, doamnă. Spune că Lady Amelia a fost de acord să-i dea lecții.

Amelia gemu.

– Am uitat complet. Când doamna Harris îi aruncă o privire întrebătoare, ea explică: I-am promis că-l ajut să învețe cum să se poarte în înalta societate englezească.

– Să-i permit domnului să intre? întrebă John.

– Chiar te rog, rosti doamna Harris cu un zâmbet. O să fie interesant.

Numai după ce lacheul plecă, Amelia își aminti de jurnalele ei de călătorie care erau întinse peste tot. În grabă, începu să le așeze la locul lor.

– Ce faci, draga mea? întrebă doamna Harris.

– Doar puțină ordine.

Nu prea putea să explice că jurnalele ei puteau prea bine să dezvăluie că avea... creier. Doamna Harris nu ar fi fost de acord cu mascarada ei de flușturatică.

Doamna Harris râse.

– Nu o să observe dacă ești dezordonată... Este bărbat.

Înainte ca Amelia să apuce să-și pună bine jurnalele, John îl anunță pe musafirul ei, iar maiorul intră.

Când se întoarse dinspre masă și doamna Harris se ridică, Ameliei i se opri inima în gât. Dumnezeule, bărbaților atât de atrăgători nu trebuia să li se îngăduie să cutreiere în voie prin societate! Pur și simplu nu era corect.

– Bună dimineața, domnule maior.

Amelia se mișcă ușor, ca el să nu-i vadă masa de scris.

– Bună dimineața, doamnă. Făcu un semn din cap spre ea, apoi o salută pe doamna Harris. Arătați foarte bine amândouă.

– Și tu, rosti Amelia.

Mai mult decât bine, la naiba cu el! Trăsăturile aprige ale corsarului, care se potriveau de minune cu uniforma lui, se potriveau și cu haina de un maro-închis, cu pantalonii de călărie din piele de căprioară și cu cizmele lungi și lustruite. Din moment ce îi cercetase dulapul, Amelia știa că erau hainele lui cele mai frumoase, în afară de uniformă. Poate că s-ar fi simțit flatată dacă totul nu făcea parte din strategia lui de a obține informații de la ea.

Ceea ce o făcu să-și revină brusc.

– Ce te aduce aici la ora asta imposibilă, domnule maior?

Doamna Harris se uită lung, speriată de remarca ei ciudată, dar se întoarse la locul ei de la masă.

– Ce este imposibil la ora asta? spus el tărăgănat. Sunt treaz din zorii zilei.

– Se prea poate, dar nimeni în Londra nu face vizite înainte de ora prânzului.

– Nu mi-am dat seama că englezii sunt atât de leneși.

– Eu și doamna Harris suntem treze amândouă, nu-i așa? Pur și simplu nu suntem pregătite pentru musafiri. Ar trebui să nu uiți asta data viitoare.

– Sigur o să încerc, spuse el printre dinții încleștați.

Cu siguranță, Lucas nu era obișnuit să fie instruit în nici o privință.

Ea își ascunse un zâmbet. Avea să-l facă să regrete ziua în care se încurcase cu fata contelui de Tovey. Făcând un semn spre sabia din teacă, ea spuse:

– Am crezut că am convenit azi-noapte că nu trebuie să vii înarmat la întâlnirile sociale...

El își puse mâna pe mâner.

– Este sabia de mameluc pe care m-am oferit să ți-o arăt.

Fu cuprinsă de un val neașteptat de încântare. Bine, deci ticălosul îi adusese singurul lucru care putea să-i atragă garantat interesul. Dar asta nu însemna că trebuia să leșine la picioarele lui.

– Ce frumos din partea ta! spuse ea distantă, dar nu se abținu și se grăbi să facă loc pentru sabie în capul mesei, în partea opusă doamnei Harris, care continua să-și mănânce micul dejun. Adu-o aici, ca s-o văd!

El făcu întocmai, scoase sabia și o așeză în fața ei. Simțindu-și inima în gât, o examină cu atenție, închipuindu-și-o fluturată în luptă. Mânerul curbat de alamă placat cu aur strălucea ca o nestemată, chiar în lumina cețoasă a dimineții.

Dar lama era ceea ce o interesa cel mai tare.

– Ce sunt astea?

Ea arătă spre simbolurile negre, orientale gravate pe aproape un metru de oțel călit.

– Nu știu ce înseamnă toate, dar asta este Steaua Damascului. El arătă spre o stea cu șase colțuri. Meșteșugarii de săbii din Damasc folosesc două triunghiuri, ca semn al breslei lor.

– Pot să ating simbolurile? întrebă ea.

– Ai grijă, draga mea, spuse doamna Harris din celălalt capăt al mesei.

– Da, spuse el, să nu te tai. Este o sabie muncită.

– O sabie foarte muncită, sunt convinsă. Nenumăratele găuri și punctele de uzură erau dovada. Amelia își trecu degetele pe fiecare în parte, întrebându-se unde o obținuse. Ai avut-o la Derna?

– Nu. Guvernul meu a dat săbiile de mameluc celorlalți soldați numai după ce Hamet a cedat-o pe a sa lui O'Bannon.

– Este uimitor! Urmări lama cu degetele. Îți păstrezi sabia într-o stare excelentă, maior Winter.

– Îmi dau silința.

Vocea lui părea mai degrabă sufocată.

Ea ridică privirea și îl zări cum urmărește lung mâna ei când o coborî peste lamă și apoi o urcă din nou. Ce se întâmpla cu el? Nu era ca și cum oțelul putea să-i facă vreun rău doar prin simpla atingere. Pentru numele lui Dumnezeul, după felul în care privea, ai fi zis că sabia era un lucru viu!

Apoi am fost instruite să-i dezmierdăm „sabia" pe care bărbații o poartă între coapse mai întâi cu mâinile, apoi cu gura.

Cu siguranță el nu... nu își închipuia că ea...

Ea dădu să-și retragă mâna, dar ceva o opri. Cartea despre harem spunea că un bărbat se simțea incomod când era excitat. Și Dumnezeu îi era martor că își dorea nespus să-l facă pe maior să se simtă incomod.

Vrând să testeze acea posibilitate, ea mângâie sabia din nou, de astă dată cu o atingere lentă, senzuală.

– Este cu adevărat magnifică, spuse ea.

El încremeni, un mușchi zvâcnindu-i în maxilar.

– Mulțumesc.

– Nu am mai văzut niciodată o piesă atât de frumoasă.

Încântată de rezultatele experimentului ei, ea mângâia arma în sus și în jos.

Mâna lui se avântă să o oprească pe a ei.

– Ai putea să te rănești. Lama este ascuțită.

– Cu siguranță, spuse ea sfioasă. Ea își îndepărtă mâna... doar ca să apuce mânerul.

Geamătul lui evident o făcu să vrea să strige de bucurie.

Ea mângâie mânerul.

– Mi-ai permite să o frec?

Privirea lui se ațintì numaidecât spre a ei, iar înflăcărarea din ochii lui o făcu să se oprească.

– Să o freci? întrebă el răgușit. Sabia... hm... mea?

– Da. Aș avea grijă să nu apăs prea tare. Ea zâmbi dulce, chiar dacă privirea lui înflăcărată o făcu să răsufle mai greoi. Dar mă îndoiesc că aș putea să-i fac vreun rău, indiferent cât ar fi de tare.

– Nici n-ai idee!

Fără vreo avertizare, se așeză destul de bățos pe un scaun și îl trase spre masă.

– Maior Winter, îl atenționă Amelia, reușind să schițeze o încruntare, este nepoliticos să te așezi înaintea tuturor doamnelor!

– Nu poți să dai vina pe sărmanul om, Amelia, interveni doamna Harris. L-ai ținut prea mult timp în picioare după călătoria până aici.

Însoțitoarea ei o privea cu o sprânceană arcuită, dar Amelia se distra prea mult ca să se oprească.

– Aiurea, o scurtă plimbare nu este nimic pentru un bărbat mare și viguros ca el. Nu-i așa, maior Winter?

El dădu să deschidă gura ca să răspundă, dar doamna Harris interveni din nou.

– Arată-i jurnalele tale de călătorie, draga mea. Ar putea să i se pară interesante.

Amelia oftă. Acum nu mai avea cum să le ascundă. Dar încă nu era pregătită să renunțe la jocul acela încântător.

Capitolul 6

Dragă Charlotte,

Din păcate, puțini bărbați cu caracter au chipul dulce. Experiențele de viață apar mai întâi în trăsăturile unui om. Dar o să văd ce pot să descopăr despre maiorul Winter, chiar dacă trebuie să scot informațiile cu cleștele de la familia lui.

Slujitorul tău fidel,

Michael

Ca prin ceață, Lucas o auzi pe Amelia spunând:

– Probabil ar trebui să îți băgăm sabia în teacă. O faci tu sau o fac eu, domnule?

Îi apărură pe frunte broboane de sudoare. Dumnezeule, da! Numai să aibă la dispoziție un minut cu micuța ticăloasă, iar el și-ar băga sabia atât de iute și de adânc încât...

– Sunt sigură că maiorul poate să o pună în teacă mai târziu, interveni tăioasă doamna Harris.

Amelia aruncă o privire aprinsă spre însoțitoarea ei, pe care el o observă chiar și în febra copleșită de dorință. Dacă nu ar fi știut că nu era posibil, ar fi crezut că afurisita îl tortura intenționat. Dar cum putea o virgină zvăpăiată să transforme o discuție despre o sabie de mameluc în tortură senzuală?

– Dacă nu o punem în teacă, spuse ea cu o voce suspect de nevinovată, atunci aș putea să o frec...

– N-ai menționat niște jurnale de călătorie? zise el gâtuit. Dacă îi mai spunea un cuvânt despre frecare sau despre teacă, el avea să se arunce la picioarele ei cu răsuflarea întretăiată ca un câine. Aș vrea să le văd.

Amelia întoarse spre el un zâmbet rece.

– Oh, este doar ceva prostesc! Unui marinar mare și puternic ca tine i s-ar părea ceva obositor.

– Îndrăznesc să spun că să fii mare și puternic nu are nimic de-a face cu asta, interveni doamna Harris.

Cu o privire severă la auzul împotrivirii ei, văduva se ridică și se duse la masa pe care Amelia era hotărâtă să o ferească de privirea lui. Luând o grămadă de cărți care arătau ciudat, le aduse și le așeză în fața lui.

În timp ce Amelia se tot foia, el o deschise pe prima, o colecție de coli aspre, legate cu sfoară între două coperte subțiri. Pe fiecare foaie era ceva diferit, fixat cu lipici – o tăietură de ziar, un bilet la teatru, o pană.

Dar pe lângă lucrurile tipic femeiești – flori presate și schițe cu rochii franțuzești – ea inclusese hărți, articole despre bătălii și desene cu personaje neobișnuite. În mod surprinzător, zvăpăiata lady lipise informații despre fiecare articol. Chiar comentase articolele.

Apoi urmară pagini după pagini despre piratii barbari – tăieturi din ziar despre luări de prizonieri, povești ale prizonierilor, descrieri ale culturii lor. Cele mai multe dintre ele se refereau la bătăliile dintre corăbii, inclusiv marșul de la Derna. Și chiar îl relatase.

Cu siguranță era o femeie ciudată, nu-i așa?

El întoarse pagina și îi atrase atenția un desen.

– De unde ai luat asta?

– Căpetenia indiană? Ea zâmbi cu mândrie. Mama mea vitregă l-a desenat.

Pulsul lui Lucas se înteți.

– Cizmele din piele cu blană arată că este un indian Maliseet. Lucas se uită lung și tăios la ea. Iar tribul Maliseet trăiește în New Brunswick.

Zâmbetul ei păli.

– Nu se poate. Nu există indieni în Brunswick; nemții n-ar permite niciodată asta.

– Nu, dragă. Vorbește despre Canada, zise doamna Harris și își turnă niște ceai.

– Îmi pare rău să te corectez, rosti Lady Amelia, dar Brunswick nu este în Canada – oriunde ar fi asta –, ci e în Germania.

– New Brunswick este în Canada, spuse el încordat, refuzând să o lase să-l deruteze. Și se putea ca o femeie care crease acele jurnale să fie chiar atât de prostuță pe cât părea Lady Amelia? După imaginea asta, aș spune că mama ta vitregă sigur a fost în Canada.

– Crezi asta? Probabil doar a copiat imaginea dintr-o carte.

– Nu știu, Amelia. Doamna Harris se uită sever la ea. Mama ta vitregă putea foarte bine să viziteze Canada. A călătorit foarte mult prin lume. Îndrăznesc să spun că ăsta este motivul pentru care Lord Tovey s-a îndrăgostit atât de tare de ea, asta și...

– Maior Winter, întrerupse Amelia discuția, îmi pare rău, dar uităm cu totul de lecțiile tale.

– Cred că o să ajungem și la ele în cele din urmă.

Voia să știe ce dorise să spună doamna Harris.

Dar Amelia nici nu voia să audă.

– Nu, serios, nu am dori să-ți pierzi timpul. În plus, este o zi mult prea frumoasă ca să stăm aici și să discutăm despre jurnalele mele prostești. De ce nu facem o plimbare în grădină? Putem vorbi despre regulile înaltei societăți și să ne bucurăm de trandafiri de Damasc.

El se mai uită lungă la ea o clipă, dar ea îl privi pur și simplu cu zâmbetul acela ciudat, pe care nu știa niciodată să-l interpreteze.

– Dacă asta vrei... Făcu un semn din cap spre doamna Harris. Scuzați-ne, doamnă.

– Desigur, rosti văduva, deși se uită la eleva ei de parcă Lady Amelia ar fi scos fum pe urechi.

Îi oferi brațul Ameliei și se îndreptară spre coridor. El observă nenumăratele încăperi, covoarele groase, șemineurile din marmură și lumânările din ceară de albine. Casa vărului lui nu avea pe pereți atât de multe picturi frumoase și mirosea a lumânări de seu. Familia Ameliei avea bani, era mai mult decât evident.

Dar totul părea nou, de parcă fusese cumpărat în ultimii ani. Dacă el avea dreptate, iar banii pentru toate acele lucruri veneau de la...

– Lucas, mai încet!

Când vocea Ameliei îl scoase din gândurile lui, își dădu seama că mergea atât de repede încât ea fusese nevoită să alerge ca să țină pasul cu el.

– Iartă-mă, doamnă, spuse el printre dinți și încetini pasul.

– Ești foarte dornic să vezi trandafirii despre care-ți vorbeam, îl tachină ea.

– Firește, minți el. Frumoasă casă! Pare scumpă.

Se îndreptară pe scările din spate spre grădina cea mare.

– Nu este de mirare că vânătorii de avere bat la ușa ta. Ai locuit mult timp aici?

Pașii ei încetiniră pe aleea din grădină.

– Destul de mult. Și iată încă o lecție pentru tine – este groaznic de nepoliticos să discuți despre bani și cât de mult costă lucrurile. Ea își arcui o sprânceană. Probabil că și americanii respectă regula asta.

– Tu ești cea care a adus în discuție vânătorii de avere azi-noapte. Când ea îl privi pieziș, el adăugă: Ar trebui să faci ceea ce predici.

Ea se încruntă.

– Iar tu ar trebui să iei serios lecțiile acestea, domnule, altfel nici nu o să mă mai deranjez să ți le dau.

– Îți promit, le iau foarte în serios.

„Mai serios decât ți-ai putea închipui."

– Oh? Sper că nu ți-ai luat pumnalul după tot ce ți-am spus aseară!

În Londra, cu tâlhari care hoinăreau pe fiecare stradă? Bineînțeles că îl luase. Dar îl pusese acolo unde ea să nu putea să-l observe.

– Nu, doamnă, minți el, dându-și seama că ea nu avea să știe vreodată diferența.

– Spui asta doar ca să mă liniștești.

Cu ochii strălucitori, el se opri și își deschise haina.

– Simte-te liberă să cauți dacă vrei.

Când privirea ei coborî și îi studie pieptul, apoi reveni plină de admirație, sângele maiorului se înfierbântă. De parcă Amelia putea să vadă prin vestă, ochii ei urcară agale spre chipul lui, iar pulsul lui Lucas o luă la goană. Mii de tunete și fulgere, de unde învățase femeia asta să fie atât de seducătoare?

Apoi se uită la el pe sub genele coborâte într-un aer cochet.

– Indiferent cât de mult mi-aș dori să aflu cât de mare și de puternic ești, Lucas, ar fi bine să nu o fac. Se uită dincolo de el. Și ai face bine să-ți închei haina înainte ca doamna Harris să pună capăt acestei lecții.

Trăgând adânc aer în piept, el îi urmări privirea. Printr-o fereastră de la etaj, putea să o vadă pe însoțitoarea ei așezată la un birou, urmărindu-i în timp ce scria ceva. La naiba! Avea să fie greu să o sărute pe Amelia ca s-o convingă să-i spună ce avea nevoie.

Își închise haina.

– Bănuiesc că gestul de a-mi deschide haina este alt lucru pe care n-ar trebui să-l fac în lumea bună.

– Cu siguranță. Ea continuă să înainteze pe alee. Să nu o dai vreodată jos.

El se apropie de ea.

– Nici măcar în sala de jocuri?

– Nu dacă sunt doamne prin jur. Amelia ridică privirea spre el. Joci cărți?

– Din când în când. Dar n-am intrat niciodată în necaz din cauza lor, dacă la asta te referi.

– Bănuiesc că ai întâlnit o grămadă de trișori.

Era un comentariu straniu. El îi aruncă o privire și o observă uitându-se atentă la el.

– Nu prea mulți. De ce întrebi?

Părea ușurată.

– Eram doar curioasă, atâta tot.

– Crezi că este mai probabil ca americanii să fie trișori, nu-i așa?

– Serios, domnule, se împotrivi ea, nu trebuie să iei fiecare remarcă nevinovată și să o transformi într-o critică adusă conaționalilor tăi.

– Am făcut eu asta?

– Sigur ai făcut asta azi-noapte la bal. Soldații erau foarte iritați.

– Atunci n-ar trebui să vorbească aiurea despre bătălii în care n-au luptat niciodată.

– Iar tu n-ar trebui să folosești un limbaj nelalocul lui.

El își înăbuși o replică înfierbântată.

– Iartă-mă, doamnă. Mi-am petrecut aproape jumătate din viață în preajma soldaților. Uneori, uit cum să mă port în prezența unei doamne.

Ea își înclină capul.

– Atât timp cât îți revizuiești comportamentul.

El pufni. Avea el să-și schimbe comportamentul pentru o englezoaică atunci când avea să cadă luna în Atlantic.

– Nu știu ce ți-a spus mama ta vitregă despre americani, dar nu facem mare tam-tam când cineva înjură uneori.

Nu era cu totul adevărat, dar trebuia să îndrepte discuția spre scopul lui.

– Dolly n-a menționat nimic despre asta.

El își asumă un risc.

– Kirkwood mi-a spus că părinții ei erau englezi, nu americani.

Amelia își înteți pașii pe alee.

– Da, au emigrat în țara ta înainte ca ea să se nască.

Informația se potrivea cu ceea ce aflase despre Dorothy Frier.

– Unde a crescut?

– Habar n-am, spuse ea încet. Rareori povestește despre viața ei de acolo. Îi amintește prea mult de răposatul ei soț, pe care îl iubea foarte mult.

– Cine era? Când ea își arcui o sprânceană, el adăugă: Poate că îl cunosc.

– Numele lui era Obadiah Smith. Deținea o afacere în Boston.

El se încruntă. Când Theodore Frier plecase la nord de Baltimore, i se alăturase lui Dorothy în Rhinebeck, New York, nu în Boston. Iar de acolo, familia Frier trecuse granița în Canada.

Deci Dorothy Smith nu era Dorothy Frier? Sau pur și simplu își mințise noua familie?

– Nu recunosc numele, dar nici nu cunosc Bostonul. Ești sigură că a trăit acolo?

– Bineînțeles că sunt sigură. Și nu încerca să-mi spui că este vorba de Brunswick doar pentru că ambele încep cu aceeași literă. Știu că nu este așa.

– Am stabilit deja asta, spuse el sec. Deci unde locuiau în Boston?

– De unde să știu eu?

– Săgeata, da. Tocmai de aceea marina vrea să o recondiționeze ca să o folosească în scopuri proprii. Fregata poate fi o corabie foarte utilă.

– Cum au obținut-o?

– O flotilă care se îndrepta spre casă l-a capturat în largul coastei Spaniei.

Doamna Harris ridică o mână înmănușată la gât.

– Au luat prizonieri?

– Nu. Pirații tocmai ieșiseră pe mare.

– Slavă Cerului! spuse Amelia încet.

Privirea lui se ațintì spre ea.

– Da. Pirații barbari nu sunt prea buni cu prizonierii.

Rămaseră tăcuți în vreme ce trăsura își continua drumul, huruind prin St. James's Square. Lucas își dorea să pună mai multe întrebări despre mama ei vitregă, dar doamna Harris îl îngrijora. Poate că zvăpăiata Amelia nu observa că o interoga, dar doamna Harris cu siguranță și-ar fi dat seama.

După un timp, mirosul urât al Tamisei se strecură în trăsură pe măsură ce se apropiară de podul Westminster. Amelia își înălță capul spre fereastră și studie priveliștea cu o expresie plină de veselie, în timp ce traversară râul.

El se uită afară și văzu o armată de catarge sub ei, fiecare luptându-se să înainteze pe un râu plin ochi de ambarcațiuni. Barjele își croiau drumul pe lângă bărci, în timp ce negustorii navigau cu provele în vânt, ca nasul unor doamne elegante care se strâmbau a dispreț. Bărcile ușoare alunecau pe lângă corăbiile care îndrăzneau să taie calea fregatelor masive, cu cârmaci care înjurau vâslașii și marinarii la fiecare manevră.

El observă că doamna Harris stătea încremenită pe banchetă, cu pumnii încleștați în poală ca niște ghiulele.

– Ești bine, doamnă?

Privirea femeii zbură spre el.

– Da. Ea reuși să zâmbească. Foarte bine.

Bine pe naiba! Dar el nu avea să insiste, mai ales că Amelia părea să se simtă mai bine ca niciodată.

– Sunt atât de multe corăbii! spuse Amelia pe nerăsuflate. Închipuie-ți numai pe unde au fost și spre ce locuri exotice pleacă de aici!

Nu era ceva la care el să se gândească prea mult, din moment ce văzuse o mulțime de docuri la viața lui.

– N-ai fost niciodată pe malul râului?

– Nu. Nici unul dintre cunoscuții mei nu călătorește în străinătate. Am văzut docurile acasă și în Plymouth, desigur, dar nu se compară.

– Adică sunt zgomotoase și pline de mizerie umană?

Când se îndepărtară de râu, el se uită în urmă spre o mare de bărbați duri care forfoteau de-a lungul străzilor, singurele femei fiind câteva târfe care pluteau în mijlocul lor ca niște bărci de salvare aflate în derivă.

Ea se uită la el pieziș.

– Eu văd o mulțime fascinantă de creaturi colorate, concentrate să-și câștige traiul de pe urma râului.

El pufni.

– Dacă așa vrei tu să le spui. Eu le spun marinari, luntrași și cei mai josnici șobolani de apă.

– N-ai nici urmă de romantism în tine, domnule maior, nici un simț al aventurii?

Doamna Harris, care părea mai relaxată acum, că traversaseră Tamisa, schiță un zâmbet.

– Dacă asta este ceea ce consideri tu romantism și aventură, atunci nu, răspunse el sec. Corăbiile sunt menite să-i ducă pe oameni acolo unde vor să ajungă, atâta tot.

– Ciudate cuvinte din partea unui om care își petrece viața pe apă, i-o întoarse ea.

– Tocmai din cauza felului în care îmi petrec viața, o văd pentru ceea ce este, nu ca pe o aventură romantică.

– Trebuie să fiu de acord, interveni doamna Harris, dar nu o s-o convingi niciodată pe Amelia. Primul lucru pe care l-a întrebat când mama ei vitregă a înscris-o la școala mea a fost dacă fac vreodată excursii prin locuri interesante.

Mama ei vitregă o înscrisese la școală?

– Și când a fost asta? Poate că, la urma urmei, reușea să obțină ceva util de la doamna Harris. Cât de tinere sunt englezoaicele când intră la școală?

– Ei bine, în cazul Ameliei...

– A fost înainte să-mi fac debutul, firește. Amelia își flutură genele spre el. Sigur ți-ai putea da seama, prostuțule.

El se încruntă. Doamna era la fel de ageră ca o actriță. Ai fi zis că în ea erau două persoane diferite.

Lucas încremeni. Da. Exact.

– N-ai idee cât de complicat poate să fie debutul unei fete, continuă ea. Trebuie să mergi într-un anumit fel, să stai într-un anumit fel... Cu greu puteam să țin evidența tuturor regulilor.

– Părea că te descurci de minune, spuse doamna Harris, cu o sprânceană arcuită.

Amelia își răsuci pe deget panglica de la bonetă ca o cochetă.

– O fată trebuie să învețe totul dacă vrea să se distreze în societate.

– Sunt convins că trebuie să facă asta, murmură Lucas.

Cu cât știa mai multe despre Amelia, cu atât îl irita mai tare latura ei frivolă. Acum vorbea despre fregate și discuta despre lucrurile atât de inteligente încât îți atrăgea atenția, iar în clipa imediat următoare îi arunca o privire ușuratică și scotea pe gură vreo prostie. Pur și simplu, cele două nu se potriveau.

Mai ales când însoțitoarea ei părea la fel de surprinsă de felul ei ușuratic. Ce rol juca Amelia? Și dacă era așa, de ce o făcea?

Astfel, el avu ceva la care să se gândească tot restul călătoriei, în timp ce ea turui despre dansuri, limbajul evantaielor și alte câteva aiureli. Oricum, cine auzise vreodată că evantaiele vorbeau?

Curând, se apropiară de docurile de la Deptford. Încercând să revină la Amelia cea inteligentă, el aruncă o privire pe fereastră și îi atrase atenția spre o fregată sub pavilion spaniol. Lampagiii tocmai coborau butoaiele pe pasarelă.

– Tocmai trebuie să fi început să o descarce pe bătrână. La cât de jos ajunge în apă, probabil este plină până la refuz.

Amelia îi urmări privirea.

– Ce crezi că transportă?

– Nu știu. Spuse intenționat o prostie: Poate bumbac.

Ea pufni.

– De ce ar importa cineva bumbac din Spania și, pe deasupra, în butoaie? Vin, mai mult ca sigur, sau chiar măsline.

– Ce te face să crezi că este o navă spaniolă? spuse el tărăgănat.

– Păi, bineînțeles că este spaniolă. Este sub... Ea se opri, apoi îi aruncă un zâmbet prostesc. Este sub ceea ce presupun că e pavilion spaniol. Cu atâtea culori strălucitoare, trebuie să fie spaniol. Dar, sigur, ar putea să fie cel francez și să care mătase.

– Ar putea, repetă el neutru.

Iar ea chiar putea să fie atât de proastă pe cât părea. Dar el începea să se îndoiască.

Trăsura se opri.

– Am ajuns.

Sărind din trăsură, Lucas se întoarse ca să o ajute pe doamna Harris să coboare, apoi pe Amelia.

Mâinile lui practic îi cuprinseră talia subțire. Pulsul i se înteți în timp ce parfumul de caprifoi îndulci aerul din jurul lor, iar ea îl privi cu ochi strălucitori și obraji îmbujorați.

El o lăsă pe drumul prăfuit, luptându-se să-și țină în frâu valul brusc de dorință. La naiba, era frumoasă! În alte condiții, poate chiar s-ar fi gândit cu adevărat să îi facă curte.

Lucas pufni. Sigur. Să curteze o englezoaică a cărei distracție preferată era probabil să-și cheltuiască moștenirea. Despre care el era foarte sigur că era furată.

Îi întinse doamnei Harris celălalt braț.

– Iat-o, spuse maiorul, în timp ce le conduse spre doc. Este corabia neagră, ancorată la vreo nouăzeci de metri în larg, cu velele ridicate.

– Dar este așa de mică! exclamă Amelia.

– Este mare pentru o fregată, dar pescajul e prea puțin adânc ca să țină o greutate mare. Din cauza asta are un tun atât de mic. Nu puteți să vedeți de aici, dar are doar treizeci și patru de arme, în timp ce o corabie de război medie are de două ori mai multe. În schimb, pirații se bazează pe viteză și manevrabilitate. Ca să o prindă, marina a fost nevoită să doboare două pânze cu salve.

El se uită la Amelia.

– Vrei să urci la bord? Am putea să ieșim în larg în bărcuța de acolo...

– Da! exclamă ea, în timp ce doamna Harris spuse:

– În nici un caz!

Amelia îi aruncă însoțitoarei ei o privire rugătoare.

– Oh, chiar trebuie să mergem la bord! Vreau să o văd de aproape!

Cu ochi mari de groază, doamna Harris îi eliberă brațul și se îndepărtă de doc.

– Eu nu vreau, nu o să calc în nici o bărcuță.

Un val de dezamăgire alungă expresia de pe chipul Ameliei când ea îi întâlni privirea.

– Am uitat. Doamnei Harris nu-i... plac bărcile. Și nici să iasă în larg.

Judecând după expresia panicată a văduvei, era mai mult decât o simplă neplăcere. Dacă exista cineva care putea să recunoască o teamă irațională, el era acela.

Își îmblânzi vocea.

– Aș putea totuși să o duc pe Lady Amelia în larg, doamnă Harris. Poți să rămâi aici, fără probleme, cu vizitiul.

– Oh, da, te rog! Amelia îi lăsă brațul și se duse spre însoțitoarea ei. Mi-ar plăcea foarte mult să o văd.

– Dar, draga mea, dacă ți s-ar întâmpla ceva, dacă se iscă vreo furtună...

– Nu se vede nici un nor pe cer, iar corabia este la doar câțiva metri depărtare, spuse Lucas cu îngăduință. Nu o să permit să i se întâmple nimic. O să am grijă de această lady ca de mine însumi.

– Vezi? ciripi Amelia. Cu așa un bărbat zdravăn care să mă protejeze, n-am de ce să mă tem.

Doamna Harris se uită la el și la bărcuță, apoi spre Amelia, al cărei chip era atât de rugător încât femeia oftă.

– Bănuiesc că nu poate să se întâmple nimic.

– Oh, mulțumesc! strigă Amelia și strânse mâna văduvei.

Când Amelia îl apucă de braț și se îndreptară spre doc, doamna Harris strigă după ei:

– Să ai grijă, Amelia! Știi cât de nesăbuită poți fi... să nu o iei pe unde nu-ți dă voie maiorul!

– O să fiu bine! răspunse Amelia, zâmbind larg spre el de sub bonetă.

Doamna Harris rămase cu mult în urma lor, frecându-și mâinile.

Lucas coborî primul în bărcuță, apoi o ajută pe Amelia.

– Să nu te apleci prea tare într-o parte, că o să vă răsturnați! strigă doamna Harris.

Cu ochii scânteietori, Amelia se așeză în fața lui, cu echilibrul unui marinar înnăscut.

– O să fiu foarte atentă! răspunse ea.

Cu o încuviințare din cap, Lucas se așeză și ridică vâslele.

În timp ce se îndepărtară de doc, doamna Harris continuă să strige:

– Și să rămâi pe punte! S-ar putea să fie șobolani înăuntru!

– Nu te mai aud! răspunse veselă Amelia. Nu stăm mult!

Înăbușind un râset, el vâsli spre fregată.

– Chiar că îi displace teribil apa, nu-i așa?

Amelia încuviință din cap.

– Aproape că s-a înecat când era mică, iar asta a avut un impact teribil asupra ei. Nu poate să se apropie de bărci și devine agitată de fiecare dată când traversează un pod.

– Am observat. El zâmbi. Dar pe tine nu par să te deranjeze bărcile.

Ea își lăsă capul pe spate cu o expresie de pură încântare.

– Niciodată! Eu ador apa. *Papa* obișnuia să mă ia la pescuit când eram mică.

– Înțeleg că tu și tatăl tău sunteți apropiați.

– Atât de apropiați cât pot să fie o fată și un bărbat care și-a petrecut cea mai mare parte din viață îngropat în cărți. Ea îl privi curios. Și tu?

– Ai putea spune că eram apropiați. Tata era militar, ca mine. A luptat în revoluție.

– Ce revoluție?

El își arcui o sprânceană.

– Cea împotriva Angliei.

Ea scoase un chicotit.

– Oh, da! Am uitat de asta.

– Eu n-am uitat, crede-mă, spuse el cu amărăciune.

Zâmbetul ei dispăru. Își întoarse privirea spre apă cu o expresie gânditoare.

– Așa a murit tatăl tău? În luptă?

– Nu, răspunse el încordat.

Nu avea de gând să-i spună cum murise tatăl lui. Ce păcat că toată lumea din Baltimore știa cum murise! Iar el aflase când era prea târziu ca să împiedice acest lucru.

Ajunseră deja la fregată. O trimise mai întâi pe ea pe scara din frânghie, el ca să rămână în urmă și să o prindă dacă ar fi căzut, dar ea urcă agilă ca o pisică. De fapt, se mișcă atât de repede, încât el nu mai avu timp să se concentreze pe legănarea ademenitoare a șoldurilor sau pe frânturile de glezne în ciorapi pe care le întrezări. De îndată ce ea ajunse sus, se așeză pe balustradă și își aruncă picioarele de cealaltă parte, apoi dispăru.

Cu o înjurătură, el urcă iute în vârf.

– La naiba, Amelia, așteaptă...

– Oh, Lucas! strigă ea. Este uluitor!

El urcă la bord, apoi se uită în jur. Chiar era. Linii dulci, netede și grinzi aproape delicate. O gazelă, în timp ce majoritatea corăbiilor de război erau niște elefanți.

– Dar trebuie să fii atentă pe unde calci. Ghetuțele tale de lady pot să se prindă în grilaje. Și mai sunt găurile de aerisire, vâslele...

– Vâsle? Este o corabie!

– Da, dar se poate întoarce mai repede dacă le are pe amândouă. Tocmai de aceea o fregată poate să atace o corabie de război care are de două ori mai multe arme la bord. O fregată nu rămâne pe loc suficient timp pentru o salvă laterală, pentru că s-ar scufunda. Este prea firavă ca să facă față unui asemenea asalt.

Ea se uită lung la punte.

– Îmi dau seama. Grinzile nu sunt din stejar sau cel puțin nu din stejar englezesc. Ar putea fi stejar verde, din moment ce acesta crește în apropierea Mediteranei. Nu cred că lemnul de măslin este suficient de puternic încât să...

– Nefiind expert în lemnul algerian, spuse el, incapabil să-și ascundă amuzamentul, nu sunt sigur, dar mă îndoiesc.

Ea încremeni, apoi schiță spre el un zâmbet tâmp.

– Lemn de balsa, poate? Plutește foarte bine.

Revenirea ușuraticei Amelia era prea mult pentru el.

– Nu, mârâi el.

– Nu ce?

– Nu o mai face pe prostuța cu mine.

– Poftim?

– Genele fluturate, zâmbetele prostești și comentariile ridicole. Tu nu ești așa și amândoi o știm. Așa că poți să încetezi o dată pentru totdeauna. Nu este nevoie să faci asta... Știu ce pui la cale.

Capitolul 8

Dragă Charlotte,

Voi acționa cu toată graba care se impune. Totuși, să nu uiți că obținerea de informații despre americani este mai dificilă. Din

fericire, am un prieten la Consiliul de Marină. El s-ar putea să știe mai multe.

Dornic să-ți satisfac orice cerere,

Michael

– Ce pun la cale? Inima Ameliei bătu mai repede decât steagurile corabiei care fluturau în vânt. Nu-mi dau seama la ce te referi, spuse ea, încercând să-și recapete sângele-rece.

El o fixă cu o privire tulburătoare.

– I-am auzit eu pe englezi vorbind despre femeile lor! Ei cred că toate sunteți lipsite de minte, iar adevărul este că vă preferă așa. Așa că voi, femeile, credeți că puteți să puneți mâna pe un soț doar dacă vă prefaceți că sunteți imbecile.

Ea se uită lung la el. Asta credea el că punea ea la cale? Credea că încerca să pună mâna pe un soț?

– Dar nu trebuie să faci asta cu mine, continuă el. Îmi plac femeile cu minte. Așa că nu te mai prefață că a ta s-a dus pe apa sâmbetei când ai împlinit 15 ani!

Ea trase ușor aer în piept. Putea prea bine să-i folosească explicația. În plus, nu însemna că trebuia să renunțe la flirtat.

– 18. Ea zâmbi ca să ascundă minciuna. Aveam 18 ani când am început să mă prefac că n-am minte.

Cu un aer de mulțumire de sine, el îi oferi brațul.

– Știam eu. Nimeni nu poate să aibă cunoștințele tale despre steaguri și nave și să fie atât de prostuț pe cât te-ai prefăcut tu că ești.

Îl lăsă să o conducă de-a lungul punții.

– Mulțumesc. Cred.

Îl lăsă să se bucure de momentul lui de victorie. Poate că așa nu observa că partea ei prostuță ieșise la iveală doar atunci când îi puse-se întrebări iscoditoare.

Ce păcat că nu putea să-l înfrunte! Dar atât timp cât el nu-și dădea seama cât de multe știa ea, avea să-i fie mai ușor să-l ia la întrebări.

– De ce departamentul de marină ți-a permis să ai acces la fregată? întrebă ea, în timp ce traversau partea corabiei care se afla spre mal.

Trecură de mai multe tunuri așezate în blocuri de lemn, apoi ocolirâ catargul principal.

– Sigur n-au crezut că o să te ajute în eforturile legate de tratat.

– Au crezut că pot să sugerez modificări. Vezi tu, compania tatălui meu proiecta tunuri pentru corăbii.

– Proiecta?

– Acum, că el a murit, compania este în derivă, ca să zic așa.

– Iar tu nu ești deloc interesat de proiectarea de tunuri.

El zâmbi întristat.

– De fapt, nu mă pricep deloc la asta. În timp ce tata punea bazele companiei, eu mă luptam cu piraţii barbari. După ce m-am întors acasă, chiar am încercat, dar... Ridică din umeri. Aș prefera mai curând să folosesc un tun decât să fac unul. Apoi a început războiul cu Anglia, iar eu...

– Ai profitat de șansa de a lupta din nou.

El își arcui o sprânceană.

– Aș putea spune și așa.

– Totuși, nu mai lupți. Ea riscă un comentariu iscoditor: Zilele astea te ocupi de răufăcători.

El își întoarse iute privirea spre ea, vizibil concentrat și ferm.

– La ce te referi?

– La piraţi, bineînțeles. Și la tratate.

– Corect. Expresia îi deveni de nepătruns. Dar și negocierea unui tratat este o luptă.

– Deci, de cât timp negociezi tratatele astea? Credeam că britanicii au trimis acum câțiva ani majoritatea barbarilor în Algeria. Totuși, dacă fregata asta și-ar face apariția în apropierea Spaniei...

– Chiar ești fascinată de piraţii ăștia blestemați!

Ea refuză să-l lase să schimbe subiectul.

– Sunt fascinată de ceva mult mai interesant decât viața mea plictisitoare. Ceva precum tratatele tale.

– Și aventurile mele.

Cu ochi întunecați, el o prinse de mână și încearcă să o cuprindă în brațe.

În timp ce pulsul ei începu să bată frenetic, ea se îndepărtă de el.

– Nu aici. Doamna Harris poate să ne vadă.

– Nu, nu poate. Partea asta de fregată nu se vede de pe docuri.

Un val de emoție îi traversă șira spinării. Chiar dacă el încerca să o distragă de la întrebările ei, nu reuși să nu se lase ademenită. Și faptul că se aflau la bordul acelei corăbii de piraţi chiar amplifica șarmul romantic al morocănosului maior.

Ea se îndepărtă pe punte.

– Cu toate astea, trebuie să ne limităm la aventurile potrivite.

– Și care ar fi astea?

– Călătoria până la docuri. Scurta ieșire în larg cu barca. Ea reuși să zâmbească. Turul pe fregată.

El o vână ca un corsar care urmărea un bric pe mare.

– Niște aventuri prea blânde, n-ai zice?

Observând o trapă undeva în apropiere, ea se îndreptă într-acolo.

– Nu mi-ai arătat toată fregata, iar eu mor de curiozitate să văd ce este sub punte.

– Am crezut că însoțitoarea ta ți-a spus să nu te duci jos, spuse el, dar vocea îi era ciudat de încordată.

Ea se întinse spre trapă și o deschise.

– N-am auzit-o spunând nimic, glumi ea. Bătea vântul prea tare.

El nu râse.

– Rămâi acolo, Amelia! El traversă puntea până la ea. Să nu îndrăznești să cobori pe scara aia!

Ea se uită lung în gaura întunecată.

– Hai, Lucas, vreau doar să...

Apucând-o de braț, o trase înapoi dinspre gaura care se căsca înaintea ei.

– Nu. Nu te duci acolo jos, la naiba!

– De ce nu?

Ea se răsuci cu fața spre el, dar cuvintele îi înghețară pe buze.

Chipul îi era alb ca velele corabiei, iar ochii îi erau ațintiți spre gaura neagră, de parcă ar fi fost porțile iadului.

– Lucas? spuse ea cu voce blândă.

El păru să nu o audă, iar degetele i se înfipseră în brațul ei ca niște gheare.

– Lucas! spuse ea mai apăsat. Mă doare!

El tresări, apoi îi eliberă în grabă brațul.

– Nu mergem jos. Întorcându-se pe călcâie, el se îndreptă spre pupă. Dar îți arăt restul corabiei de aici dacă vrei.

Ea îl urmă.

– De ce nu vrei să cobori sub punte?

– Nu vreau să cobori tu sub punte, i-o întoarse el chiar când intră pe ușa de pe puntea superioară.

Ea se grăbi să intre după el. Găsiră o cameră modestă în formă de semicerc, care probabil fusese folosită drept cabină a căpitanului.

– Astea sunt prostii, spuse ea. Când el se întoarse cu fața spre ea, Amelia adăugă: Am văzut expresia de pe chipul tău. Arătai de parcă ai fi zis că diavolul însuși sălășluiește sub punte.

Chipul lui se încordă.

– E doar în închipuirea ta.

– Ba nu. Am putut să-mi dau seama clar că...

El se apropie hotărât de ea și o sărută apăsat.

Când se retrase, sângele i se învolbura cu furie prin vene. Se uită la el uimită și surprinsă.

– Pentru ce a fost asta?

– Ca să taci din gură. Apoi, cu ochii scăpărători, îi prinse capul în mâinile lui puternice, dându-i jos boneta. Dar asta, mormăi el, este pentru mine.

Sărutul nu fu aspru, ci profund. Și mistuitor. Și posesiv. El preluă controlul asupra buzelor ei de parcă îi aparțineau, ca și cum le revendica.

Ea încercă să-și amintească de fapt că nu era așa, dar Dumnezeule, bărbatul știa să sărute! Lucas îi cuceri gura cu siguranța unui corsar, își cufundă limba adânc, în felul acela intim pe care i-l arătase cu o noapte în urmă, apoi repetă scandaloasa mișcare cu dezmierdări îndrăznețe, înflăcărate.

Ea îl sărută înapoi, împletindu-și limba cu a lui. Avea gust de cafea și mirosea a mare, o combinație irezistibil de exotică.

Dar, pe măsură ce sărutul lui deveni mai aprig, ea se eliberă și întoarse capul într-o încercare de a-și trage sufletul și de a-și recăpăta calmul. Atunci, printr-un hublou deschis, o zări pe doamna Harris plimbându-se pe țărm.

Femeia nu putea să-i vadă în cabina întunecată, dar Amelia fu sigură de acest lucru numai după ce scoase un strigăt răgușit și se trase din strânsoarea lui.

Încercând să-și recapete controlul asupra impulsurilor nesăbuite, se îndepărtă de el.

– Nu ți-am dat permisiunea să mă săruți.

El o urmări nemilos, cu o intenție mai mult decât evidentă.

– Mi-ai dat permisiunea aseară.

– A fost altceva.

Pe chipul lui se citea furia.

– Pentru că suntem cu adevărat singuri și nu poți să strigi după un englez care să te protejeze de americanul sălbatic, în cazul în care devine prea incomod?

Ea se lovi de peretele cabinei și gemu. Înainte să mai apuce să scape, el ajunse la ea și îi cuprinse corpul cu brațele.

– Zici că-ți dorești aventuri, iar eu sunt fericit să mă supun dorinței tale. Se aplecă spre ea cu ochi înflăcărați. Dar au fost doar vorbe goale, nu-i așa? Îți dorești numai ceea ce poți să controlezi. Iar pe mine nu mă poți controla.

Ea se uită la el.

– Ești sigur de asta?

Oh, Dumnezeule, nu era lucrul potrivit pe care trebuia să-l spună unui bărbat furios, care își închipuia că ea și compatrioții ei încercau să-l subjuge!

Dar, în orice caz, părea să dezvăluie mai multe despre el când era sub influența furiei... sau a pasiunilor.

Cu o mișcare bruscă a capului, care spera să pară nonșalantă, ea adăugă:

– Cred că te-am controlat destul de bine până acum.

Ea își ținu răsuflarea în așteptarea răspunsului lui, întrebându-se dacă tachinarea unui *sălbatic* era o pură nebunie.

Dar, în loc să pară furios, el păru gânditor.

– Ah, la naiba!

– Nu există nici o îndoială în privința asta, i-o întoarse ea.

Spre surprinderea ei, el zâmbi înainte să se aplece mai mult și să-și apese gura pe urechea ei.

– Sabia. Ai făcut-o intenționat, nu-i așa?

– Despre ce vorbești?

– În dimineața asta, în salon, când ai început să-mi mângâi sabia de mameluc. Toată discuția despre cât de tare era sabia mea... Ai știut tot timpul ce-mi făceau cuvintele tale viclene.

Ea simți un gol în stomac.

– Nu-mi dau seama ce vrei să spui.

– Mi-ai mângâiat voit sabia și ai vorbit despre frecări și teci ca să mă exciți, apoi să mă lași în starea aia, fără nici o speranță de ușurare.

– Nu fi ridic...

– Iar eu am reacționat ca orice bărbat. În felul în care ai știut că o s-o fac, nu-i așa?

El răsufla apăsat în urechea ei, dar, din moment ce nu putea să-i vadă ochii, ea nu știa dacă era de furie... sau altceva. Orice ar fi fost, o încânta să-l aibă atât de aproape și atât de amenințător.

Și o făcea să se simtă îndrăzneață. Își întoarse capul și îi întâlni privirea.

– Dacă ai fost afectat, este numai pentru că mintea ta e cufundată în depravare.

Ochii lui scăpărară.

– Tu ai început, deci tu ești cea a cărei minte este cufundată în depravare. El ridică mâna și și-o trecu prin păr. Ești o micuță Dalila, nu-i așa? Totuși, aș putea să jur că n-ai avut niciodată un bărbat în patul tău.

– Bineînțeles că nu!

Ea încercă să se elibereze, dar el o ținu repede de perete.

– Atunci de unde ai știut exact ce să faci în dimineața asta, cum să faci ca un bărbat să îngenuncheze fără să-l atingi măcar?

– Eu... am ghicit, asta este tot.

– Ai ghicit, spuse el sceptic.

Îi sărută urechea, apoi o mușcă ușor de lob. Când avu îndrăzneala să o lingă, ea se înfioră de încântare. Dumnezeule, cine ar fi zis că urechile puteau fi atât de sensibile?

Apoi își plimbă gura de-a lungul gâtului ei, până ce ajunse la pulsul care se zbătea furios la baza gâtului, și îl sărută până când atinse un ritm febril.

– Hai, Amelia, ești prea nevinovată ca să fi ghicit așa ceva. Deci, de unde ai știut ce să faci? Mama ta vitregă te-a învățat cum să...

– Nicidecum, spuse ea cu un râset tremurător.

Numai simpla idee că Dolly o învățase cum să seducă un bărbat era scandaloasă.

El îi apăsă un sărut pe claviculă, apoi coborî.

– Cineva te-a învățat. Și din moment ce ea este văduvă...

– Am citit o carte, spuse ea pe nerăsuflate.

El se retrase și o privi lung.

– O carte?

Amelia se înroși.

– Despre haremurile barbare. Și ce se întâmplă în ele.

El își arcui o sprânceană groasă.

– Te referi la una dintre colecțiile acelea stupide pe care vreun englez le-a adunat la un loc ca să-i înflăcăreze pe fraieri? De ce ai citi o asemenea aiureală?

Își împinse bărbia în față.

– Din curiozitate, desigur. Cum altfel să afle o tânără protejată adevărul despre... anumite chestiuni?

El râse înfundat.

– Crezi că poți să afli adevărul din poveștile despre harem? Jumătate din ele sunt minciuni, iar cealaltă jumătate, exagerări nebunești.

Era supărător să-l vadă cum râdea de ea.

– Cu siguranță, au avut dreptate când au povestit cum să trezești „sabia" unui bărbat, judecând după cât de ușor mi-a fost să te tachinez.

Amuzamentul lui dispăru și fu înlocuit de o intenție bruscă și întunecată.

– Ai dreptate. El își coborî capul spre gura ei, dar se opri la un centimetru distanță. Așadar, ești curioasă să afli ce se întâmplă într-un harem, nu-i așa?

– Da, recunoscu ea cu prudență.

– Atunci ar trebui să-ți fie îndeplinită curiozitatea.

Cuvintele lui o puseră în gardă.

– Ce vrei să spui?

Cu ochi strălucitori, își coborî mâna și o lăsă să se odihnească pe talia ei.

– Mi se pare că ai fost extrem de amabilă azi. Ai fost foarte generoasă cu lecțiile de bune maniere în înalta societate. Mi-ai spus să nu înjur, să nu mă deschei la haină și să nu mă așez, chiar dacă m-ai provocat intenționat pentru ca eu să mă expun.

Încordarea din vocea lui îi trezi o mie de fluturi în stomac.

Mâna lui alunecă de-a lungul coastelor ei.

– Și de vreme ce înțelegerea noastră a fost ca eu să îți dau aventuri în schimbul lecțiilor tale, ar trebui să mă ocup de asta chiar acum.

Când inima începu să îi bată nebunește, Amelia se chinui să-i răspundă:

– Este în regulă, serios. Este suficientă aventură în a-mi arăta corabia asta.

– Ca să te răsplătesc pentru toată bunătatea ta? spuse el cu un sarcasm evident în voce. Nici pe departe!

Spre uimirea ei, el îi acoperi sânul cu mâna.

– Lucas! Ea îi apucă mâna. Ce crezi că faci?

– Ești curioasă să afli ce fac barbarii cu prizonierii lor, așa că o să-ți arăt.

– Dacă ai impresia că o să te las să mă compromiți...

– Nu trebuie să se ajungă atât de departe. Un zâmbet provocator se desenă pe buzele lui. Poți să-ți păstrezi nevinovăția, și totuși să guști din experiențele unei prizoniere.

El își mișcă mâna peste pieptul ei încet, senzual.

– Dar...

El îi închise gura cu a lui și o sărută cu toată febrilitatea și intensitatea unui bărbat care își devora ultima masă. Iar ea nu putu să reziste sărutului, așa cum nici Pământul nu rezista să nu se rotească în jurul Soarelui, mai ales când el îi mângâie pieptul cu o delicatețe delicioasă care îi făcu țăndări toate impulsurile de împotrivire.

Dumnezeu să o ajute! Își închipuise lucrul acela de o sută de ori. Din momentul în care devenise conștientă pentru prima dată de faptul că anumite părți ale corpului se simțeau foarte bine când erau atinse, se gândise la cum ar fi fost să fie sub mâna unui bărbat.

Chiar se atinsese singură de câteva ori, ceea ce nu făcu decât să-i trezească apetitul de mai mult. Dar știa că nu avea să primească mai mult până când nu se mărita pentru că nici un gentleman englez nu ar fi îndrăznit vreodată contrariul. Poate tocmai de aceea ce făcea Lucas părea atât de încântător și de nesăbuit.

– Lasă-mă să-ți ofer o aventură adevărată, spuse el cu voce guturală, nu una despre care să citești!

Ideea ca el să o atingă și mai intim eliberă înăuntrul ei un iureș de emoții sălbatice – frică, încântare, nerăbdare. Oh, era cu adevărat neobrăzată!

Chiar nesăbuită. Acolo, el putea să-i facă orice își dorea. Mai ales acum, că ieșiseră cu totul din raza vizuală a doamnei Harris.

– Nu cred că este înțelept, spuse ea cu răsuflarea tăiată, chiar dacă nu îi opri mâna.

– Ar avea farmec o aventură dacă ar fi înțeleaptă?

– Bănuiesc că nu.

Nu mai putea gândi cu toate mângâierile lui, cu gura lui fierbinte care desena săruturi pe gâtul ei... Și chiar era atât de rău să se implice într-o aventură intimă lipsită de valoare?

Ea aruncă o privire spre hublou. Dacă ar fi țipat, doamna Harris cu siguranță ar fi venit să o salveze, cu sau fără frică de apă.

Probabil el îi interpretă tăcerea ca pe un consimțământ pentru că îi desprinse șalul opac pe care îl purta peste rochia de zi.

– Lucas, încă n-am acceptat...

– Dar vrei. Pot să văd asta pe fața ta. Ticălosul zâmbi diavolește. Știu cât de mult îți place să deții controlul. Așa că, atunci când o să-mi spui să mă opresc, o s-o fac. Aventura o să se încheie acolo.

Îi oferea o aventură lipsită de riscuri. Sau cea mai sigură dintre aventurile pe care putea să le aibă. Iar dacă el încălca regulile pe care și le impusese, ea avea să se lupte cu el cu dinții și unghiile în vreme ce o striga pe doamna Harris.

Cum ar fi putut să piardă?

Capitolul 9

Dragul meu văr,

Ai văzut relatările din ziarul atașat despre balul de aseară? Îl menționează pe maior în cel mai nefavorabil mod. Nu mi-am dat seama că are sentimente atât de schimbătoare. În aceste condiții, este foarte îngrijorător. Amelia nu este chiar cea mai calmă persoană.

A ta recunoscătoare,

Charlotte

– Bine. Amelia se rugă să nu fi înnebunit. Dă-mi o aventură! Arată-mi cum și-ar trata un pirat barbar prizoniera!

Un val de înflăcărare îi traversă chipul preț de câteva secunde înainte să-i prindă din nou gura, sărutând-o lent, înnebunind-o cu dezmierdările limbii lui. Apoi se retrase.

– Întoarce-te!

– De ce?

El ridică o sprânceană.

– Foarte obraznică pentru o prizonieră, nu-i așa?

Chiar dacă ea se încruntă, făcu ce îi ceru. Dar, când simți că-i strânge șalul în jurul încheieturilor, se panică.

– N-am fost de acord cu...

– Trebuie să-mi leg prizoniera, spuse el pe tonul acela tărăgănat și mieros care îi provoca mereu un gol stomac. Așa ar face orice pirat barbar care se respectă.

O irită înfiorarea bruscă de care fu cuprinsă.

– Ai milă, Lucas, replică ea când el o întoarse cu fața spre el, dacă mă compromiți, o să te fac să-ți pară rău că te-ai apropiat vreodată de mine!

– Nu mă îndoiesc de asta, draga mea. Dar există o mare marjă de manevră pentru aventură între sărut și compromitere. El zâmbi. În plus, nu suntem nici măcar pe aproape.

Sceptică, ea își verifică legăturile. Desigur, o legase atât de lejer, încât se putea elibera prin niște mișcări ușoare.

Dacă își dorea să se elibereze. Ceea ce nu își dorea. Pentru că valul de entuziasm care o traversa la gândul de a fi legată și a rămâne la voia lui era ca un drog care îi învolbura sângele în vene.

Amelia se chinui să-și amintească de intenția ei.

– Ai mai făcut asta vreodată? întrebă ea, încercând să-și controleze răsuflarea întretăiată.

– Ce vrei să spui?

El își scoase mănușile cu o iscusință neîndurătoare, de care ar fi fost mândru orice pirat.

Sângele îi vui în urechile.

– Dacă ai încercat să iei prizonieră o femeie. Își menținu tonul relaxat, chiar dacă își aduse aminte de cuvintele „a fugit ca să scape" din notițele lui despre Dolly.

El păru uluit.

– Îmi pare rău, dar este prima oară când o fac pe piratul barbar. De ce? Fac ceva greșit?

– Nu. Pari foarte priceput la întemnițarea unei femei.

Era cel mai apropiat mod în care îndrăzni să facă referire la o posibilă captură a lui Dolly.

El îi trimise un zâmbet primejdios.

– Mă scald în ape necunoscute. Vocea lui căpătă un ton aspru. Mă tot scald în ape necunoscute de când te-am cunoscut, draga mea.

Cu siguranță, era iscusit la vorbă. Iar când își aruncă mănușile deoparte, pe Amelia o cuprinse un tremur de nerăbdare.

– Dar sunt destul de sigur ce ar trebui să facă un pirat în continuare, spuse el când se întinse să-i dezlege panglicile corsajului.

– Ar vrea să-și examineze prada.

– Prada?

Ea scoase un râset nervos.

El arcui o sprânceană.

– M-ai pus să-ți iau lecțiile în serios. Acum tu trebuie să iei în serios această aventură.

Dacă ar fi știut cât de *serios* o afecta aventura aceea!

– Continuă! Piratul își examinează prada, care probabil sunt eu.

– Ai perfectă dreptate. Dar ar vrea să aibă o perspectivă mai bună.

Când el își băgă scandalos mâna în corsajul ei, ca să dezlege legăturile corsetului și ale cămășuței, ea înghiți cu greu în sec. Apoi îi coborî încet rochia, corsetul și cămășuța de pe umeri, țintuind-o mai bine, dar eliberându-i sânii din încorsetarea lor. Privirea lui înflăcărată se ațintì spre sânii ei.

Dumnezeule sfinte! Pentru prima dată în viața ei, stătea cu pieptul dezgolit în fața unui bărbat. Nu știa dacă trebuia să se simtă indignată... sau încântată.

Faptul că avea mâinile la spate o făcea să-și împingă sânii mai în față și, pe măsură ce răsuflarea îi devenea tot mai întretăiată, pieptul i se ridica și cobora într-o mișcare ce părea să-l fascineze.

– Ai fi un premiu extraordinar pentru orice pirat barbar, spuse el răgușit.

Tonul lui sincer o ispiti, iar expresia profund carnală de pe chipul lui lăsa limpede de înțeles că, în clipa aceea, o dorea doar pentru un singur lucru. Și nu era vorba nici despre banii ei, nici măcar despre informațiile pe care le căuta despre Dolly.

Așa se uitau bărbații la Venetia, dar niciodată la ea. Ca obiect al dorinței unui bărbat, ea fusese dintotdeauna a doua alegere.

Lucas o făcea să se simtă prima alegere.

Rămășițele împotrivirii ei dispărură, iar ea se pierdu în fantezia lui... în fantezia ei. Chiar își împinse sânii mai în față pentru privirea lui și fu răsplătită de dorința înflăcărată din ochii lui.

– Dar un pirat ar face mai mult decât un singur fel de examinare.

– Oh? răsuflă întretăiat, apoi se înroși la auzul nerăbdării din propria voce.

Se părea că simți și el asta pentru că privirea lui se ațintì numaidecât spre ea, încântând-o cu intensitatea aprigă.

– Ar trebui să evalueze prin atingere.

Apoi îi acoperi pieptul – pieptul dezgolit – cu mâinile.

Și era minunat!

Cealaltă mână alunecă pe mijlocul ei, ca să o tragă mai aproape și să deseneze febril săruturi pe gâtul ei, frământându-i sânul cu palma goală și provocându-i senzații înnebunitoare prin fiecare nerv. Era o femeie atât de neobrăzată! Dar senzația era atât de glorioasă... de desăvârșită!

Când îi răsuci sfârcul între degete și îl transformă într-un punct încordat, dureros, ea aproape că își împinse sânul în mâna lui, atât de dornică era de mai mult. Da, era neobrăzată! Și nici măcar nu-i păsa. Se ridică spre mângâierile lui refuzând de bunăvoie și cu nerăbdare să se priveze de acel moment savuros.

– Este destul de multă aventură pentru tine, draga mea? întrebă el răgușit în gâtul ei. Sau vrei mai mult?

Își apăsă hotărât gura pe umflătura unui sân, iar ei i se tăie respirația. Mai mult? Mai mult?

– Lasă-mă să-ți arăt, să te gust...

Apoi își lăsă capul în jos și îi prinse sânul în gură.

Dumnezeule! Era cu siguranță mult mai splendid, mai ademenitor, mai... tot! Gura putea să facă atât de multe – să sugă și să tachineze și – oh – ce făcea în clipa aceea. Îi răsfăța sfârcul cu dezmierdările senzuale ale limbii, care provocară un iureș de senzații sălbatice înăuntrul ei, făcând-o să-și încordeze pântecul și învolburându-i sângele în vene.

Când îi zgârie ușor sfârcul cu dinții, aproape că înnebuni de încântare, agitându-se în șalul care îi țintuia mâinile la spate, sigur avea să moară de plăcere înainte ca el să termine.

Cum reușeau să reziste spioanele? Cum foloseau arta senzualității ca să obțină informații, când aceasta distrăgea atât de mult atenția?

O transformă într-o creatură ciudat de carnală, care nu se mai putea stăpâni. Totul deasupra buricului se înfiora, totul dedesubt ardea.

De parcă el ar fi ghicit ce simțea, se întinse în spatele ei ca să-i descheie rochia până ce ajunse să atârne pe ea, apoi își strecură mâna prin față și trecu de buricul încorsetat până ce ajunse la punctul dintre picioarele ei. La uluirea ei absolută, el îi frecă îndrăzneț carnea delicate prin cămășuță.

Se agită sub efectul mângâierii intime.

– Ești sigur... că un corsar ar simți nevoia să-și examineze prizoniera... acolo?

El își înălță capul, răsuflând într-un ritm aspru, întretăiat.

– Da, da... Mai ales când prizoniera lui a fost atât de obraznică.

– Poftim? întrebă ea pe nerăsuflate. Cum am fost eu obraznică?

– Mă tachinezi de două zile. Cu numai câteva ore în urmă, te amuzai, pregătindu-mi „sabia" pentru o întâlnire pe care aveai de gând să mi-o negi. El își mută buzele pe gura ei, dar se opri, îndepărtându-se doar cât să adauge pe un ton șoptit și răgușit: Ei bine, draga mea, o să te las să-ți faci o idee despre cum se simte asta.

Apoi îi captură din nou gura, înfigându-și adânc limba, chiar când degetele lui înnebunitoare o mângâiară apăsat jos. Fiorul aprig al senzației o făcu să i se taie genunchii și să se lipească încordată de el, dorindu-și tot mai mult. Oh, Cerule, ce făcea cu ea?

Degetele lui necuviincioase îi mimară săruturile necuviincioase, până când ea simți o umezeală rușinoasă, care se strecură prin materialul cămășuței. Cu siguranță și el o simți.

Dacă o simțise, asta nu-l făcu decât să o mângâie și mai apăsat, până când ea simți o senzație ciudată între coapse, încordându-se în locul ei cel mai intim, făcând-o să se muleze pe mâna lui, în mișcări nebunești, lacome.

Dintr-odată, își ridică mâna ca să-i mângâie pieptul. Cu câteva clipe înainte, ea ar fi primit bucuroasă acea mângâiere, dar acum nu mai era de ajuns.

Își desprinse gura de a lui ca să implore:

– Lucas, te rog... nefiind sigură ce își dorea, dar știind cu certitudine că el putea să-i ofere. Te rog, vreau...

– Ce? murmură el pe obrazul ei. Ce vrei?

– Nu știu, spuse ea pe nerăsuflate, îngrozită.

– Îți spun eu ce vrei. El o mușcă ușor de ureche. Vrei eliberare. Sau, cum spunem noi, americanii vulgari, vrei să ai orgasm.

– Indiferent cum s-o numi, continuă ea, întorcând o privire rugătoare spre el, vreau asta!

El scoase un chicot răgușit.

– Și eu. O să ți-l dau dacă mi-l dai și tu.

Ea se uită lung la el, uluită.

El îi eliberă încheieturile din legătura șalului, apoi se retrase ca să se descheie la pantaloni. Numai atunci îi observă umflătura de acolo. Umflătura foarte mare din pantaloni.

Înghiți în sec în timp ce el se descheie. Cu ochi care o scrutau asemenea celor ai unui corsar ațintiți spre prizoniera lui, el spuse cu răsuflarea întretăiată:

– Este vremea pentru *frecatul* ăla pe care voiai să i-l oferi sabiei mele, draga mea. Îi scoase mănușile, apoi îi strecură mâna în pantalonii lui și o înfășură pe *sabia* lui. Tu mă freci o dată, eu te frec o dată.

În timp ce rămase acolo, cu mâna în pantalonii lui, fascinată, dar îngrozită de propria curiozitate, el își strecură mâna pe sub rochia ei și ridică poalele jupei până la nivelul corsetului, apoi îi cuprinse din nou locul dintre coapse.

Doar că, de astă dată, era goală sub degetele lui.

Îi frecă înflăcărat și delicat pielea îndurerată. Cu mâna liberă, îi arătă cum să-l mângâie, cum să se plimbe peste carnea tare prin mișcări lungi și apăsate.

– Oh, Dumnezeule, da! gemu el, în timp ce ea preluă controlul, chiar dacă era greu să se concentreze pe satisfacerea lui când el o înnebunea cu propriile lui dezmierdări.

El se întinse spre ea, în vreme ce mâinile li se mișcau în tandem între ei.

– Ești al naibii de udă și de dulce... îi șopti el la ureche.

– Iar tu ești atât de... mare, îi șopti ea uimită. Și tare.

El reuși să scoată un râset înăbușit.

– Acum înțelegi de ce m-ai înnebunit mai devreme? Cu toată vorbăria ta despre frecatul *sabiei* mele?

– Și atunci am înțeles, îl tachină ea.

– Ești o Dalila fecioară, care învață din cărți necuviincioase cum să tortureze un bărbat.

Se aprinse la față și deschise gura ca să răspundă, dar un sunet frânse clipocitul valurilor care se loveau ușor de corabie.

– Amelia! strigă o voce ascuțită de peste apă. Amelia, unde ești? Ce se întâmplă?

– La naiba, gemu el, când amândoi recunoscură vocea doamnei Harris.

Amelia încercă să se retragă, dar el o prinse iute.

– Încă n-am terminat, se împotrivi el.

– Trebuie să-i răspund sau o să convingă vreun luntraș să vină aici după noi. În timp ce se zvârcoli să se elibereze, se îndreptă

legănându-se spre hubloul care dădea spre țărm, asigurându-se că își lăsa numai capul la vedere, în timp ce încerca să-și aranjeze hainele la loc. Facem un tur pe punte! strigă ea.

Doamna Harris îi zări capul gol și se încruntă.

– Unde îți este boneta?

Lucas veni în spatele ei și murmură:

– Spune-i că a luat-o vântul!

În timp ce repetă scuza lui strălucită pe un ton prudent, el își strecură mâna printr-o parte și îi mângâie sânul. Ea aproape că se înecă. Chiar dacă știa că doamna Harris îi vedea doar fața, era ceva teribil de tulburător faptul că însoțitoarea ei o privea în timp ce el o atingea cu atâta neobrăzare.

Tulburător... și ciudat de excitant. Ea își apăsă sânul în mâna lui.

– Scapă de ea, la naiba! îi porunci el. Spune-i că îți căutăm boneta. Cu cealaltă mână îi ridică fustele în față ca să-și reia mângâierea cu atât mai scandaloasă. Spune-i că o să ieșim de îndată ce o găsim!

Ea îi prinse mâna, dar asta îl făcu să o mute pe a ei înapoi în pantalonii lui ca să-i mângâie *sabia*. *Sabia* lui cutezător de întărită.

Ea îl apucă strâns, gândindu-se că putea să-l potolească, însă el spuse cu răsuflarea întretăiată:

– Da, așa, te rog, draga mea...

Acel „te rog" o făcu să se decidă. Știa că el ar fi preferat să mănânce cuie decât să i-o spună unei englezoaice. În timp ce sângele îi răsună în urechi, ea își strigă scuza spre însoțitoarea ei, rugându-se ca obrajii roșii să nu o dea de gol.

Doamna Harris strigă:

– Ești bine, draga mea?

– Foarte bine! strigă ea înapoi, disperată să se îndepărteze de hublou. Lucas îi făcea cele mai necuviincioase lucruri, iar încântarea care se forma înăuntrul ei era prea minunată ca să o ignore. Doar că este puțin cald aici...

Cald nu era chiar cuvântul potrivit. Torid. Mistuitor. În flăcări. Simțea că avea să moară dacă nu își atingea eliberarea cât mai curând.

Nu așteptă să vadă dacă doamna Harris îi acceptă povestea. Îndepărtându-se de hublou, ea dădu drumul *sabiei* lui Lucas și se întoarse spre el. El se năpusti numaidecât asupra ei, devorându-i gura, în timp ce îi trase mâna înapoi în pantaloni.

Apoi se întoarse să o mângâie, dar de astă dată fu cu atât mai scandalos. Chiar avu îndrăzneala să-și strecoare un deget înăuntrul ei. Înăuntrul ei!

Ea își îndepărtă gura ca să murmure:

– Lucas, n-ar trebui...

– Nu spune nimic, draga mea, îi șopti el în timp ce-i răsfăță gâtul cu sărutări înflăcărate și pasionale. Este doar degetul meu, nimic mai mult. Dar trebuie să mă lași să te înnebunesc... la fel cum mă înnebunești tu pe mine.

Cuvintele lui o încântară.

– Serios? îi șopti ea, deși îi era tot mai greu să vorbească.

– Știi că da, gemu el. Mai repede... Mângâie-mă mai repede! Te implor, scumpa mea Dalila...

Ei îi plăcu rugămintea lui, oh, da! Și felul în care săruturile lui deveneau mai sălbatice și mai frenetice când îl făcea să implore. Calculatul, stăpânitul maior nu mai era decât o poveste. În locul lui apăruse un bărbat care avea nevoie de o femeie, care avea nevoie de ea.

Ar fi fost momentul perfect să-l întrebe ce voia ea să afle. Dar nu putea. Nu cu acea tensiune uluitoare care se contura înăuntrul ei, accentuându-se, arcuindu-se, făcând-o să scoată un țipăt adânc și gutural...

Slavă Cerului că el îl înăbuși cu gura lui. Pentru că ea nu ar fi fost în stare să și-l înăbușe așa cum nu reuși să oprească furtuna de plăcere care îi zgudui membrele, țâșnind fierbinte și dulce prin venele ei, trimițând-o într-un loc glorios, în care exista doar bărbatul care o aducea la extaz...

Iar când el, după câteva momente, o găsi pe a lui, ea mai degrabă ghici decât să vadă că scoase ceva din buzunar și băgă în pantaloni. Simți ceva – poate o batistă? – care se înfășură pe mâna ei chiar înainte ca el să geamă pe buzele ei, iar o umezeală lipicioasă se strecură prin material, ajungând la mâna ei.

Amelia învățase suficiente lucruri despre relațiile dintre bărbați și femei ca să știe că era sămânța lui. Fu cuprinsă de o încântare feroce. Și el își găsise plăcerea în brațele ei.

Dar, în timp ce amândoi se cutremurară sub efectul plăcerii lor comune, iar săruturile lor febrile se potoliră într-o îmbrățișare care

se răci cu pași repezi, realitatea a ceea ce tocmai făcuse începu să devină evidentă. Ei... ea...

Dumnezeule sfinte, totul ajunsese prea departe! Avea să ajungă în iad pentru un asemenea dezmăț, indiferent de scopul ei.

Scopul ei... Ha! Uitase de scopul ei în clipa în care bărbatul acela își începuse seducția blestemată.

Își scoase mâna din pantalonii lui Lucas și se eliberă din brațe lui, încercând să-și liniștească pulsul dezlănțuit. Ce trebuia să facă acum? El avea să se aștepte la mai multe aventuri, acum că intraseră în jocul acela atât de primejdios. Iar dacă el chiar ar fi curtat-o, ea ar fi fost dornică să continue.

Dar, la naiba, el nu o curta! Ca orice bărbat, el pur și simplu își căuta propria plăcere. Se uită pe furiș la el și îl găsi urmărind-o cu privirea lui înflăcărată. Probabil credea că este o desfrânată și se gândea că era o scuză suficientă ca să-și facă pe plac, în timp ce se prefăcea că o curta.

Gândul acela o făcu să-și domolească furia. Și-o făcuse cu mâna ei, cu fascinația ei blestemată pentru lucrurile interzise. Dar nu era vreo nebună – dacă accepta alte asemenea aventuri, avea să fie compromisă. Nu voia să riște și să-și facă familia de râs.

Întorcându-se cu spatele la el, își aranjă cu grijă hainele, încercând să nu-și amintească noianul de emoții pe care le simțise când el o sărutase pe gât, îi privise sânii dezgoliți, o purtase pe culmile extazului.

Își înăbuși un oftat. Oh, era cu adevărat destrăbălată! Nu mai era nimic de făcut, întâlnirile lor între patru ochi trebuiau să se încheie. Era incapabilă să-și înăbușe dorința nesăbuită de pasiune pentru datoria de a afla trecutul secret al lui Dolly, iar acest lucru era periculos. Nu numai pentru ea, ci și pentru Dolly.

Dintr-un motiv oarecare, el nu se folosise de întâlnirea lor senzuală ca să-i pună întrebări, dar asta nu însemna că nu avea să o facă în viitor.

Așa că, de acum înainte, trebuia să o curteze în public. Nu trebuia să-l mai lase niciodată să ghicească cât de mult o afectau *aventurile* lui. Altfel, el nu avea să se liniștească până ce nu găsea altă șansă de a profita de slăbiciunea ei.

Ceea ce putea să ducă doar la dezastru.

Capitolul 10

Dragă Charlotte,

Într-adevăr, am citit relatarea din ziar. Totuși, îndrăznesc să spun că nu trebuie să-ți faci griji pentru Lady Amelia. Sunt convins că poate să se descurce cu maiorul Winter dacă se dovedește că devine problematic. Ai instruit-o bine – de fapt, pe toate tinerele tale domnișoare – în privința crailor.

Cu sinceritate,

Michael

„La dracu'! Ce naiba am făcut?"

În timp ce rațiunea se infiltra în creierul lui febril, Lucas gemu. Chiar își pierduse mințile de data asta. Distrusese totul.

Și nimic nu o dovedea mai bine decât felul în care Amelia se îndepărtase de el. Nici un fel de săruturi tandre de final, nici urmă de atașament, nici un minut în plus în îmbrățișarea lui. El rămase acolo, încercând din răsputeri să-și recapete răsuflarea, învăluit în parfumul de caprifoi, cu gustul ei încă pe limbă, iar ea se retrase.

Nu putea să o condamne. Îi legase mâinile. Îi oferise plăcere. O făcuse să-i ofere plăcere. Doamne, aproape că făcuse inimaginabilul!

Dar, la naiba, când îl tot sâcâise să coboare sub punte, faptul că fusese martoră la slăbiciunea lui îl împinsese să-i scoată acel moment din minte. Iar de îndată ce își dăduse seama că tortura aceea senzuală cu sabia de mameluc de dimineață fusese intenționată, fusese cuprins de dorința de a o cuceri, de a-i arăta că nu putea să-l tachineze și să-l chinuie cum, fără îndoială, făcea cu gentlemenii ei pedanți.

El o cucerise întru totul. Iar acum ea avea să-l facă să sufere pentru asta.

După ce aruncă deoparte batista murdară, se încheie la pantaloni cu o iuțeală căpătată în ani întregi în care se grăbise să răspundă la chemarea datoriei. Aruncă o privire furișă spre Amelia, dar ea nici măcar nu se uită la el câtă vreme își aranjă hainele. La naiba, la naiba, la naiba!

Amelia era tânără și lipsită de experiență, pe lângă faptul că era o moștenitoare foarte râvnită, cu un tată cu titlu nobiliar. Nu era vreo văduvă veselă cu care putea să se joace de-a piraţii și domnițele, să o lege și să o dezbrace pentru plăcere reciprocă. Sau vreo târfă de pe docuri pe care putea să o lipească de un perete și să o mângâie după ce o plătise cu câteva monede.

Amelia avea să-l pedepsească pentru asta. Chiar dacă ea acceptase tot ce făcuse el, chiar dacă participase de bunăvoie și chiar îl făcuse să uite pentru scurt timp...

Scrâșni din dinți. Când trebuise să o interogheze, se bucurase de ea. Și probabil că o înfuriase, distrugându-și șansele viitoare.

Cel mai rău era că ar fi făcut-o din nou într-o secundă dacă ea i-ar fi permis. Pentru că intimitatea cu ea fusese cea mai divină senzație pe care o simțise în ultimii trei ani.

Dumnezeu să aibă milă de el!

Ea se întoarse spre el, cu hainele aranjate și șalul acoperindu-i sânii frumoși. Dacă nu era tremurul mâinilor ei, în timp ce își trase mănușile pe care el le scosese, Lucas nici nu ar fi zis că s-ar fi întâmplat ceva între ei.

– Asta a fost cu siguranță o aventură interesantă, spuse ea cu o voce neutră.

O aventură interesantă? Doar atât putea să spună? El o privi prudent.

– Ești în regulă?

– Sunt bine. De ce să nu fiu după... eforturile tale susținute?

El se chinui să digere reacția ei. Englezii erau rezervați, dar reacția aceea...

– Ar trebui să-mi cer scuze.

– Pentru ce? Mi-ai promis o aventură și asta mi-ai oferit. Acum s-a terminat.

S-a terminat? La naiba, s-a terminat?

Cu un zâmbet rece, ea își aranjă câteva șuvițe de păr. Niciodată nu avusese un aer de englezoaică mai evident.

Și nici nu fusese vreodată mai apetisantă. El își dorea să o lipească iar de perete și să facă dragoste cu ea până când își pierdea zâmbetul rece și nepăsarea, până când îi răvășea cu totul părul și hainele, făcând-o să răsufle întretăiat și să geamă sub el...

„Ai grijă, omule!" Ca printr-o minune, i se oferise o păsuire și trebuia să profite de ocazie cât mai putea.

– Ar trebui să ne întoarcem la țărm, spuse el, hotărât să adopte calmul ei.

– Da. Ea se aplecă să-și ridice boneta cu o nonșalanță care îl făcu să-și încordeze maxilarul. Iar doamna Harris nu trebuie să ghicească în veci ce am făcut noi aici.

– De ce nu?

Privirea ei îngrozită se ațintì brusc asupra lui.

– Nu se poate să crezi că ar trebui să afle!

– Nu tot. Dar, cu siguranță, până și englezii se sărută când fac curte.

Oare ce citea pe chipul ei era furie? Încordarea se risipise prea repede pentru ca el să fie absolut sigur. În plus, de ce să fie furioasă acum când nu se supărase pentru cele întâmplate mai înainte?

– În mod oficial, nu-mi faci curte. Ea își legă boneta cu mișcări rigide. Așa că, până când lucrurile nu se așază mai bine între noi, aș prefera să nu-i povestești nimic doamnei Harris.

El făcu ochii mici. Cu cât continua mai mult povestea, cu atât erau mai mari șansele ca Dorothy să afle cine era el cu adevărat. Ea și Frier aveau să fie la două țări depărtare până ce Lady Dalila decidea să-l lase pe Lucas să intre în familie.

– Atunci să rezolvăm problema acum. El încercă să pară la fel de nepăsător ca ea. Nu mai am mult timp de stat în Anglia. Nici măcar nu ți-am întâlnit părinții. Îi veni o idee. Și nu putem să ne ținem mâinile departe unul de celălalt. La drept vorbind, s-ar putea să ne trezim obligați să ne căsătorim oricum dacă o să continuăm să ne întâlnim așa.

– La drept vorbind, îl contrazise ea cu o urmă de sarcasm, nu văd nici un motiv pentru care să mă grăbesc. Ne-am cunoscut abia ieri, Lucas. În general, se consideră că o perioadă scurtă de curtat înseamnă șase luni, iar una lungă este de un an sau doi.

Tonul ei distant îi dădu fiori. Avea de gând să-l țină după ea săptămâni întregi, în timp ce îl făcea să joace pe muzica ei?

– Dacă ai impresia că o să-mi prelungesc ședereа în Anglia până...

– Nu, bineînțeles că nu. Dintr-odată, ea își împinse bărbia în față cu o expresie imperială. Dar, cu siguranță, n-ar fi rău să petrecem câteva zile ca să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt, înainte să le dăm de veste celorlalți despre intențiile tale.

Hotărât să o tulbure, își lăsă privirea să alunece încet peste corpul pe care îl mângâiase cu doar câteva minute înainte.

– Credeam că deja ne-am cunoscut destul de bine, draga mea.

În locul îmbujorării pe care sperase să o provoace, ea îi aruncă o privire de o asemenea furie încât el încremeni. Nu era atât de calmă sau de nepăsătoare pe cât se prefăcea că era. Într-un mod destul de ciudat, reacția ei îl încântă.

– Vorbesc despre un alt fel de a ne cunoaște, maior Winter.

– Deci ne-am întors la maiorul Winter și Lady Amelia, nu-i așa? o tachină el. La genul ăsta formal de a ne cunoaște te referi?

– Da, genul potrivit, în care oamenii vorbesc în loc să...

– Să se înnebunească unul pe celălalt de dorință? El își coborî vocea într-un murmur răgușit. Să se excite unul pe celălalt pentru o plăcere reciprocă?

Ea îi studie chipul.

– Genul de a ne cunoaște în care oamenii își dezvăluie unii altora mai mult decât trupurile lor. În care își împărtășesc temerile, cum ar fi motivul pentru care încremenesc de groază la vederea unei trape deschise care duce sub punte.

Cuvintele îl izbiră ca un pumn în stomac. La naiba cu ea și cu toată curiozitatea ei!

– Când o să putem împărtăși o asemenea legătură, adăugă ea încet, când o să fii sincer cu mine, numai atunci o să-mi întâlnești părinții.

Întorcându-se pe călcâie, ieși pe punte.

Tot drumul de întoarcere cu trăsura, Amelia își regretă cuvintele pripite. Nu doar din cauza groazei apărute pe chipul lui după ce ea le rostise. Sau a faptului că abia dacă schimbaseră două cuvinte după ce plecară de pe fregată sau în călătoria lor încordată cu bărcuța.

Ci din cauza senzației îngrozitoare că mersese prea departe. Indiferent ce demoni îl făcuseră pe Lucas să reacționeze atât de puternic în fața unei trape deschise, nu aveau cum să fie prea blânzi, iar un bărbat cu mândria lui sigur detesta să o lase să observe și cu atât mai puțin să discute despre asta.

Dacă exact cruzimea ei îl făcea să acționeze necugetat și să o ia pe Dolly cu el în America? Din moment ce încă nu o făcuse, asta însemna că nu o bănuia cu adevărat pe Dolly de ceva nelegiuit? Sau doar

că existau legi care împiedicau cursul faptelor? Chiar dacă existau, cu siguranță, Lucas era destul de iritat ca să acționeze sub efectul mândriei rănite.

Dar, la naiba, și ea era mândră! Și de fiecare dată când el menționa faptul că o curta, de parcă își dorea cu adevărat să o ia de soție, ea voia să-i dea o palmă. El doar încerca să o convingă să i-o prezinte pe Dolly. Ticălosul! Demon cu două fețe! Avea să-l țină în așteptare până ce se asigura că nu putea să-i facă nici un rău mamei ei vitrege.

– Sunteți amândoi atât de tăcuți! spuse doamna Harris, aflată lângă ea. Nu ți-a plăcut corabia?

Fu cât pe ce să spună că anumite părți din ea i-au displăcut teribil maiorului Winter, dar când îi văzu expresia rigidă, își înăbuși cuvintele.

– A fost bine.

– Lui Lady Amelia i s-a părut... murdară.

Lucas o tachina cu privirea, la naiba cu el!

– Nu-mi pot închipui că puțină murdărie a deranjat-o pe Amelia, spuse doamna Harris.

– Vezi, domnule maior? răspunse ea. Trebuia să mă lași să cobor sub punte, așa cum te-am rugat, în loc să subliniezi că era murdar peste tot.

Când el se încruntă la ea, doamna Harris interveni.

– Într-o asemenea situație, prudența a fost bine-venită. Sunt sigură că erau șobolani pe acolo. Și poate că Ameliei nu-i pasă de mizerie, dar cu siguranță i-ar fi păsat dacă îi rodeau niște șobolani degetele.

Remarca nu păru să-l îmbuneze pe Lucas.

– O să-mi amintesc de asta atunci când o să aleg următoarea noastră ieșire. Poate că ar trebui să facem ceva mai cuminte, să vizităm un muzeu ori să mergem la o plimbare în parc.

– O plimbare în parc sună minunat, spuse Amelia cu o voce mieroasă. Sunt convinsă că i-ar plăcea și doamnei Harris.

– Atunci mâine? i-o întoarse el, chiar dacă licărirea glacială din ochii lui dădea de înțeles că nu-i plăcea să fie obligat să o includă și pe văduvă în planurile lui.

– Desigur, răspunse Amelia încruntată.

– Nu, draga mea, nu mâine. Doamna Harris se întoarse spre Amelia. Ai uitat de întâlnirea organizată de London Ladies Society? Domnișoara North se bazează pe tine să-i susții noua cauză. În plus, i-ai promis că mergi.

Louisa North era fiică de viconte, fostă damă de companie a răposatei prințese Charlotte. Ca să scape de durerea provocată de moartea prematură a prințesei în urmă cu un an, Louisa o ajutase pe doamna Harris să le pregătească pe elevele ei pentru prezentările de la curte.

De curând însă, își concentrase eforturile asupra reformei închisorilor, subiectul întâlnirii programate. După tot ce făcuse Louisa pentru școală, Amelia acceptase cu bucurie să participe. Iar acum nu mai putea să se răzgândească.

– Da, mă tem că am uitat, rosti Amelia. Trebuie să particip.

– Iar poimâine este ceaiul absolventelor, spuse doamna Harris. Nu poți să lipsești, din moment ce are loc la tine acasă.

Amelia oftă. Indiferent cât de supărată era pe Lucas, era nevoită să-și petreacă timpul cu el ca să afle mai multe despre planurile lui. Dar, dacă începea să-și anuleze întâlnirile cu prietenele ei ca să-i facă pe plac, doamna Harris putea considera că lucrurile avansau suficient de repede ca să le scrie lui *papa* și lui Dolly. Amelia nu îndrăznea să grăbească revenirea lor prematură la Londra.

– Atunci, poate un eveniment pe seară, spuse Lucas.

– Mâine-seară deja am o obligație, spuse ea. Când el se încruntă, adăugă: Dar n-am nimic aranjat pentru seara următoare, după ceai.

El o studie atent.

– Atunci o să mă interesez la ce piesă de teatru putem merge.

– Oh, teatrele nu sunt deschise în seara aceea, interveni doamna Harris.

Lucas se cufundă între pernele de pe banchetă și le privi încruntat pe amândouă.

– Voi, doamnelor, le dați mari bătăi de cap unui bărbat care încearcă să curteze o femeie.

O tăcere copleșitoare se așternu în trăsură. El tocmai își declarase oficial intențiile, după ce Amelia îl rugase să mai aștepte înainte să o facă.

Ea se chinui să-și țină furia în frâu. El se răzbuna din cauza comentariilor ei legate de trapă și din pricina refuzului de a-l reîntâlni. Îi forța mâna, ceea ce îi crea probleme.

Lucru întărit de răspunsul doamnei Harris:

– Ca să vezi! Voi, americanii, sunteți direcți, nu-i așa?

– Și încrezuți, adăugă Amelia. Trebuia să o convingă pe doamna Harris că încă nu exista nici un motiv să le scrie lui *papa* și lui Dolly despre faptul că era curtată.

– Am discutat despre asta, răspunse el. N-ai spus nu.

Amelia simți privirea văduvei ațintită spre ea.

– Nici n-am spus da. Am zis că poți să-mi faci curte și că o să vedem cum merge. Ea își miji ochii. Din câte îmi amintesc, ți-am cerut să păstrezi chestiunea în privat până când ajungem să fim mai siguri... unul de altul.

El o țintui din priviri.

– Eu sunt sigur de tine.

„Mincinosule! Tu nici măcar nu mă vrei!"

– Maior Winter! Doamna Harris puse o mână liniștită pe brațul Ameliei. Poate că americanii sunt agresivi când vine vorba de atingerea scopurilor lor, dar englezii tind să fie prudenți. Nu ne aruncăm cu capul înainte când vine vorba de decizii importante legate de viitorul nostru.

– Eu n-am timp să fiu prudent, doamnă, spuse el pe un ton tărăgănat. În ritmul acesta, o s-o văd pe Amelia o dată pe săptămână, iar pentru mine nu este de ajuns. În curând, o să plec.

– Oh? răspunse Amelia. Era rândul lui să se simtă stânjenit, se gândi ea. Și de ce chestiuni urgente trebuie să te ocupi? Ești consilier la semnarea unui tratat. Guvernul tău nu o să-ți permită să-ți iei tot timpul de care ai nevoie?

Îi zvâcni un mușchi în maxilar.

– Aștept vești despre posibilitatea unei numiri drept consul. Din moment ce anumite probleme personale mă împiedică să-mi continui cariera în Garda Marină, nu mi-ar plăcea să nu pot da curs numirii.

Dacă el putea să fie direct, putea să o facă și ea.

– Ce fel de probleme personale?

– Amelia, este nepoliticos, interveni doamna Harris cu voce scăzută.

Privirea lui Lucas o întâlni pe a ei.

– Genul de probleme care mă împiedică să trăiesc la bordul unei corăbii luni întregi.

Atunci ea își dădu seama: el nu putea sau nu voia să coboare sub punte. Un lucru care, cu siguranță, îi crea probleme unui marinar.

În timp ce el își întoarse brusc privirea spre fereastră, uitându-se lung la docurile sumbre, un val de empatie o făcu să-și regrete cuvintele pripite. Sărmanul și mândrul Lucas! Cum își dorea să se întindă și să șteargă cu săruturi liniile aspre ale expresiei lui rigide!

Nu era de mirare că își luase în serios misiunea de a o găsi pe Dorothy Frier. Nu mai putea să-și apere corabia așa cum trebuia să facă un marinar, așa că își servea țara în alt fel. Deși cu siguranță fusese dezinformat în legătură cu Dolly și nu trebuia să pretindă că îi făcea curte Ameliei ca să-și urmărească scopurile, măcar ea înțelegea înverșunarea intențiilor lui.

– O să păstrez pentru tine seara de după ceai, domnule maior, spuse ea încet. Când te decizi asupra planurile noastre, poți să-mi trimiți un bilețel ca să-mi dai de veste.

Întunecată și vulnerabilă, privirea lui o întâlni pe a ei.

– Mulțumesc, spuse el morocănos.

Merseră o vreme în tăcere, auzindu-se doar scârțâitul trăsurii și tropăitul copitelor de cai pe pavaj. Se apropiau deja de St. James's Square.

Spre disperarea ei, se trezi întristată de gândul de a-și lua rămas-bun. În mod cert, următoarele două zile aveau să-i ofere vărului Michael timp să afle mai multe despre misiunea lui Lucas, lucru care nu putea decât să o ajute. Dar ei avea să îi fie dor de Lucas. De el, cel mai enervant, secretos și arogant bărbat pe care îl întâlnise vreodată!

Și singurul care îi făcuse vreodată sângele să i se înfierbânte în vene, singurul care o făcuse vreodată să se simtă dorită. Dacă se dovedea a fi un adevărat ticălos după ce se încheia toată povestea aceea, cum avea să îndure totul?

Doamna Harris încremeni brusc lângă ea.

– Oh, Doamne, murmură ea. Aveai dreptate, Amelia. Omul ăsta chiar este o bătaie de cap.

Confuză, Amelia se întoarse spre ea și văzu că văduva privea pe fereastră, apoi își dădu seama la ce se referea. O trăsură care purta

blazonul cu coroană al unui marchiz era oprită la două uși depărtare de locuința ei din oraș.

Exact ce-i mai trebuia în ziua aceea. Lord Pomeroy.

Capitolul 11

Dragul meu văr,

Îți mulțumesc, bunule domn! Fac tot posibilul să-mi instruiesc domnișoarele, după cum ai spus-o tu atât de amuzant. Nici o boală nu este mai primejdioasă decât un soț rău, căci dacă o femeie se molipsește de această maladie, va suferi din cauza ei toată viața.

Prietena ta,

Charlotte

– Te rog, Lucas, lasă-l în pace! spuse Amelia puțin mai târziu, dorindu-și din suflet ca doamna Harris să nu fi observat trăsura lui Lord Pomeroy pe stradă.

Amelia încerca să-i explice lui Lucas.

Se aflau la grajduri, pentru că ea insistase ca vizitiul să-i lasă să coboare acolo. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Lord Pomeroy să îl vadă pe maior cu ele.

Îi blocă drumul lui Lucas, în timp ce el se îndreptă spre ușa grajdului.

– Lord Pomeroy nu e treaba ta.

El se încruntă.

– Ei, ba bine că nu! Doamna Harris tocmai mi-a povestit că omul obișnuia să stea în trăsură în afara casei tale ca să-ți intimideze pretendenții. Iar tu te aștepți ca eu să-l las în pace?

Chiar dacă dorința lui neașteptată de a o proteja era înduioșătoare, intervenția lui putea doar să înrăutățească lucrurile.

– A încetat să se oprească în dreptul casei noastre după ce *papa* a refuzat să se gândească la o căsătorie între noi. Azi probabil că a încercat să-mi facă o vizită, i s-a spus că nu sunt acasă și a decis să aștepte. Asta e tot.

– Sau, interveni doamna Harris, acum că tatăl tău este plecat la țară, Lord Pomeroy a revenit la vechile lui metehne. Mai ales după ce a observat aseară atenția evidentă a maiorului pentru tine.

Amelia îi aruncă doamnei Harris o privire frustrată. Femeia nu o ajuta deloc.

Lucas era foarte pornit.

– Atunci cineva ar trebui să-i amintească lui Pomeroy că atenția *lui* nu este bine-venită. Și nu doar în cuvinte.

Căută în buzunarul de la pantaloni și scoase pumnalul din teacă.

– Doamne sfinte! murmură doamna Harris.

– Mi-ai spus că nu-l ai la tine! exclamă Amelia.

– Am mințit. El scoase calm pumnalul din teacă. Nici un soldat decent nu pleacă de acasă neînarmat.

Amelia aruncă o privire în jur și văzu că rândașii se uitau pe ascuns, uluiți de pumnalul lui Lucas, în vreme ce dezlegau caii și începură să-i țesale.

– Nu o să te las să-l folosești.

Privirea lui Lucas o întâlni pe a ei, strălucind mânioasă.

– Un militar ca Pomeroy înțelege doar un singur lucru. Și este nevoie de alt bărbat care să-i explice asta.

– Este un fost general, crezi că o să cadă pe spate și o să se prefacă mort?

– Când o să fie posibil să moară, o să o facă.

– Doar o să fie și mai hotărât să insiste și să mă curteze. O s-o vadă ca pe un fel de a mă salva de tine. Când văzu că Lucas pur și simplu își prinse pumnalul în fața pantalonilor, afișat ostentativ, ea adăugă: Dacă amenințI un lord, o să fii arestat, indiferent de motiv. Și cum o să mă mai ajuți?

Lucas strânse din dinți.

– Atunci spune-mi ce să fac! Pentru că nu plec până ce nu o să fiu sigur că ești în siguranță.

– O să fim bine, serios. Lord Pompos este doar o pacoste. N-ar îndrăzni să facă mai mult decât să se uite urât la pretendenți din trăsura lui.

– Unii oameni ar face orice ca să pună mâna pe bani, replică Lucas.

Convingerea lui aprigă o făcu să se oprească o clipă. Vorbea despre sine? Sau despre altcineva? Cu siguranță, nu îl neliniștise într-o asemenea măsură doar Lord Pompos.

În regulă. Nebunul încăpățânat nu avea decât să-l atace pe Lord Pompos. Probabil urma să-l rănească și să fie arestat, ceea ce elimina ambele probleme ale Ameliei. Lord Pompos avea să o lase în pace, iar Lucas putea fi în siguranță la închisoare și departe de Dolly.

Însă nu putea să suporte gândul de a-l ști pe Lucas la închisoare. Nu după ce îi văzuse chipul livid când se uitase la trapa aceea. Și, cu siguranță, nu după ce o atinsese atât de intim.

La bine sau la rău, bătălia lor trebuia să rămână între ei. Așa că trebuia să-și alunge temerile. Se chinui să schițeze un zâmbet liniștit.

– Serios, Lucas, sunt sigură că o să se sature de tactica asta când o să vadă că nu dă roade.

Lucas își încleștă pumnul.

– El nu este unul dintre lorzii tăi cu obraz subțire. Dacă asta nu dă roade, o să ia măsuri mai drastice.

– Cum ar fi? Orice altceva ar provoca un scandal, iar el nu și-ar dori ca reputația de erou de război să-i fie mânjită. În plus, știe că nu o să mă mărit cu el. Iar din moment ce trebuie să aibă consimțământul meu pentru nuntă și pe al tatei ca să aibă acces la averea mea...

– Dacă știe asta, spuse Lucas, evident frustrat, pentru ce stă la pândă în fața reședinței tale, în loc să facă ochi dulci unei moștenitoare mai maleabile?

– Pentru că nu-l interesează doar banii Ameliei, interveni doamna Harris, indiferent ce spune ea.

Amelia îi aruncă o privire încruntată.

– Este adevărat, iar tu știi asta, draga mea. Când ți-ai făcut debutul în societate, ai fost atât de dornică să-i auzi poveștile din război, iar el a fost atât de flatat de interesul tău, încât a decis că ești singura tânără care există pentru el.

– Da, protestă ea, dar acum mi-am dat seama de greșeala mea și i-am explicat de o mie de ori că interesul meu era unul pur teoretic. Crede că, din moment ce sunt deja în al doilea sezon, lipsa de cereri în căsătorie o să mă facă să accept să fiu curtată de el. În timp, o să-și dea seama că se înșală.

Lucas își întoarse privirea sceptică spre doamna Harris.

– Tu ce crezi?

– Sunt de acord cu Amelia. Chiar dacă interesul lui pasionat este supărător, mă îndoiesc că o să facă ceva mai mult decât acum. Nu ar risca un asemenea scandal.

– O fi Lord Pompos general, adăugă Amelia, dar este și marchiz și e foarte conștient de importanța lui.

– Da, cum să nu, spuse Lucas cu dezgust. Uit mereu cât de tare respectați voi, englezii, titlurile.

Dar măcar își băgă pumnalul în teacă și îl puse la loc în buzunar.

– În plus, continuă ea, chiar crezi că tata mă lăsa singură în Londra dacă avea impresia că sunt în pericol?

Privirea lui rămase ațintită asupra ei.

– Nu știu sigur ce ar face tatăl tău.

Se referea cumva la Dolly? Era absolut convinsă de asta, dar nu putea să-și dea seama ce voia să spună.

– N-ar permite niciodată să mi se întâmple ceva, îți garantez. Deci ai putea foarte bine să te întorci la reședința Kirkwood. Ea îl luă de braț și adăugă hotărâtă: Hai, te conduc până la poartă!

– Ne vedem înăuntru, murmură doamna Harris.

Amelia schiță spre ea un zâmbet recunoscător, bucuroasă de șansa de a-și lua rămas-bun de la Lucas între patru ochi. Putea să-i spună lucruri care nu puteau fi rostite de față cu alți oameni.

Ieșiră din grajduri, dar Lucas se opri chiar înainte să ajungă afară, cu o licărire calculată în ochi.

– Trebuie să-mi iau sabia din salonul în care am fost de dimineață.

Când el dădu să se întoarcă, parcă vrând să se ducă pe urmele doamnei Harris, ea îl trase în direcția opusă.

– Oh, nu o să faci asta! spuse ea râzând. Speri doar să dai nas în nas cu Lord Pomeroy. Ea îi aruncă un zâmbet sfios. În plus, nu poți să-ți iei sabia înapoi până ce nu o curăț eu.

Ochii lui se întunecară.

– Cochetă obraznică! Ăsta este adevăratul motivul pentru care Pomeroy stă pe la ușa ta. Vrea să-i cureți și lui sabia.

Ea se înroși.

– Pe naiba! Îmi vrea doar averea. Ajunseră la poartă. Iar tu, domnule, o să-l lași în pace și o să te întorci la reședința Kirkwood pe ușa din spate, ca el să nu te vadă.

– De fapt, cred că o vorbă prietenească, așa, ca între soldați ar fi în regulă.

– La naiba, Lucas... dădu ea să spună.

– Fără arme, îți promit.

– Nu este suficient de bine. Ea se încruntă. Promite-mi că nu o să vorbești cu Lord Pomeroy!

Un zâmbet vag se desenă pe buzele lui.

– Și de ce aș fi atât de nebun încât să-ți promit asta?

– Pentru că, dacă nu o faci, o să refuz să te mai revăd. Ea îi împinse ușor pieptul cu mâna înmănușată. Acum fugi de aici!

El îi prinse mâna de pe piept înainte să apuce să și-o retragă.

– Promit să nu vorbesc cu Pomeroy dacă tu îmi promiți că, dacă omul ăsta te mai deranjează, o să mă lași să mă ocup de el în felul meu.

– Împușcându-l? Provocându-l? Luptând cu el?

– Orice trebuie ca să-l fac să te lase în pace.

Ea ar fi fost flatată de îngrijorarea lui dacă nu ar fi suspectat ce anume o determina. Probabil se temea ca Pomeroy să nu facă ceva pripit, care să-i îngreuneze realizarea propriilor planuri.

Înăbușindu-și sentimentele rănite de gândul acela, Amelia încercă să adopte un ton mai relaxat:

– Promit că, dacă mă găsesc în pericol de moarte, o să te chem să-mi trimiți dușmanii la plimbare.

– Vorbesc serios, la naiba! Mâna lui se strânse pe a ei. Promite-mi! Măcar o dată fă-mi pe plac!

– Mi se pare că mi-am petrecut toată după-amiaza făcându-ți pe plac.

El scoase un râset răgușit.

– Dacă mi-ai fi făcut pe plac, draga mea, nu mai plecai fecioară de pe corabia aia. Cu o privire melancolică, el îi ridică mâna și îi apăsă un sărut în mijlocul palmei. Data viitoare, nu o să mai dau dovadă de o asemenea reținere de gentleman. Trăgând de marginea mănușii scurte, mai apăsă un sărut pe pulsul care bătea nebunește la încheietura mâinii ei. Pentru că, atunci când un bărbat dorește o femeie, nu se oprește până ce nu obține ce vrea.

Ei i se tăie răsuflarea. Cât își dorea să creadă intenția înflăcărată din privirea lui, dorința din vocea lui! Cât își dorea ca intenția de a o curta să fie adevărată, ca Lucas să vrea să se însoare cu ea!

Dar când vorbea despre dorință, se referea doar la corpul ei, la nimic altceva. Să o curteze era pur și simplu un mijloc să-și atingă scopul. Spera să câștige din toată povestea aceea, așa cum Lord Pomeroy spera să câștige averea ei. Lucas doar își ascundea mai bine adevăratele intenții.

Ea își înghiți nodul din gât. De îndată ce își încheia investigația, se încheia și curtarea, așa că nu trebuia să se lase dusă de val de nici un gând nebunesc. Nu dacă voia să-și protejeze inima.

Cu un zâmbet palid, ea își retrase mâna dintr-a lui.

– Doamna Harris îmi face semn că trebuie să intru, minți ea când deschise poarta. Mulțumesc că mi-ai arătat corabia!

El își plimbă privirea peste corpul ei cu intimitatea pe care o avea fiecare mângâiere fizică.

– Mulțumesc că mi-ai arătat... totul.

Ea se pierdu cu firea.

– Ai grijă, Lucas, că poate *tu* o să fii obligat să stai în trăsură la ușa reședinței mele!

Ea se grăbi să se întoarcă în casă.

Lucas o urmări cum pleca, simțindu-și sângele vuind în urechi. Să stea pe poziții într-o trăsură, așteptând ca Lady Dalila să-l onoreze cu favorurile ei? Nici o șansă! Dacă îi închidea vreodată ușa, nu se aștepta ca ea să se mai răzgândească. Nici o femeie nu merita atâta umilință, nici măcar Lady Dalila.

Exceptând cazurile în care se îndepărta pe o alee cu mersul acela legănat, care îți făcea sângele să se învolbureze în vene. Sau când lăsa un bărbat să-i sărute gura aceea minunat de păcătoasă. Ori să-i mângâie sânii catifelați. Să-i tachineze mugurul delicat dintre picioarele până când gemea și întărea atât de mult mădularul unui bărbat încât nici măcar dezmierdările mâinii ei calde nu mai erau suficiente ca să...

Cu o înjurătură, el își întoarse privirea de la spatele ei. Era o Dalila în toată regulă. Putea să secătuiască un bărbat de puterea și când pur și simplu se îndepărta de el.

Își căută în buzunar batista ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte, apoi își aminti că lăsase materialul murdar pe corabie. Ar fi trebuit să-și uite acolo și gândurile înfierbântate de dorință, deoarece cu cât se lăsa mai mult pradă acelor gânduri, cu atât mai tare îi distrăgeau atenția. Și nu era bine.

Nu când părea că, în sfârșit, ajungea undeva. Declarându-și limpede intențiile în fața doamnei Harris, se asigurase de una dintre două reacții. Fie văduva îi susținea intenția de a o curta pe Amelia și o încuraja să-și cheme părinții la Londra pentru o întâlnire, fie, dacă nu era de acord cu partida, le transmitea îngrijorările ei, lucru care i-ar fi adus la Londra într-un suflet.

Așa că, dacă își juca bine cărțile, avea să se întâlnească în curând cu doamna Tovey. Nu putea să-și lase mădularul excitat să distrugă totul.

Dădu să se îndrepte spre reședința lui Lord Kirkwood, apoi se opri când traversă aleea de lângă reședința Tovey, cea care ducea spre stradă. Mii de tunete și fulgere, nu era bine să-l lase pe generalul acela să stea la ușă!

„Ai promis că nu vorbești cu el."

Adevărat, dar nu însemna că nu putea să iasă puțin în recunoaștere. Pornind-o pe aleea care ducea în stradă, ocoli colțul exact la timp ca să-l vadă pe Pomeroy cum cobora treptele de la intrare ale reședinței. Probabil că generalul încercase din nou s-o viziteze, dar fără mare succes.

În timp ce Pomeroy se îndreptă spre trăsură, Lucas își privi rivalul din spate. Pentru un bărbat de 50 de ani, era destul de agil, cu un mers vioi și postura dreaptă, comună soldaților. Din câte reușea Lucas să-și amintească de la bal, bărbatul era suficient de atrăgător încât să fie pe placul unei femei, în ciuda fălcilor și a nasului cârn. Părul lui grizonant era încă des, iar statutul de erou de război compensa cele mai multe dintre punctele slabe. Probabil ar fi putut să-și găsească o soție cu ușurință, așa că de ce îi făcea curte Ameliei cu atâta înflăcărare? Trebuia să fie mai mult decât pentru averea ei.

Urmări să vadă dacă bărbatul pleca și dacă Amelia avea dreptate, iar Pomeroy așteptase doar ca ele să revină acasă. Dar marchizul urcă în trăsura lui, fără să-i adreseze vreun cuvânt vizitiului adormit. Îi trebuiră doar câteva secunde ca să-și dea seama că omul nu avea de gând să plece nicăieri.

Lucas se încruntă. Idiot blestemat!

Pomeroy se gândea să intimideze și alți pretendenți? În regulă. Nu era singurul care putea să folosească intimidarea ca strategie. Poate că Lucas promisese să nu discute cu Pomeroy, dar nu promisese să nu se lase văzut.

Intrând agale pe stradă, Lucas începu să fluiere. Numaidecât, trăsăturile încărunțite ale lui Pomeroy se iviră în geamul trăsurii. Lucas se îndreptă fix spre reședință. Prefăcându-se că nu observă cum se uita generalul la el, băgă mâna în buzunar și căută piatra de șlefuit, apoi își scoase pumnalul.

Se așeză pe trepte și începu să-și ascută pumnalul cu mișcări lungi și lente, ștergând des lama pe cizmele de piele. Iar în tot acel

răstimp, fluieră de parcă nu avea altceva de făcut toată după-amiaza până spre seară.

După câteva minute, aruncă o privire spre trăsură. Lord Pomeroy încă îl urmărea, dar părea că nu era în apele lui. Când privirile li se întâlniră, Lucas își atinse intenționat pălăria în direcția generalului. Pomeroy se încruntă.

„Hai, nemernic bătrân! Te provoc. Ieși din trăsura ta blestemată și rezolvăm situația chiar acum!" Nu putea să se gândească la ceva mai satisfăcător decât să tăbăcească bine un general englez.

Dar, după ce se uită urât la Lucas, Pomeroy se retrase de la geam.

Strângând din dinții, Lucas se întoarse la ascuțitul pumnalului. „Ascute, ascute, ascute, ascute, șterge." Mișcarea îl ajută să-și potolească furia, ceea ce era un lucru bun. Pentru că își dorea din suflet să-și înfigă lama între coastele lui Pomeroy. Nu numai pentru că omul era englez sau chiar general. Ci pentru că bătrânul Pomeroy îi complica planurile. Dar în adâncul inimii știa că era o minciună. Pur și simplu nu suporta gândul ca alt bărbat să umble după Amelia, nici măcar un cal de luptă îngâmfat ca Pomeroy.

Se chinui să alunge acel gând tulburător din minte și să se concentreze pe ascuțirea pumnalului. „Ascute, ascute, ascute, ascute, șterge. Ascute, ascute, ascute, ascute, șterge."

Mișcarea continuă mult timp după ce trăsura lui Lord Pomeroy se pierdu, în sfârșit, în praful amurgului.

Capitolul 12

Dragă Charlotte,

Am, în sfârșit, informațiile pe care le așteptai despre maiorul Winter. Îți atașez un raport amănunțit, obținut prin amabilitatea prietenului meu din cadrul Consiliului de Marină.

Vărul tău serviabil,

Michael

– Poate că ar trebui să mutăm sarcofagul pe coridor, milady.

Amelia abia dacă îl auzi pe lacheu. Cu o săptămână înainte, ar fi protestat la auzul ideii de a-și muta salonul de zi pe care *papa* și Dolly

îi permiseseră să îl decoreze singură. Cu o săptămână în urmă, ar fi fost încântată de șansa de a le prezenta colegelor ei noul mobilier în stil egiptean.

Cu o săptămână în urmă, încă nu îl întâlnise pe Lucas.

În cele două zile care urmară ieșirii pe fregată, el și Dolly îi ocupaseră gândurile. O convinsese pe doamna Harris să nu-i scrie lui *papa* despre povestea curtării ei până când nu mai avansau lucrurile, dar cât timp putea să amâne acest lucru?

Acum, în timp ce ea și doamna Harris pregăteau salonul pentru ceai, ea se gândi la tot ceea ce Dolly îi dezvăluise vreodată: fiecare informație, fiecare referire la trecutul ei, orice reacție la un comentariu.

În timp ce covoarele erau strânse, își aminti de șocul lui Dolly când o văzuse pentru prima dată pe Amelia acoperind covorul scump de Axminster cu un postav. În vreme ce majordomul scoase prețiosul serviciu de ceai de Wedgwood din bazalt negru, care să-l înlocuiască pe cel de zi cu zi, Amelia își aminti uimirea lui Dolly la ideea de a deține mai mult de un serviciu de ceai.

Ori americanii erau mai puțin extravaganți cu banii lor decât englezii, ori Dolly nu trăise niciodată viața pe care presupusese Amelia că o avusese, dată fiind căsătoria ei cu un negustor bogat.

Astfel, cu o oră înainte ca fetele să ajungă pentru lecțiile lor de moștenitoare din fiecare lună, Amelia fu măcinată de un singur gând. Dacă Lucas avea dreptate? Dacă Dorothy Smith nu era cea pe care o crezuse Amelia?

– A venit corespondența? îl întrebă ea pe lacheu.

– Nu, milady, răspunse el. Încă nu.

– Nu ai trimis deja confirmarea la reședința Kirkwood? întrebă doamna Harris.

Cu o zi în urmă, Amelia și doamna Harris primiseră invitația de a cina împreună cu maiorul Winter și cu familia Kirkwood în acea seară.

– Și ai explicat de ce eu nu pot să particip?

– Da, i-am dat-o lui Hopkins să o trimită dimineață devreme.

– Ești sigură că nu te deranjează să nu te însoțesc? insistă doamna Harris. I-am promis deja prietenei mele...

– Nu, este în regulă. O să mă descurc de minune cu un lacheu pentru scurta călătorie până acolo. Este doar o cină în familie, nimic

formal. Cu Lady Kirkwood prezentă acolo, nimănui n-ar trebui să i se pară nepotrivit.

– Atunci de ce ești atât de neliniștită în privința corespondenței?

– Încă nu avem vești de la vărul Michael despre maiorul Winter.

– Ah! Un zâmbet înțelegător arcui buzele doamnei Harris. Nu fi neliniștită; vărul meu o să ne dea de veste în curând. Dar a spus că o să dureze ceva timp.

„Eu n-am timp să fiu prudent, doamnă."

Asta îi spusese Lucas doamnei Harris. Iar dacă el nu avea timp, nici Amelia nu prea avea. Totuși, se vedea obligată să continue cu toate acele întâlniri sociale lipsite de sens până ce situația devenea favorabilă. Era un motiv suficient ca o femeie să-și dorească să urle.

Cum se descurcau spioanele să-și petreacă timpul tot punând întrebări, în timp ce se prefăceau că nu știau nimic? Ea era mult prea nerăbdătoare pentru asemenea uneltiri lente. În mod evident, ar fi fost o spioană îngrozitoare.

– Milady? insistă lacheul. Să mutăm sarcofagul?

– Oricât aș admira piesa ta de rezistență, interveni doamna Harris, ocupă destul de mult loc. Ar fi la fel de uluitoare și pe coridor, nu crezi? Iar doamnele ar putea să o vadă când intră.

– Este în regulă, zise Amelia indiferentă.

Nu fu deloc atentă în timp ce lacheii mutară sarcofagul afară și aduseră trei scaune înăuntru. Până când nu îl revedea pe Lucas, nu putea fi prea liniștită. Dar s-ar fi simțit puțin mai bine dacă ar fi primit vești de la vărul Michael.

Nerăbdătoare, se îndreptă spre fereastră ca să se uite după poștaș. În schimb, dădu peste o priveliște supărătoare.

– Oh, Dumnezeule, s-a întors! murmură ea și se îndepărtă imediat de fereastră.

– Lord Pomeroy? întrebă doamna Harris.

– Da. Când văzu că doamna Harris se apropie ca să se uite, Amelia adăugă: Nu-l lăsa să te vadă! Asta o să-l încurajeze să intre și să încerce să mă vadă.

Doamna Harris trase cu ochiul.

– Unde este maiorul Winter când ai nevoie de el?

– Nu spune asta! Toate se întâmplă din vina lui. Scena cu ascuțitul pumnalului l-a gonit temporar pe Lord Pompos. Dar ieri, când marchizul s-a întors, a venit devreme și a oprit trăsura și mai aproape.

– Iar maiorul Winter l-a gonit din nou.

Se întorceau de la întâlnirea cu Louisa și dăduseră de trăsura lui Lord Pomeroy oprită pe o parte a străzii și de Lucas așezat pe treptele lor pe cealaltă parte.

De astă dată, maiorul adusese un pistol pe care să-l curețe.

– Acum s-a întors, naiba să-l ia! spuse apăsat Amelia, și practic și-a oprit trăsura la intrarea din față. Dumnezeu știe ce o să facă maiorul de data asta ca să încerce să-l gonească.

– Poate că o să curețe un tun? glumi doamna Harris.

Amelia îi aruncă o privire îndurerată.

– Râzi, dar nu m-ar surprinde. Amândoi sunt nebuni.

Dar atenția doamnei Harris fu distrasă de ceva.

– A venit poștașul, draga mea.

Câteva clipe după aceea, un lacheu aduse scrisorile. Doamna Harris căută prin ele, apoi ridică o scrisoare cu un zâmbet triumfător pe buze.

– Este groasă, iar ăsta este un semn bun.

Ea se duse la masa de scris și rupse sigiliul cu un cuțit de scrisori. După ce scoase scrisoarea, îi întinse Ameliei a doua hârtie. A trimis un raport de la prietenul lui din cadrul Consiliului de Marină. Ochii îi licăreau. Este suficient să spun că maiorul nostru nu este ceea ce pare.

Amelia luă raportul cu mâini tremurânde, apoi îl citi cu un gol în stomac:

Potrivit superiorilor mei, maiorul Lucas Winter se află într-o misiune specială, desemnată de Garda Marină, ca să prindă un criminal și să-l aducă înapoi în Statele Unite pentru a fi judecat. La finele ultimului nostru război cu America, un cetățean britanic pe numele Theodore Frier, a sustras 150 000 de dolari de la compania Jones Shipping, un furnizor al marinei americane. Se pare că omul a fugit cu banii în Canada. De atunci, maiorul Winter îl urmărește pe Frier. Chiar dacă Frier a fost văzut ultima oară în Franța, maiorul Winter are motive întemeiate să creadă că acum se ascunde în Anglia. Asta investighează maiorul Winter.

Doamna Harris zâmbi.

– Ar trebui să fii măgulită că maiorul își rupe din timpul alocat îndatoririle lui importante ca să te curteze și să te apere.

– Da, spuse Amelia cu un nod în gât. Îi era greu să dezvăluie că povestea curtării și apărării ei făceau parte din îndatoririle lui importante.

Pentru că Theodore Frier avea legătură cu Dorothy Frier, adică Dorothy Smith. Mama ei vitregă.

Ea strânse raportul la piept într-o încercare zadarnică de a-și potoli bătăile nebunești ale inimii. Dolly cunoștea un escroc. Nu, Lucas trebuia să o suspecteze de ceva mult mai rău, pentru că altfel s-ar fi dus deja la Torquay ca să-i pună întrebări lui Dolly. Și nu și-ar fi păstrat secret scopul real. Era clar, nu voia să o alarmeze pe Dolly deoarece credea că ea îl ajutase pe Theodore Frier fie să fugă din America, fie chiar să sustragă fondurile.

Un fior îi îngheță sângele în vene. Lucas chiar o considera pe Dolly complice? Dolly venise în Anglia cu o avere. Fusese doar o coincidență?

Trebuia să fie. Trebuia.

Și dacă nu era?

Implicațiile îi tăiară răsuflarea. Chiar se putea ca zestrea Ameliei să aparțină companiei Jones Shipping și, eventual, marinei americane. De ce făcea investigații tocmai Lucas? În afară de a fi ofițer decorat al Gărzii Marine – parte din marina americană –, el avea cunoștințe despre companiile de transport maritim din activitatea tatălui lui, legată de tunuri pentru corăbii.

Așa că îl trimiseseră să îl recupereze pe Theodore Frier. Și banii.

Așa se explicau atât de multe dintre lucrurile spuse de Lucas! Interesul pentru Canada, întrebările despre momentul în care Dorothy sosise acolo și de unde venise, comentariile despre moștenirea Ameliei.

„Frumoasă casă! Pare scumpă... Ai locuit mult timp aici?"

„Unii oameni ar face orice ca să pună mâna pe bani."

Dumnezeule! Dar dacă Dolly chiar luase parte la sustragerea de fonduri?

Timida și blânda Dolly, o criminală? Nu! Amelia reciti raportul cu mai multă atenție, dar Dolly nici măcar nu era menționată. Totuși, notițele maiorului se concentraseră doar asupra ei.

Amelia se îndreptă de spate. Era un lucru ușor de explicat. Îndărătnicul, arogantul Lucas nu suporta să nu-l prindă pe cel pe care îl urmărea, așa că se oprise la Dorothy Frier ca ultimă

soluție. Dacă începuse căutările încă de la sfârșitul războiului, trebuia să fie frustrat. Așa că găsise câteva asemănări între Dorothy Frier și Dorothy Smith și presupusese că Dolly era complicea lui Theodore Frier.

Ei bine, se înșela. Și avea să i-o spună în clipa în care urma fie nou singură cu el.

„Tu nu știi tot ce știe el. Dacă are vreo dovadă incontestabilă?"

Foarte bine, avea să îl facă să i-o arate. Era sătulă să se învârtă în jurul cozii. Când avea să îl vadă la cină, voia să-i ceară să-și expună toate dovezile care îl conduseseră la Dolly, ca apoi ea să o respingă pe fiecare în parte. Apoi, putea să-l elimine pe ispititorul ticălos din viața ei o dată pentru totdeauna.

– Ești bine, draga mea? întrebă doamna Harris. Pari supărată din pricina veștilor primite.

Era foarte tentată să îi spună totul doamnei Harris. Sigur se putea baza pe discreția văduvei.

Dar dacă totul se dovedea a fi doar excesul de zel al lui Lucas? Doamna Harris avea să se uite pe veci la Dolly – și chiar la întreaga ei familie – cu alți ochi. În plus, alarmată de intențiile lui Lucas, se putea ca văduva să insiste să le scrie lui *papa* și lui Dolly, indiferent cât de mult ar fi protestat Amelia. Iar ea s-ar fi simțit groaznic dacă Dolly pierdea copilul din cauza unui lucru ce se dovedea a fi neimportant.

Nu, cel mai bine era să păstreze tăcerea până când discuta cu Lucas. Apoi, putea să decidă în privința unei strategii adecvate. Dacă dovezile maiorului chiar păreau semnificative, se putea să fie nevoită să plece la Torquay ca să vorbească cu *papa* despre toată situația.

– Sunt bine, îi spuse ea doamnei Harris. Sunt doar dezamăgită că Lucas a fost atât de secretos.

Doamna Harris o cuprinse pe după umeri.

– Te-a cunoscut doar cu câteva zile în urmă. Nu te poți aștepta ca el să aibă încredere în tine peste noapte. Lucrurile acestea necesită timp.

– Știu.

Gestul matern o făcu pe Amelia să simtă un nod în gât. Pentru o fracțiune de secundă, își odihni capul pe pieptul văduvei, apoi se retrase din îmbrățișarea ei amabilă.

Pur și simplu nu mai avea timp. În mod cert, Lucas menționase lipsa timpul dintr-un anumit motiv. Exista o presiune din partea guvernului lui ca să-l prindă cât mai repede pe Theodore Frier? Sau el pur și simplu încerca să forțeze curtarea Ameliei ca să ajungă la Dolly?

Cunoscându-l pe Lucas și știind cât de nerăbdător era, probabil ultima variantă era adevărată. Dacă se gândea cum se purtase pe fregată...

Ea tresări. Și cum se purtase ea! Îi era rușine să se gândească la asta acum. Fusese la fel de nesăbuită ca el, aruncându-se cu capul înainte în brațele lui, chiar știind că interesul arătat pentru ea era unul prefăcut.

Totuși, nu se simțise prefăcut. Când îi șoptise „te rog, draga mea" sau „te rog, dulcea mea Dalila", totul se simțise foarte-foarte real.

Ea încremeni. „Nu te minți, Amelia! Dacă ar fi fost real, el ți-ar fi spus despre Dolly. Dar nu ți-a spus. Și continuă să nu o facă."

Însă în seara aceea avea să o facă.

Dacă nu cumva nu îl vedea înainte, când venea să-l enerveze pe Pomeroy, ca parte a programului lui afurisit de a-i intra în grații. Dacă o făcea, ea trebuia să se confrunte cu el? Nu, nu se putea bucura de intimitate de față cu colegele ei roind pe acolo și cu doamna Harris stând de veghe. În plus, dovezile lui erau la reședința Kirkwood.

Deși, dacă el apărea pe acolo, era posibil ca ea să nu-și țină în frâu limba și mânia. Dolly, complicea unui escroc... Ha!

Amelia se încruntă spre doamna Harris.

– Acum îți înțeleg perfect cinismul când vine vorba de bărbați. Uneori, nu sunt altceva decât un blestem.

Doamna Harris râse.

– Drept dovadă, trebuie doar să te uiți la ușa de la intrare.

– Unul dintre articolele pe care le-am strâns vorbește despre un pașă otrăvit de soție. Mare păcat că nu pot să fac și eu același lucru cu Lord Pompos!

Un râs isteric aproape că îi scăpă printre buze. Sărmanul ei tată, ar fi avut o presupusă hoață drept soție și o ucigașă drept fiică!

– Dacă îmi amintesc bine articolul, omul a supraviețuit otrăvirii, sublinie doamna Harris, deci la ce bun?

– Ah, dar otrava i-a provocat o indigestie groaznică! Ea zâmbi sumbru. Pun pariu că și-a revizuit comportamentul arogant față de ea după ce și-a petrecut câteva ore într-o... curățare forțată.

– Pun pariu că și-a executat soția pentru asta, spuse sec doamna Harris.

Amelia o auzi doar pe jumătate. Dacă era să...

Se îndreptă spre ușă și chemă o slujitoare. De îndată ce fata își făcu apariția, ea spuse:

– Roag-o pe bucătăreasă să pregătească o tavă cu diverse prăjiturele și biscuiți, un ceainic cu ceai tare și o sticlă de coniac. Știu că *papa* ține câteva pe undeva.

– C... coniac? întrebă slujitoarea.

– Nu pentru mine, pentru Lord Pomeroy. Când fata dădu să plece, Amelia adăugă: Dar să-mi aduci tava când este gata. Vreau să adaug ceva înainte să i-o trimitem. Și spune-i bucătăresei să se grăbească!

Își dorea ca Pomeroy să plece înainte să sosească prietenele ei.

În timp ce slujitoarea se îndepărta în grabă, Amelia se îndreptă spre biroul de la etaj.

Doamna Harris se grăbi pe urmele ei.

– Amelia, ce ai de gând să faci?

– Să scap de acest Lord Pomeroy enervant.

Văduva gemu.

– Nu se poate să...

– De ce nu? Ridicându-și poalele fustelor, Amelia urcă scările în fugă, cu doamna Harris în urma ei. O să-l facă să se gândească de două ori înainte să se instaleze la ușa mea. Și, cu siguranță, o să ne ajute să scăpăm de el în timpul ceaiului.

– Ești sigură că o să meargă? întrebă doamna Harris când ajunseră la etaj. Nu o să-l determine pe marchiz să adopte un comportament mai drastic?

– În clipa asta, nu-mi pasă. Amelia aruncă o privire frustrată spre scări. Măcar azi aș vrea să fiu scutită de dramoleta de pe strada noastră. Îți închipui ce o să spună toată lumea dacă o dea nu peste unul, ci peste doi bărbați cu pumnale scoase la ușa mea? Pur și simplu îi ofer lui Lord Pompos un imbold ca să-și vadă de drum. Iar dacă se întâmplă ca maiorul Winter să treacă pe aici, nu o să se așeze pe treptele mele ca să-și lustruiască tunul.

Doamna Harris șovăi înainte să se îndrepte spre dormitorul ei.

– Atunci am un medicament de curățare care ar face pe oricine să-și ia zborul de îndată ce-l înghite.

Amelia râse.

– Vai, doamnă Harris, n-aș fi bănuit în veci că poți să fii atât de imorală!

Doamna Harris schiță un zâmbet trist spre Amelia.

– Nici n-ai idee, draga mea. Uneori, sunt la fel de ispitită de nebunii ca tine.

– Bine, spuse Amelia hotărâtă. Noi, doamnele aventuriere, trebuie să fim solidare.

Înainte ca așa-zișii domni aventurieri – Lucas și Lord Pompos și, da, misteriosul Theodore Frier – să le calce în picioare.

Capitolul 13

Dragul meu văr,

Lord Pomeroy a devenit o asemenea bătaie de cap, că ne-a obligat să recurgem la acțiuni drastice. Te voi informa în privința rezultatelor. Se prea poate ca Newgate să fie în viitorul nostru.

Prietena ta neobrăzată,

Charlotte

Lucas se îndreptă cu pași apăsați spre reședința Ameliei, purtându-și instrumentul de intimidare din ziua aceea – pușca Springfield cu baionetă – împreună cu uneltele de curățare. Începea să fie sătul de manevrele de luptă standard ale generalului. Să înaintezi în teritoriul dușmanului. Să-ți exprimi revendicarea. Să aștepți atacul dușmanului.

Ceea ce Lucas nu putea să realizeze dacă trebuia să onoreze promisiunea făcută Ameliei. Totuși, nu știa cât timp mai putea să-și piardă vremea. Era scos din sărite de fiecare dată când îl vedea pe afurisitul de general.

Dintr-odată, o trăsură trecu huruind pe stradă, cu o viteză amețitoare, chiar prin fața lui. Era Pomeroy trecând valvârtej pe strada Ameliei, de parcă îl urmărea o hoardă de diavoli. O neliniște

neplăcută se instală în intestinele lui Lucas. Ce anume îl gonise pe general înainte ca Lucas să ajungă să stea de pază?

Își primi răspunsul când coti spre strada Ameliei și dădu peste o scenă haotică, în plină desfășurare de forțe, a înaltei societăți englezești. Vizitiii urlau, rândașii se grăbeau în stânga și în dreapta și caii băteau din picioare pe măsură ce trăsuri elegante, ornate cu blazoane, se îndreptau spre reședința Ameliei. Lachei în uniforme le ajutau pe tinerele doamne și pe servitoarele lor să coboare. Judecând după aerul costisitor al trăsurilor și al hainelor lor, erau colegele Ameliei.

La naiba, uitase! Organiza o întâlnire cu prietenele ei în ziua aceea.

Nu era de mirare că generalul plecase valvârtej. Să vezi roind atât de multe tinere distinse, toate bogate, nobile și probabil toate fecioare ar fi făcut pe oricine să fugă mâncând pământul.

Pe oricine, cu excepția lui Lucas. El venise să o vadă și nici o reuniune din înalta societate nu avea să-l oprească. Pentru că Amelia nu îi acceptase invitația la cina din seara aceea. Bătea în retragere? Voia să-l pedepsească pentru că încercase să-l gonească pe nemernicul de Pomeroy? Indiferent de motiv, el avea de gând să clarifice situația.

Dar nu își dorea să asiste cineva la discuția lor. Avea să aștepte până ce prietenele ei intrau, apoi voia să-i ceară majordomului să o cheme ca să se vadă între patru ochi.

De îndată ce strada se eliberă, se apropie de casă, urcă treptele din față și bătu la ușă. Deschise chiar majordomul, iar simpatia din trăsăturile lui lăsă de înțeles că îl recunoscu pe Lucas ca fiind omul care îl gonise pe Pomeroy în ultimele zile.

Lucas zâmbi.

–V-aș rămâne recunoscător dacă i-ați spune lui Lady Amelia că maiorul Winter este aici ca să o vadă.

–Îmi pare rău, domnule, dar Lady Amelia este ocupată în clipa aceasta.

–Știu. Vreau doar să discut ceva rapid cu ea. Lucas auzi râsete care pluteau dinspre scări. Măcar spuneți-i că sunt aici.

Majordomul încuviință din cap și îl pofti înăuntru, apoi urcă scările. Punându-și pușca și uneltele de curățare lângă ușă, Lucas începu să se plimbe prin foaier.

Amelia era ultima pistă care îi rămăsese. Între sesiunile de stat pe la ușa ei, urmărise și alte piste mai puțin relevante. În sensul îmbunătățirii relațiilor dintre cele două țări, guvernul britanic îi permisese cu mare bucurie accesul la arhivele despre părinții lui Frier și despre emigrarea lor în America. Dar refuzase ferm să-i ofere informații despre contele de Tovey.

Tot ce aflase era data la care se însurase contele. Chiar dacă se potrivea perfect cu datele mișcărilor făcute de Dorothy Frier, se dovedea într-adevăr că era cu putință ca ea să fi folosit numele Dorothy Smith, lucru pe care îl cunoștea deja.

Dar el avea de gând să avanseze cu ancheta în seara aceea la cină. Kirkwood îi promisese că avea să-l ajute; dacă puneau amândoi întrebări, totul ar fi părut mai puțin suspect. Totuși, Lucas trebuia mai întâi să se asigure că Amelia avea să fie prezentă. Ce Dumnezeu îi lua atât timp majordomului?

Nici nu își încheie gândul, că majordomul se întoarse.

– Pe aici, domnule.

Îi făcu un semn spre scări.

Se întâlnea cu el la etaj? Bine.

O luă în urma majordomului până la etaj și trecură pe coridor pe lângă un mare sarcofag. Numai Amelia putea să-și decoreze casa cu un sicriu din lemn pictat.

Majordomul se opri în fața unei încăperi, din care se răsuna vorbăria veselă și zgomotoasă a unor tinere și, înainte ca Lucas să-și dea seama ce urma să se întâmple, bărbatul deschise ușa pentru a anunța:

– Maiorul Lucas Winter.

Mii de tunete și de fulgere! Exact ce nu îi trebuia – să-și expună cererea în fața întregii adunături de femei gălăgioase. Dar acum era prins în capcană.

– Maior Winter! strigă Amelia în timp ce el intra. Cu un zâmbet încordat, ea se întoarse dinspre slujitoarele pe care le ajuta să pregătească ceaiul. Hopkins, ia haina și pălăria maiorului! Dumnealui ni se va alătura.

– Nu vreau să deranjez, doamnă.

Ce punea la cale?

În cameră erau cel puțin o duzină de femei, unele dintre ele cocoțate pe o canapea din mahon sculptat și aurit, cu sfincși pe brațe,

altele așezate în fotolii asortate și toate privindu-l cu o curiozitate lacomă.

– Nu este nici un deranj, domnule maior, spuse doamna Harris. Ochii îi străluceau de veselie, în timp ce îi făcu semn să vină să se așeze pe scaunul gol de lângă ea. Am votat. Doamnele au simțit că avem nevoie de părerea unui domn în privința subiectului nostru de discuție.

Oh! De fiecare dată când o femeie cerea părerea unui bărbat, însemna că își dorea ca el să repete părerea ei. Dar, dacă își juca rolul atent, poate că reușea să le convingă pe prietenele Ameliei să-i spună câte ceva despre Lady Tovey. Și putea să discute doar cu Amelia de îndată ce femeile plecau.

Dându-i majordomului haina și pălăria, Lucas se așeză în fotoliul negru pe care i-l indicase doamna Harris.

– O să încerc să le fac pe plac doamnelor, dacă subiectul este unul despre care să știu ceva.

Cuvintele le făcură pe doamne să izbucnească în râs, care fu numaidecât redus la tăcere de doamna Harris. Apoi i le prezentă. Singura doamnă pe care o remarcă în mod deosebit era domnișoara Sarah Linley, femeia cu care Kirkwood avea de gând să se însoare. Lucas înțelese de ce; oricine putea să vadă că era o frumusețe.

Dar el prefera oricând brunetele în locul blondelor. În plus, avea aerul acela aristocratic înfumurat, care i s-ar fi potrivit lui Kirkwood, dar care pe el îl scotea din sărite. Aerul care Ameliei îi lipsea.

Dar nu în acea zi.

– Suntem atât de bucuroase că ai putut să ni te alături, domnule, spuse ea, cu spatele drept, în timp ce își ajută slujitoarele. Tocmai spuneam că...

Ușa se deschise brusc, iar o altă tânără intră într-un suflet, apoi se îndreptă spre Amelia.

– Îmi pare rău că am întârziat. Nici măcar nu observă că Lucas se ridică în celălalt capăt al încăperii. I-am făcut o vizită lui Lady Byrne. Soțul ei știe totul despre toată lumea, așa că m-am gândit că s-ar putea să aibă informații despre maiorul acela american despre care a spus doamna Harris că...

– Domnișoară North, o întrerupse Amelia, apoi făcu un semn din cap spre Lucas. Vi-l prezint pe maiorul Lucas Winter.

Domnișoara North încremeni, apoi se întoarse încet și îl văzu Lucas stând acolo, chinuindu-se să nu zâmbească.

– Maior Winter, murmură Amelia, aceasta este buna mea prietenă, Louisa North. Uneori, o ajută pe doamna Harris cu lecțiile noastre.

– Când nu face investigații despre pretendenții tăi, adăugă el.

Femeile chicotiră. El nu era îngrijorat. Puținii oameni care știau de ce se afla el cu adevărat acolo nu erau dintre cei care să spună ceva greșit.

Spre deosebire de biata domnișoară North. Chiar dacă o îmbujorare îi coloră obrajii, ea îi întâlni privirea cu aceeași îndrăzneală ca Amelia.

– Iertați-mi lipsa de tact, domnule, dar, de obicei, nu avem și domni prezenți la ceaiurile noastre.

– Nu trebuie să vă cereți scuze. Iar el nu voia să se certe cu prietenele Ameliei. Îi oferi fotoliul lui. Eu sunt intrusul aici.

În timp ce domnișoara North se așeză, el se îndreptă spre șemineu. În acea frumoasă după-amiază de iunie, focul nu ardea, așa că se sprijini de poliță, având o perspectivă perfectă asupra întregii adunări.

Mai ales asupra cutezătoarei lor conducătoare, Lady Dalila... Numai că în acea zi ea era mai departe ca niciodată de Dalila. Cu părul ei bogat prins strâns în creștet și rochia cu dantelă și cu volănașe, semăna prea mult cu celelalte doamne pentru gustul lui. Și-ar fi dorit să se ducă la ea, să o cuprindă în brațe și să sărute gura aceea cuviincioasă până când se îmblânzea într-un zâmbet.

Atunci prietenele ei chiar că ar fi avut despre ce să vorbească!

De parcă i-ar fi citit gândurile, Amelia îi aruncă o privire întunecată, apoi se așeză înțepată pe marginea unei canapele.

– De fapt, Louisa, amabilul maior a fost de acord să ne ofere opinia lui onestă apropo de subiectul nostru obișnuit.

Tonul ei îl puse și mai mult în gardă. De ce era atât de tăioasă în acea zi? Avea pur și simplu emoții pentru reuniunea de la ceai? Indiferent despre ce era vorba, lui nu-i plăcea. Mai ales atunci când ea schiță un zâmbet atât de glacial încât ar fi zis că era o rafală de aer arctic.

– Vezi tu, domnule, noi suntem absolvente ale școlii doamnei Harris. O dată pe lună, ne întâlnim ca să discutăm despre ce ne consumă energia în tot restul timpului.

– Și despre ce ar putea să fie vorba?

– Despre bărbați, îi spuse una dintre doamne, apoi chicoti.

La naiba!

– Găsindu-mă în postura în care mă aflu acum, bănuiesc că trebuie să mă declar expert, spuse tărăgănat Lucas.

– Ah, dar nu doar despre bărbați pur și simplu, adăugă femeia care se numea Lady Venetia. Un anumit tip de bărbat.

– Craii și vânătorii de avere, pentru a fi mai exacte, adăugă domnișoara North.

– Așa că, spune-ne, domnule maior, zise Amelia, te declari drept expert și în privința acestui subiect?

În încăpere se așternu o tăcere mormântală.

El aruncă o privire spre ciudat de ostila domnișoară North, apoi spre Lady Venetia și, în cele din urmă, spre Amelia, ai cărei ochi căprui, de obicei blânzi, aveau acum o strălucire de oțel.

Fiecare instinct de luptă dinăuntrul lui Lucas se asmuți. El recunoștea o ambuscadă atunci vedea una. Iar ultima oară când fusese prins în ambuscadă de către englezi, aproape că nu supraviețuise.

De data aceasta, avea să fie diferit.

Încrucișând brațele la piept, schiță spre ele un zâmbet larg.

– Depinde ce vreți să spuneți prin a mă declara expert. Am întâlnit câțiva vânători de avere și m-am luptat cu partea mea de crai, dar, personal, nu cred că mă încadrez în vreuna dintre categorii. Făcu ochii mici spre Amelia. Nu că ai fi încercat să afirmi așa ceva, nu-i așa, doamnă?

– Bineînțeles că nu, răspunse doamna Harris. Când Amelia dădu să deschidă gura ca să răspundă, văduva adăugă în grabă: Ai dori niște ceai, domnule maior? Tocmai ne pregăteam să-l servim când ai fost anunțat.

Când Amelia rămase pur și simplu clocotind, el îi aruncă un zâmbet impertinent.

– Mulțumesc. O ceașcă bună de ceai nu a făcut niciodată rău nimănui.

Doamna Harris le făcu semn slujitoarelor. Una dintre ele veni degrabă cu o tavă de farfurioare cu prăjituri. Alta se îndreptă spre Amelia cu un cărucior cu un serviciu de ceai. Ridică ceainicul cu o formă stranie și începu să toarne.

– Credeam că americanii nu beau ceai, spuse domnișoara Linley pe un ton arogant, care se potrivea de minune cu felul în care arăta. Mama vitregă a Ameliei spune că americanii beau doar cidru și bere la halbă.

– Nu a spus așa ceva, Sarah Linley! Amelia le întinse șervețelele și farfurioare slujitoarelor, care le oferiră tuturor celor prezenți în încăpere. A spus doar că este greu să găsești acolo un ceai englezesc bun.

– În Boston? interveni el. Nu înțeleg de ce.

Dar se putea să fi fost mai greu de găsit în Rhinebeck, acolo unde Dorothy Frier era menajeră când Theodore Frier i se alăturase după ce fugise din Baltimore. Nici măcar angajatorul lui Dorothy nu cunoștea motivul real pentru care ea fugise cu bărbatul pe care îl prezentase ca fiind soțul ei înstrăinat. Același bărbat pe care îl prezentase mai târziu autorităților canadiene drept noul ei soț, *Theo Smith*. Și se părea că devenise *răposatul ei soț, Obadiah Smith* odată ce ajunsese în Anglia.

El se uită atent la insipida domnișoară Linley.

– Și ce mai spune Lady Tovey despre America?

– De fapt, nu prea multe, interveni Lady Venetia. Femeia este atât de timidă încât trebuie să scoți cu cleștele informațiile de la ea.

Dorothy Frier timidă? Femeia ale cărei scrisori trimise soțului înstrăinat îl determinaseră pe un tânăr sârguincios să fure o avere de la angajatorul lui și să se grăbească să i se alăture? O femeie care traversase jumătate de pământ, își mințise soțul și cheltuise banii furați? Cel mai probabil, păstra tăcerea de teamă să nu dezvăluie prea multe.

– Dolly este pur și simplu o fire blândă, adăugă Amelia, ciudat de interesată să-și toarne ceai. De aceea, bărbații mai în vârstă adoră să danseze cu ea la baluri. Îi lasă să vorbească despre necazurile lor pentru că este prea dulce ca să-i întrerupă.

– Ai mare dreptate, spuse doamna Harris. Câte doamne ar permite să se organizeze în casa lor o întâlnire la ceai când ele nu pot fi acolo ca să supravegheze situația? Totuși, Lady Tovey chiar ne-a scris ca să întrebe dacă avem nevoie de ceva pentru eveniment.

Deci femeia era bună cu bărbații mai în vârstă și cu fetele tinere. Ceea ce nu demonstra mai nimic. De vreme ce credea că ea și Frier erau în siguranță, își permitea să fie bună.

O slujitoare îi aduse ceaiul lui Lucas. El refuză laptele pe care i-l oferi, dar acceptă zahărul. În timp ce sorbi din băutura aromată, ascultă atent ce se spunea despre femeia pe care o cunoștea doar pe hârtie. Nici măcar fostul ei angajator nu îi spusese prea multe despre caracterul ei.

– Tipic pentru doamna Tovey, zise domnișoara North. Este un suflet atât de darnic! În ciuda faptului că e prea timidă să participe la un proiect precum al meu, a făcut o donație generoasă.

Era ușor să fii generos cu banii altcuiva.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, ceea ce, desigur, nu era cu putință, Amelia aruncă o privire spre Lucas, apoi îi spuse Louisei:

– Sunt convinsă că apreciezi și modul în care Dolly îți susține proiectul din umbră, nu-i așa?

– Cred că da. Domnișoara North păru uluită. Dar apreciez foarte mult banii. Societatea Doamnelor are nevoie de fonduri.

– Știu asta, rosti Amelia pe un ton tăios. Mă refeream doar la faptul că banii nu sunt ceea ce contează pentru...

– Cred că domnișoara North încearcă să spună, o întrerupse Lucas, că banii contează întotdeauna pentru femei.

Nu doar pentru Dorothy Frier, ci și pentru propria lui mamă. Dincolo de toată eleganța și bunele ei maniere, mamei lui îi păsase foarte mult de bani.

Când Amelia îi aruncă o privire revoltată, el adăugă:

– Dacă banii nu contau, dumneavoastră, doamnelor, nu v-ați mai fi aflat aici ca să discutați cum să nu vă pierdeți averile în favoarea unui bărbat, nu-i așa?

Ar fi jurat că temperatura din cameră scăzuse cu mai multe grade, dar, la naiba dacă avea să-și retragă vorbele!

Doamnele se întoarseră spre Amelia, evident, așteptând să le apere.

– Cu siguranță, domnule maior, spuse ea distantă, nu vrei să spui că doamnele nu au nici un drept să se apere de ticăloși.

El își bău tot ceaiul.

– Subliniez doar că, dacă ați fi crezut că banii sunt atât de lipsiți de importanță, nici una dintre voi nu s-ar mai fi aflat aici.

– Ne credeți interesate, i-o întoarse domnișoara North.

Da, dar nu era atât de prost încât să le-o spună.

– Pur și simplu nu înțeleg de ce doamnele sunt atât de hotărâte să țină cu dinții de asta. Dacă averea proprie ar asigura fericirea voastră și a unui bărbat, de ce să vă sperie ideea unei căsătorii? Pot să înțeleg că un bărbat poate fi prea mândru să accepte banii soției, dar de ce ar fi o femeie prea mândră să-i ofere?

– Sunt de acord, maior Winter, spuse domnișoara Linley.

– Oh, taci, Sarah, interveni domnișoara North! Nu te-ai grăbi să fii de acord dacă bărbatul pe care-l vrei tu nu avea un titlu. Apoi se încruntă la el: Și bănuiesc că ne-ai mărita cu orice ticălos pe care am avea norocul să-l prindem.

Doamna Harris puse o mână pe brațul femeii.

– Sunt sigură că nu se referă la asta, draga mea. Doamna Harris îl fixă cu doi ochi albaștri deveniți brusc glaciali. Dar trebuie să înțelegeți, domnule, că este greu pentru o femeie să identifice motivele cererii în căsătorie ale unui bărbatul atunci când ea are o avere, iar el nu are nimic. După cum ați spus o dată, unii oameni ar face orice ca să pună mâna pe bani. Deci, cum am putea să le cunoaștem vreodată adevăratul caracter dacă este vorba de bani?

Cuvintele îi ațâțară furia. Amintirea certurilor părinților lui se ivi ca să-l bântuie – discuții nesfârșite care amestecau dragostea și averea atât de limpede, încât nici măcar tatăl lui nu mai reușise să le separe. Îl făcuseră pe tatăl lui să muncească mai mult, mai repede, mai din greu, încercând să hrănească ambițiile mamei lui. De fapt, ea fusese cea care îl determinase pe tatăl lui să...

Nu, nu putea să se gândească la asta acum. Nu acolo, printre toate acele copii mai tinere ale mamei lui.

– Un bărbat nu presupune că o doamnă se uită numai la buzunarul lui când îi zâmbește, deci de ce ați crede că un domn are motive ascunse când vă zâmbește?

– Poate pentru că așa se întâmplă de cele mai multe ori? replică Amelia, cu ochi dintr-odată scăpărători.

La naiba, acum vorbea despre el! Ceea ce îi zgândări și mai mult furia, chiar dacă știa că ea avea motive întemeiate să nu aibă încredere în el.

– Nu se poate ca o femeie frumoasă ca tine să creadă cu adevărat asta. Ignorând tensiunea crescândă în rândul doamnelor, își puse ceașca pe poliță. Crede-mă, Lady Amelia, se prea poate ca un bărbat să fie la fel de interesat de tine pentru că îi place cum arăți și cum miroși sau apreciază ce spui sau cum gândești, nu pentru că umblă după averea ta.

O tăcere grea se așternu peste cuvintele lui. Prea târziu își dădu seama că puteau fi considerate o declarație publică a propriului interes pentru ea. Exact cum le interpretă ea, judecând după îmbujorarea care îi desenă pe obraji un roșu aprins.

Lady Venetia rupse tăcerea cu un răset.

– Felicitări, Amelia! Ai găsit singurul bărbat din istoria omenirii căruia îi pasă ce spune și gândește o femeie.

Cuvintele risipiră tensiunea din încăpere. Celelalte doamne râseră și începură să vorbească despre bărbați și despre strămoșii lor.

La naiba, practic recunoscuse public că o plăcea pe Amelia și, în loc ca ea să fie flatată, părea chiar mai înfuriată decât înainte. Ce anume o supărase atât de rău?

Indiferent despre ce era vorba, motivul o împiedicase să răspundă la invitația la cină a lui Kirkwood, iar el nu putea să permită un asemenea lucru. Era timpul să o ia deoparte.

El își luă ceașcă goală.

– Lady Amelia, aș putea să mă bucur de încă puțin din minunatul tău ceai?

– Bineînțeles, domnule maior.

Ea luă ceainicul, dar când el rămase pe loc, așteptând, cu ceașca în mână, ea se ridică și se apropie încruntată de el.

El ținu ceașca mai aproape de corp, obligând-o să se aplece ca să toarne ceaiul, apoi murmură:

– Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

– Nu acum, răspunse ea și îi umplu ceașca.

– Ba da, acum. Am nevoie de doar câteva...

Ea se îndepărtă fără să-l lase să mai termine.

Cu nervii încordați la maximum, el își trânti ceșcuța pe farfurioară.

– Nu primesc și zahăr pentru ceai?

Ea se așeză la locul ei.

– Am presupus că-l preferi negru, domnule.

„Ca inima ta", spuseră ochii ei scăpărători. Făcu un semn spre o slujitoare, care se duse iute la el cu bolul de zahăr.

În regulă, dacă nu voia să discute de bunăvoie cu el între patru ochi, avea să o provoace să o facă. Își lăsă privirea să rătăcească peste trupul ei, pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine în ultimele zile.

– Chiar și unui soldat îi pică bine ceva dulce din când în când.

Câteva dintre doamnele care stăteau mai aproape de ei chicotiră, iar Amelia încremeni, dar rămase așezată și se întoarse intenționat pentru a discuta cu o femeie care stătea lângă ea.

În timp ce slujitoarea îi întinse bolul de zahăr, el îi observă designul pentru prima dată în după-amiaza aceea. Aruncă o privire de la bol spre ceainic, apoi izbucni în râs.

Când unele doamne se uitară în direcția lui, el spuse:

– Numai Lady Amelia putea să aleagă un serviciu de ceai cu crocodili la mânere.

Amelia își împinse bărbia înainte cu mândrie.

– Setul este în stil egiptean, domnule, precum tot restul încăperii.

– Bănuiesc că n-ar trebui să mă surprindă asta, răspunse el, având în vedere slăbiciunea ta pentru lucrurile exotice – cămile, fregate, mameluci.

– Ce este un mameluc? întrebă Lady Venetia.

El își menținu privirea ațintită spre Amelia.

– O sabie. La bal, Lady Amelia m-a rugat să o vadă pe a mea.

Când câteva fete chicotiră, iar altele începură să șușotească, el făcu ochii mici. Unele doamne păreau să înțeleagă gluma lor personală. Probabil citiseră aceeași carte despre haremuri ca Amelia și, judecând după felul în care se înroșiseră, se menționase ceva și despre „săbii".

Înăbușindu-și un râset, se chinui să-și contureze trăsăturile într-o expresie inocentă.

– I-am arătat-o bucuros. Mi-a admirat atât de mult sabia, încât s-a oferit să o curețe.

Lady Venetia se înecă sorbind din ceai.

– Nici măcar nu știam că englezoaicele fac așa ceva, continuă el fără probleme, dar bănuiesc că atunci când o doamnă își dorește ceva distracție...

– Domnule maior Winter! Amelia se ridică brusc. Pot să-ți vorbesc pe coridor?

– Acum? întrebă el, incapabil să reziste.

Buzele i se strânseră într-o linie aspră.

– Dacă ai fi bun.

Cu o încuviințare din cap, el își așeză ceașca și farfurioara pe poliță. Ea îl conduse afară din încăpere, ieși pe ușă, iar el o urmă, oprindu-se în prag ca să se uite înapoi și să le facă cu ochiul doamnelor. Când ele izbucniră într-un hohot de râs, ieși și închise ușa.

Când se întoarse cu fața spre ea, Amelia părea gata să explodeze.

– Ești cel mai arogant, cel mai enervant...

– De ce n-ai acceptat invitația la cină a lui Lady Kirkwood?

Ea clipi nedumerită.

– Am acceptat. Am transmis răspunsul dimineață devreme.

– Încă nu ajunsese când am plecat de acolo, acum mai puțin de o oră.

Ea se încruntă și îl chemă pe Hopkins. Când acesta apăru, ea întrebă ce se întâmplase cu mesajul pe care îl trimisese lui Lady Kirkwood.

– John, noul lacheu, a dus-o, milady.

– Nu a ajuns acolo, interveni Lucas.

– Îmi pare rău, domnule, dar aveam nevoie de lachei aici ca să ne pregătim pentru ceai, așa că l-am trimis cu răspunsul acum două ore. Apoi a fost reținut pe drum.

Cuvintele îl puseră pe Lucas în gardă.

– Oh?

– O doamnă în vârstă cu o gleznă luxată, cred. A ajutat-o până acasă. Dar John s-a întors, așa că dacă vreți să vorbiți cu el...

– Nu, este în regulă, spuse Lucas încordat. Era ceva ciudat la incidentul acela, dar, la naiba dacă putea să-și dea seama despre ce era vorba.

Amelia așteptă până când bărbatul plecă, apoi întrebă:

– Gata, ești mulțumit?

Liniștindu-se, el încuviință din cap. Nu era obișnuit cu felul în care acționau englezii și slujitorii lor – probabil lucruri asemănătoare se întâmplau în fiecare zi.

– Spune-mi, continuă ea, ăsta este motivul pentru care te-ai grăbit să vii aici și să-mi enervezi oaspeții? Pentru că nu ți-am răspuns suficient de repede la invitație?

Tonul ei încordat îl deranjă. Nu-i plăcea să fie nebunul din poveste.

– Am uitat complet de ceaiul tău afurisit. Și, cu siguranță, nu m-am așteptat să particip. Dacă aveam un dram de minte, o luam țintă pe urmele lui Pomeroy și plecam mâncând pământul.

– Îmi doresc să o fi făcut.

Amelia se întoarse spre ușa salonului.

El o apucă de braț și se aplecă mai aproape.

– Ce s-a întâmplat? De ce ești atât de supărată pe mine?

Ea își întoarse capul și se încruntă la el.

– O să discutăm în seara asta.

– O să discutăm acum.

– Nu cu prietenele mele aici, care probabil ascultă pe gaura cheii.

El se uită la ușă, apoi o trase pe coridor în ceea ce se dovedi a fi un birou, probabil al tatălui ei.

– Atunci discutăm aici!

Îndepărtându-se, se uită la el ca la un soldat britanic care apăra o căruță de aprovizionare.

– O să discutăm când aleg eu să o facem, domnule.

– Este vorba despre încercarea mea de a-l goni pe Pomeroy? Pentru că trebuie doar să-mi spui, iar eu...

– Din câte îmi amintesc, ți-am spus deja. Dar nu este vorba despre asta. Știu că, în felul tău arogant și deosebit de enervant, încerci să mă protejezi.

– Atunci este vorba despre fregată. Ai avut timp să te gândești la asta și ești stânjenită că noi...

– Chiar n-ai nici o rușine? După ce aruncă o privire iute spre ușa deschisă, ea se apropie de el și îi șopti: Nu o să avem discuția asta aici, unde prietenele mele sau doamna Harris pot veni dintr-o clipă în alta. O să fie mai ușor în seara asta.

Întorcându-i spatele, se îndreptă spre coridor, dar el o prinse din urmă din doar câțiva pași. O cuprinse de talie și o trase dinspre ușa deschisă.

Când începu să se zvârcolească, el îi șopti la ureche:

– Ușurel, draga mea, noi doi încă n-am terminat.

– Pentru moment, am terminat. Ea se întoarse cu fața spre el, părând al naibii de supărată. Și dacă ai impresia că o să stau aici și o să te las să mă tratezi cu grosolănie de față cu prietenele mele care sunt de partea cealaltă a coridorului...

– Să te tratez cu grosolănie? El își ieși din fire. Poate că ar trebui să-ți amintesc că ți-a plăcut foarte mult ultima oară când *te-am tratat cu grosolănie.*

Lipind-o de perete, o sărută cu înverșunare, revendicând un răspuns și fiind încântat când, după un moment de rezistență, ea îi răspunse. Și apoi, după ce ea își înfășură brațele pe după gâtul lui și se lipi de el, Lucas își dori să-și strige victoria cu voce tare.

În schimb, îi captură gura cu o înflăcărare care îl neliniști. Pentru că, dintr-odată, își dădu seama că de aceea venise acolo. Nu ca să-l gonească pe Pomeroy. Nu să afle amănunte despre familia Frier.

Venise acolo pentru asta. Pentru ea. Pentru că, după două zile, fără zâmbetul ei efervescent, comentariile pline de tachinare, parfumul de caprifoi și fără miracolul seducător al gurii ei, o dorea așa cum un prizonier își dorea eliberarea. Indiferent de locul în care se aflau, își trecu mâinile peste trupul ei, peste șoldurile delicate și ademenitoare, talia care se potrivea atât de bine în mâinile lui și sânii ei... Oh, Dumnezeule, sânii ei pe care îi mângâie cu degetele, dorindu-și să-i guste...

Dintr-odată, mâinile ei i se încleștară în păr. Îi trase capul înapoi ca să-l oblige să întrerupă sărutul, apoi îl îndepărtă de ea. În timp ce se uită lung la el, cu buzele înroșite și cu răsuflarea accelerată, un amestec ciudat de emoții îi traversă chipul – dorință, mânie și, destul de ciudat, părere de rău.

Apoi o mască se coborî peste trăsăturile ei.

– Sper că ți-a plăcut, Lucas, spuse ea pe un ton amenințător. Pentru că este ultimul sărut pe care o să-l mai primești vreodată de la mine.

Înainte ca el să apuce să reacționeze, ea se strecură printre el și perete și ieși din încăpere. Cu mădularul tare ca naiba, el se grăbi anevoios după ea, ajungând pe coridor exact când ea deschidea ușa salonului.

Se opri în ușă ca să spună, cu o voce grijulie:

– Îmi pare atât de rău că trebuie să pleci, domnule maior! O să le transmit scuzele tale celorlalte doamne.

Când ea dispăru înăuntru, el se gândi să intre după ea și să o facă mincinoasă de față cu toată lumea. Dar, în afară de excitația de care trebuia să scape înainte să intre, nu fu prea încântat de ideea de a petrece o după-amiază stranie cu ea uitându-se urât și cu prietenele ei chicotind. Prefera mai degrabă să înfrunte zece soldați britanici înarmați decât una dintre doamnele acelea afurisite.

Nu conta. Avea să revină la Kirkwood și să se pregătească pentru *discuția* din seara aceea. De îndată ce prelua controlul asupra erecției lui sălbatice.

Se plimbă pe coridor până când deveni prezentabil, apoi coborî scările două câte două. *Aventura* din acea zi îi arătase cu siguranță un lucru: trebuia să o aibă. Nu avea nici cea mai vagă ideea cum să se descurce, cum să prindă cuplul Frier și să-l ducă înapoi în America și, în același timp, să o câștige pe Amelia.

Dar, indiferent ce spusese despre faptul că fusese ultimul sărut, femeia avea să ajungă în patul lui. Era dispus să facă orice ca să ajungă acolo.

Capitolul 14

Dragă Charlotte,

Lord Pomeroy nu este atât de inofensiv pe cât pare. Am auzit că a dobândit o anumită obsesie în timpul războiului. Chiar dacă nu pot să confirm zvonurile, vă sfătuiesc pe tine și pe Lady Amelia să vă feriți de el.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

„Ești absolut ridicolă", își spuse Amelia, în timp ce își schimbă rochia pentru a treia oară. „Nu contează nici cât o ceapă degerată ce porți astă-seară."

La urma urmei, nu mai avea nevoie să flirteze. Voia să fie directă cu Lucas, să-i ceară dovezi, apoi să decidă cum să acționeze. Și totuși...

În timp ce camerista ei îi strângea corsetul, Amelia se uită încruntată în oglindă. Voia să-l facă să se înflăcăreze. Și să se înflăcăreze. Și să se înflăcăreze și mai mult.

Dacă exista vreo rochie în stare să facă așa ceva, era rochia de seară roz, din satin și mătase. Numai corsajul i-ar fi făcut pe cei mai stricți să leșine – dezvăluia prea mult din pieptul unei domnișoare. Ea se întoarse spre stânga și înghiți în sec în timp ce țesătura transparentă se lipi de silueta ei ca muselina udă.

Acesta era motivul pentru care o purta rareori. De vreme ce avea deja reputația de a nu fi prea elegantă, evita hainele care puteau să transforme și cea mai mică bârfă despre manierele ei în zvonuri despre caracterul ei.

Dar, după ce aflase care era scopul lui Lucas și după comportamentul lui din după-amiaza aceea, de parcă lui chiar îi păsa de ea, își dorea să-l tortureze.

Poate că dorința lui de a se însura cu ea era nesinceră, dar cu siguranță nu și dorința de a o seduce. O simțea de fiecare dată când o săruta cu gura aceea îndrăzneață și mistuitoare sau când își trecea mâinile inteligente și abile peste talia ei, peste șolduri și... sâni.

El o dorea. Iar ea nu avea să-i permită să o aibă. Așa că de ce să nu-i arate ce arunca pe fereastră cu manevrele lui ciudate?

Putea să ardă în zadar, cum i se întâmplase ei în ultimele două nopți, cu mâinile dezmierdând locuri pe care nici o doamnă nu ar fi trebuit să le dezmierde, explorând carnea delicată pe care nici o fecioară nu ar fi trebuit să o exploreze vreodată. Cel mai rău fusese să știe că nimic nu avea să iasă din povestea aceea. Știa prea puține pentru a-și oferi singură plăcerea și refuza să-i permită lui Lucas să i-o mai ofere.

El îi compromisese deja viața comodă pe care o ducea, naiba să-l ia!

– O să port asta. Clar. Aruncă o privire spre camerista ei. Și strânge-mi corsetul mai tare! Îmi vreau sânii atât de scoși în evidență, încât să-mi pot mânca cina pe ei.

Camerista păru șocată, dar făcu așa cum îi ceru stăpâna ei, desfăcându-i corsajul ca să strângă mai tare panglicile. Numai atunci când sânii se ridicară atât cât să se dezvăluie asemenea unor indicatoare perfecte de indecență, Amelia acceptă, în cele din urmă, că era de ajuns.

În vreme ce slujitoarea făcea ultimele retușuri, adăugând perlele grele care atrăgeau atenția spre sânii ei și pălăria de Cambridge asortată cu pene de struț, Amelia se pregăti pentru confruntarea cu Lucas.

Oh, dacă ar fi putut să discute cu doamna Harris ca să-și liniștească nervii! Dar văduva plecase la întâlnirea ei de seară cu o oră înainte. În momentul în care Amelia își punea gluga pelerinei și cobora scările, mai avea doar câteva minute de pierdut.

Hopkins o întâlni în capul scărilor, părând buimăcit.

– Milady, avem o problemă. Una dintre roțile trăsurii a crăpat și trebuie să o schimbăm. Șeful de la grajduri spune că poate să dureze o oră sau mai mult. Poate că ar trebui să-i trimitem vorbă lui Lord Kirkwood ca să ne pună la dispoziție...

– Nu, te rog, nu te deranja! Pur și simplu cheamă o birjă. O să fie în regulă.

– Dar milady...

– O să iau un lacheu cu mine. Sunt sigură că o să fiu în siguranță. Mai ales acum, că scăpase de ciuma Pomeroy. Aș prefera să nu aștept.

Dacă mai trebuia să-și petreacă un minut în plus cu gândul la ce plănuia să-i spună lui Lucas, avea să explodeze.

– Foarte bine, milady, zise Hopkins cu o încruntare dezaprobatoare.

Apoi îl chemă pe John, care se grăbi să facă rost de o birjă.

În câteva momente, John se întorsese să o însoțească pe scări și să o ajute să urce în birja neagră și mare. Nici măcar nu apucă să se așeze, că aceasta o luă din loc, făcând-o să-și piardă echilibrul. Ea aterizâ pe ceva mult prea musculos ca să fie o banchetă de birjă. Înainte să apuce să-și tragă sufletul, mâinile îi fură prinse de la spate, iar ceva moale se înfășură în jurul lor ca să le lege.

Preț de o clipă fu uluită, până ce își dădu seama despre ce trebuia să fie vorba.

– Lucas, încetează! N-am răbdare pentru jocurile tale în seara asta. Și în plus...

– Văd că te-am salvat la timp, spuse o voce guturală pe care o cunoștea mult prea bine. Mai ales dacă îi spui americanului ăluia pe numele de botez.

Panica îi cuprinse pieptul ca într-o gheară.

– Lord Pomeroy? Ea încercă zadarnic să se smucească din poala lui. Dă-mi drumul imediat! Nu o să permit asta!

Ignorându-i protestele și efortul zadarnic, îi strânse legăturile, apoi o aruncă pe locul de lângă el cu o putere surprinzătoare. I se tăie răsuflarea fiindcă avea panglicile corsetului mult prea strânse și o luă amețeala. El îi ridică picioarele în poala lui ca să i le lege.

De îndată ce își reveni, strigă:

– John, ajută-mă! Ajutor!

– N-are nici un rost să strigi după el, draga mea doamnă. Lord Pomeroy îi strânse legăturile din mătase în jurul gleznelor. John a fost în slujba mea cu mult înainte să răspundă la anunțul tatălui tău. În plus, ferestrele astea sunt foarte groase, nu o să fii auzită peste nechezatul cailor. Trăsura asta a fost construită special pentru scopuri militare, ca să protejeze demnitarii străini. Este la fel de tare ca Stânca Gibraltarului.

Frica se instală ca o ghiulea de plumb în pântecul ei. Deci plănuise totul. Probabil el aranjase să se spargă roata de la trăsura ei. Dumnezeu să o ajute!

Amelia încercă să-l lovească, dar rochia ei frumoasă din satin, care se mulase perfect în casă, i se răsuci în jurul picioarelor, iar ea reuși doar să schițeze un fâlfâit stupid cu pantofii. Probabil arăta precum o cambulă. În plus, abia mai reușea să respire. Păcat că nimeni nu îi spusese să se îmbrace pentru o răpire!

El îi fixă legăturile în jurul gleznelor la fel de calm ca Lucas, dar marchizul nu se prefăcea că o ia prizonieră, iar acelea erau noduri adevărate, strânse bine.

– Apropo de Gibraltar, spuse el pe un ton bizar de conversațional, știai că am petrecut timp acolo? Având în vedere dragostea ta pentru exotism, locul acela ți-ar plăcea foarte mult. Trebuie să facem o călătorie acolo de îndată ce ne căsătorim.

I-ar fi spart capul de Stânca Gibraltarului! Cum putea să trateze răpirea ca pe o plimbare de plăcere?

– Nu o să scapi ușor din povestea asta!

Așezându-i picioarele pe podea, se întoarse cu fața spre ea.

– Am scăpat deja.

În timp ce trăsura coti spre o stradă principală, lumina felinarelor îi inundă trăsăturile, luminând hotărârea sculptată în ele.

Pulsul ei începu să bată nebunește. El chiar credea că putea să o oblige să se mărite? Trebuia să-l facă să înțeleagă că nu putea să facă asta înainte să părăsească Londra, unde erau oameni care să o ajute.

Și înainte să se îndepărteze prea tare ca să-și mai salveze reputația.

– Milord, răpirea asta nu o să-ți facă nici un bine. Dacă mă târăști până la Gretna Green și mă aduci înaintea parohului, pur și simplu o să refuz să mă mărit cu tine.

– Prostii. Ești o femeie rezonabilă. Dacă ai de ales între o viață respectabilă alături de un erou de război care te adoră și un viitor îngropat în scandal...

– Dar cum rămâne cu scandalul? spuse ea, preferând să nu se gândească la afirmația lui tulburătoare că o adora. Asta o să-ți distrugă reputația impecabilă. De îndată ce oamenii află că ai răpit o femeie împotriva voinței ei, o să te disprețuiască.

– Pe omul care a salvat Anglia de Boney? El pufni. În plus, o să fim căsătoriți cum se cuvine până când aude cineva ce s-a întâmplat. O să fie doar o poveste romantică de spus în jurul meselor de cărți.

– Romantică! Când am spus în repetate rânduri că nu vreau să mă mărit cu tine?

El își împinse înainte bărbia de buldog.

– Dacă aș fi crezut că simți cu adevărat asta, n-aș fi făcut-o. Dar mi-ai acceptat atențiile când ne-am întâlnit prima dată...

– Doar pentru că erai un bărbat interesant cu povești interesante!

El clătină vehement din cap.

– Am văzut cum te-ai uitat la mine – erai animată, entuziasmată, dornică să mă asculți. Am fost de multe ori obiectul afecțiunii unei femei, îngerul meu! Îmi dau seama când o femeie mă vrea.

– Când vrea să te strângă de gât, vrei să spui.

El o ignoră.

– Nu lăsa ca părul meu cărunt să te păcălească! Sunt la fel de ager ca oricare alt bărbat mai tânăr. El își arcui o sprânceană stufoasă, ceea ce îl făcu să semene și mai mult cu un buldog. Știu cum să fac o femeie fericită în dormitor.

Oh, Doamne! Acum se credea un Casanova.

– Nu mă îndoiesc de capacitatea ta de a fi un soț bun, spuse ea, încercând să adopte puțin tact. Dar, în ciuda a ceea ce crezi tu, eu nu te văd în rolul ăsta în dormitor sau în altă parte.

Se uită lung la chipul ei împietrit.

– Doar pentru că harpiile alea de la școala doamnei Harris ți-au umplut capul cu povești false despre mine. Dacă ai ști cât de departe ar merge femeia asta în încercarea ei de a ne despărți pentru totdeauna, îngerul meu, ai fi îngrozită! Ca să vezi numai, în dimineața asta... El se opri, încruntându-se. Nu o să spun nimic despre asta până când nu ești gata să auzi adevărul.

Oh, Dumnezeule, credea că doamna Harris îi dăduse purgativul! Oare trebuia să îi spună adevărul? Nu, poate că sinceritatea nu era atât de înțeleaptă în situația dată.

– Nu m-ai crede atât de rău, continuă el, dacă femeia aceea nu te-ar fi îndoctrinat împotriva bărbaților de un anumit fel.

– Te referi la vânătorii de zestre, rosti ea sec.

– Eu nu sunt vânător de zestre! urlă el, făcând-o să se retragă cu un fior. Marchizul scoase o răsuflare tremurândă. Iartă-mă, dar m-am gândit că ar trebui să știi. În timp ce zestrea ta ar fi bine-venită...

– Dacă *papa* te lasă să pui mâna pe ea, spuse Amelia.

– O să mă lase când o să afle despre înțelegerea mai mult decât generoasă pe care am de gând să ți-o propun. Intenționez să te tratez așa cum meriți, îngerul meu!

Dacă îi mai spunea „îngerul meu" o dată, avea să-l trateze așa cum merita și să-și verse stomacul prin toată trăsura lui special construită.

El o bătu ușor pe genunchi, iar ea se trase înapoi cu o smucitură. Bărbatul se încruntă.

– În cele din urmă, spuse el pe un ton înfiorător, o să recunoști avantajul partidei. Pentru că o să ne căsătorim. Și nu o s-o mai dezaprobi până când ajungem în Scoția.

Frica din pântecul ei se transformă în groază. Nu putea să se gândească decât la un singur fel în care să o determine să fie de acord.

– Nu o să mă mărit cu tine! Iar dacă ai de gând să-mi forțezi mâna și să-mi răpești virtutea...

– În mod cert nu! El scoase un oftat greoi. Nu sunt ca bădăranul tău prieten american, să mă impun în viața unei femei după ce am cunoscut-o în urmă cu doar câteva zile.

– Nu, tu aștepți o perioadă rezonabilă înainte de a o răpi, spuse ea cu un sarcasm aspru. Măcar maiorul Winter n-ar face asta niciodată. Și nici nu o să accepte ca tu să o faci. În orice caz, spera că nu avea să accepte. O să te găsească înainte să ajungem în Scoția. Sunt așteptată la cină la Lord Kirkwood. Când o să vadă că nu ajung, o să investigheze...

– Nu, nu o să facă nimic, sau cel puțin până când o să fie prea târziu. M-am ocupat eu de asta.

Cuvintele amenințătoare îi cuprinseră gâtul ca într-o gheară. Se zvârcoli frenetic, dar, în ciuda țesăturii mătăsoase, legăturile se țineau foarte bine.

Văzând cum se chinuie, el se întoarse îngrijorat.

– Poate că te-ai simți mai bine dacă ai bea ceva, din moment ce ai ratat cina. Am adus provizii. Ai vrea niște brânză și pâine? Poate niște vin?

Poate că acela era un mod de a-l face să o elibereze.

– De fapt, chiar aș vrea. Dacă ai putea să-mi dezlegi mâinile...

– Îmi pare rău, dar nu pot să fac asta, spuse el cu tonul îngăduitor al unui tată către copilul recalcitrant. El desfăcu o sticlă de vin. O să fii nevoită să te mulțumești cu ajutorul meu.

Îi ținu sticla la buze, iar ea șovăi, amintindu-și de purgativ. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, schiță spre ea un zâmbet răbdător și luă o gură.

– Vezi? Absolut sigur. Nu ți-aș face niciodată vreun rău.

– Legăturile astea spun altceva.

Ea bău puțin vin, un porto bolnăvicios de dulce, după gustul ei.

– Dacă nu te-ai mai zbate așa, îngerul meu, legăturile nu ți-ar face nimic. Le-am ales cu grijă – un material moale pentru pielea fină a unei lady.

El o îndemnă să bea mai mult vin, iar ea bău cu nesaț. Până atunci, nici nu-și dăduse seama cât de sete îi era.

El zâmbi aprobator.

– M-am gândit eu că o să-ți placă vinul. Doamnele preferă lucrurile dulci.

„Și unui soldat îi cade bine ceva dulce din când în când."

O cuprinse disperarea. Cât de mult își dorea să-și ia înapoi cuvintele aspre pe care i le aruncase lui Lucas în acea după-amiază! Poate că era un ticălos, dar până atunci nu se impusese niciodată cu forța. Și chiar ideea lui de a o curta se născuse în parte din vina ei. Dacă nu l-ar fi făcut să o sărute în noaptea în care se cunoscuseră, se putea ca el să nu fi încercat niciodată să folosească săruturile ca să obțină informații de la ea.

– Mai vrei vin? întrebă Lord Pomeroy.

– Nu.

Vinul pe care i-l dăduse deja îi căzuse greu la stomac. Și de ce era atât de convins că Lucas nu avea să le-o ia pe urme?

Înșurubând la loc dopul sticlei, marchizul se întoarse să scormonească prin proviziile lui.

– Atunci mâncare, niște pâine cu unt.

– Vreau doar să-mi dai drumul!

– Știu că este supărător, dar o să-mi dau toată silința să-ți asigur o călătorie confortabilă.

– Confortabilă! Dacă ție ți se pare confortabil să fiu legată ca un porc de dus la piață...

– Numai până când își face laudanumul efectul, o asigură el.

Ea încremeni.

– Laudanum? Când îi dăduse?... Oh, nu, vinul avea laudanum? Dar am văzut când ai băut și tu!

– Într-adevăr. Dar sunt mai puțin predispus la efectele laudanumului ca alții.

Panica îi îngreună respirația. Sau laudanumul provoca dificultăți de respirație? Ea nu luase niciodată... Cum funcționa? Era căldura aceea necunoscută care îi curgea prin vene? Sau felul în care începu să-și simtă pleoapele greoaie?

Dintr-odată, își dori foarte tare să doarmă.

– M-ai... otrăvit...

– Cu siguranță nu. Ți-am dat suficient ca să te calmezi. Nu te teme, îngerul meu! Eu sunt familiarizat cu laudanumul. Mi s-a dat ca să-mi calmeze durerile acum câțiva ani, când am fost rănit în luptă. Sunt un fel de cunoscător de atunci.

Ea clipi.

– Ești... consumator de opiu?

– Dacă preferi să-i spui așa.

Detaliul aproape că îl făcu mai interesant. Nu, la ce-i stătea ei gândul? Drogul acela blestemat îi încețoșa rațiunea.

– Nu prefer să-i spun în nici un fel... Ea clătină din cap ca să-și limpezească. Ce spuneam?

– Nimic, draga mea.

El îi mângâie obrazul. Sau doar își amintea când Lucas...

Amelia se retrase și fu cât pe ce să cadă de pe banchetă.

– Nu vreau... nu...

El zâmbi.

– Odihnește-te, îngerul meu! O să te simți mai bine mai târziu. Vocea lui părea să vină dintr-un tunel. Ca prin ceață, îl văzu cum îi ridică picioarele în poală și începe să-i dezlege legăturile. Acum hai să te facem mai comodă...

Și o luă somnul.

Capitolul 15

Dragul meu văr,

S-a întâmplat cel mai groaznic lucru... Păstrăm tăcerea până când vom afla mai multe, dar știu că pot conta pe discreția ta. Lord Pomeroy mi-a răpit biata elevă! Îmi doresc

să te fi ascultat... În mod cert, este un monstru! Iar acum sunt cea mai nefericită însoțitoare pentru că mi-am neglijat atât de crunt datoria.

Prietena ta disperată,

Charlotte

– Pentru numele lui Dumnezeu, Winter, stai locului!

Lucas se opri în mijlocul salonului și îi aruncă vărul lui o privire aprigă.

– A întârziat.

– Femeile fac deseori asta, spuse Kirkwood. Nici măcar mama n-a coborât încă.

– Da, dar Amelia este, în general, punctuală.

– Știi asta, deși o cunoști de o săptămână? Vărul lui pufni. Să înțeleg că ancheta ta merge bine.

– Nu atât de bine pe cât mi-aș dori.

Lucas se așeză, apoi se ridică din nou, prea agitat ca să stea locului.

– Suficient de bine încât să nu mai ai nevoie de mine după seara asta, sper. Kirkwood își ridică picioarele pe sofa. Mă însor.

Lucas se întoarse brusc spre vărul lui.

– Poftim? Când?

– Peste câteva zile, sper, în funcție de cât timp ne ia mie și domnișoarei Linley să ajungem la Gretna Green.

– Ce este Gretna Green? întrebă Lucas.

– Este locul în care un mișel vânător de zestre ca mine duce o moștenitoare minoră, cu care nu poate să se însoare în Anglia fără permisiunea tatălui ei. Orașul se află dincolo de granița cu Scoția, unde este foarte ușor să te însori legal. Am făcut aranjamentele necesare pentru mine și domnișoara Linley ca să plecăm mâine într-acolo. Înainte să mi se golească buzunarele.

Lucas se uită lung la el.

– Măcar îți place domnișoara Linley?

Kirkwood ridică din umeri.

– Este un pic gâsculiță, dar pot să suport asta dacă reușesc să-mi scot moșia din datorii. În plus, este prea absorbită de ale ei ca să-și facă griji pentru ale mele... Așa că viața mea o să fie prea puțin diferită față de cea de până acum atât timp cât o las să aibă toate

zorzoanele și bijuteriile pe care și le dorește. El zâmbi larg. Și nu cred că desăvârșirea căsătoriei o să fie prea greu de făcut, nu?

Lucas nu răspunse. Nu-și putea închipui cum era să se culce cu îngâmfata domnișoară Linley, indiferent cât era de frumoasă. Probabil și-ar fi făcut griji că-și strică părul.

Spre deosebire de Amelia, care și-ar fi făcut griji doar să-l înnebunească. Simplul sărut din după-amiaza aceea îi înflăcărase sângele în vene. Dacă stătea să-și închipuie numai cum ar fi fost ea în pat, el...

Un lacheu intră în încăpere și îi întinse lui Lucas o hârtie îndoită, cu numele lui scrisă pe ea.

– Iertați-mă, domnule, dar am găsit-o pe coridor. Cineva trebuie să o fi adus în timp ce slujitorii erau ocupați cu altele.

Nu era surprinzător din moment ce Kirkwood fusese obligat să-și reducă personalul după ce răposatul lui tată își pierduse averea la jocurile de cărți.

Deschizând biletul, Lucas îl citi repede. Furia îi cuprinse pieptul.

– Nu pot să cred asta! Doamna Harris scrie că Lady Amelia are o durere de cap și nu o să vină la cină. El se încruntă și o citi din nou. Totuși, îl deranja ceva. Am văzut-o acum câteva ore și era bine. Cum poate fi atât de bolnavă încât doamna Harris să se vadă nevoită să-și ceară scuze pentru ea?

Ridicând din umeri, Kirkwood se așeză în fotoliu.

– Știi cum sunt doamnele.

– Lady Amelia nu este așa. Și sigur nu în seara asta. A insistat să aibă șansa de a vorbi cu mine între patru ochi.

Kirkwood ridică o sprânceană.

– Poate că s-a răzgândit.

– Nu, nu ar face... El se opri brusc. Sărutul lui din după-amiaza aceea o înfuriase cu adevărat. Oare decisese să nu se mai vadă cu el din cauza unui sărut nesăbuit?

La naiba! Nu putea să o lase să facă așa ceva când era atât de aproape de scopul lui. El o porni spre ușă.

– Mă duc să vorbesc cu ea.

Kirkwood sări în picioare.

– Pe naiba, chiar te duci!

Lucas ieși pe coridor.

– Ne-am certat în după-amiaza asta și nu mi-a dat nici o șansă să-mi cer scuze. Așa că acum o s-o fac să asculte. Chemă să i se aducă pălăria. Spune-i mamei tale să nu mă aștepte la cină.

– Vin cu tine, răspunse Kirkwood tăios. În timp ce lacheul îi aduse și lui pălăria, îi spuse bărbatului:

– Spune-i mamei că eu și maiorul am plecat să o luăm pe Lady Amelia.

– Foarte bine, domnule. Să vă trimit trăsura?

– O să mergem pe jos, zise Lucas. Poate că așa i se potolea senzația bruscă de greață din stomac.

Dar, chiar dacă Lucas se îndreptă cu pași repezi spre reședința Tovey, neliniștea lui nu dispăru. Poate că era ridicol, dar avea o presimțire rea în toată povestea aceea. Iar cu ani în urmă, învățase să nu-și ignore instinctele.

Când zări reședința, nu văzu nici o lumină la ferestrele de la etaj. Dacă Amelia avea într-adevăr o durere de cap, probabil se culcase, dar doamna Harris trebuia să fie încă trează. Încă nu era nici măcar ora 7.

Majordomul răspunse imediat la bătaia lui în ușă.

– Maior Winter? Lord Kirkwood? Ce s-a întâmplat? I s-a întâmplat ceva rău lui milady? Ce se petrece?

Lucas schimbă priviri cu vărul lui.

– Lady Amelia nu a rămas acasă cu o durere de cap?

Hopkins părea confuz.

– Cu siguranță nu. Am pus-o într-o birjă acum vreo oră, a plecat să ia cina cu dumneavoastră și cu Lady Kirkwood.

Lucas simți un fior rece pe șira spinării.

– Nu a ajuns. Dar am primit asta.

Întinse biletelul spre majordom.

Omul îl citi, apoi păli.

– Nu este scris de mâna doamnei Harris. În plus, ea a plecat la o întâlnire cu un prieten acum aproape două ore. Ridică o privire tulburată spre Lucas. I-am spus lui Lady Amelia să nu ia o birjă, dar a zis că o să fie în regulă din moment ce îl avea pe John cu ea...

– Lacheul care a livrat biletelul ei din dimineața asta?

Confirmarea că avea să vină la cină îl aștepta pe Lucas când revenise de la ceai. Dar John întârziase foarte mult până să ajungă acolo. Lucas avu senzația copleșitoare că știa de ce.

– Da, chiar John a ajutat-o să ia birja.

– De ce a luat Lady Amelia o birjă? interveni Kirkwood.

– A insistat, domnule. Când s-a dovedit că trăsura noastră avea o roată spartă, m-am oferit să vă informez, dar ea a spus să nu vă deranjăm.

Totul suna din ce în ce mai rău. Un lacheu lent, o nevoie bruscă de o birjă, biletele care mințeau. Ceva nu era în regulă.

Lucas se chinui să rămână calm și să adune informațiile la un loc; altfel, nu putea să-i fie de nici un folos Ameliei.

– Birja. Tu ai chemat-o?

– Nu, John.

Desigur.

– Cum arăta?

– N-am văzut-o, domnule, dar cu siguranță am putea să o găsim dacă ieșim în stradă...

– Probabil acum se îndreaptă spre ieșirea din oraș. Pomeroy a găsit ocazia de a o răpi pe Lady Amelia și nu a ratat-o.

Lucas înjură.

În timp ce majordomul gemu, Kirkwood îi aruncă lui Lucas o privire sceptică.

– Cum Dumnezeu ai ajuns la concluzia asta? Și de unde să știe Pomeroy despre cina noastră?

– Lacheul. În dimineața asta, a zis că s-a oprit să ajute o doamnă în timp ce livra biletelul cu confirmarea Ameliei. Mi s-a părut ceva suspect în povestea lui. Lucas se luptă cu neliniștea care i se dezlănțuia în piept. Acum înțeleg... Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu el când am venit aici, dar nu s-a întâmplat asta pentru că John a mințit. De fapt, el ducea biletelul Ameliei la Pomeroy. Probabil că omul o spiona de ceva vreme.

– Poate fi altcineva, nu Pomeroy, se aventură Kirkwood.

Lucas clătină sumbru din cap.

– Trăsura lui Pomeroy pleca atunci când am ajuns eu aici de dimineață. Iar mișcarea asta a fost executată la fel de bine ca orice altă operațiune militară. Nu numai că a luat-o, ci a lăsat biletelul ăla ca să risipească orice bănuială până când reușește să scape. Nu s-a gândit că mânia o să mă facă să vin aici. Neliniștea i se transformă într-o furie turbată. A ales o seară în care doamna Harris e plecată. Probabil l-a angajat pe John acum câteva săptămâni...

– Asta înseamnă că John nu o s-o apere pe milady. Prăbușindu-se pe scaunul de lângă ușă, Hopkins își îngropă fața în mâini. Este vina mea. Ar fi trebuit să insist să aștepte până când se repara trăsura.

– Nu ar fi avut nici o importanță. Lucas își încleștă pumnii. Pomeroy era hotărât să o aibă. Când o să-i prind din urmă, o să-i rup membrele unul câte unul!

El se întoarse spre ușă, dar vărul lui îl opri cu o mână.

– Dacă ai dreptate, atunci o s-o ducă la Gretna Green.

– Dacă vrea să se însoare cu ea, probabil că așa este. Lucas se eliberă din strânsoarea vărul lui. Și, spre deosebire de tine, lui nu-i pasă dacă ea vrea sau nu.

– Chiar și în Scoția femeia trebuie să fie de acord. Altfel, ceremonia nu este valabilă.

Lucas se uită încruntat la el.

– Tu și eu știm că există o mie de feluri în care un bărbat poate să forțeze o femeie să-și dea acordul.

Kirkwood păli.

– Adevărat. Iar dacă ea e plecată peste noapte, trebuie să se mărite cu el pentru a-și proteja reputația. Este dificil să ascunzi astfel de lucruri, iar în ochii societății, să-ți petreci noaptea cu un bărbat este același lucru cu a împărți patul cu el.

Lucas simți un gol în stomac la gândul că Amelia trebuia să se mărite cu nemernicul de Pomeroy. Se uită la Hopkins.

– Ai vreun cal pe care să-l împrumut ca să mă duc după ei?

– Ar fi mai bine să iei trăsura mea. Kirkwood îl conduse spre ușă. Poți să călătorești mai repede și să-ți păstrezi energia ca să-l înfrunți pe Pomeroy.

– O să ai nevoie de ea dacă tu și domnișoara Linley...

– O să închiriez una. Kirkwood aruncă o privire spre majordom, apoi așteptă până ce ieșiră din încăpere, înainte să adauge: Blazonul de viconte, care ție o să-ți fie de folos, o să-l ajute pe tatăl domnișoarei Linley să dea de mine. Coborâră în grabă treptele. Asta, dacă nu vrei să merg cu tine.

– Nu este nevoie. Lucas se îndreptă cu pași apăsați spre stradă. Cineva ar trebui să rămână aici ca să le spună doamnei Harris și părinților Ameliei ce s-a întâmplat.

Rămaseră tăcuți câtă vreme traversară valvârtej strada. Dar, când ajunseră la reședința Kirkwood și urcară treptele, vărul lui îi spuse:

– Sunt surprins că vrei să faci asta. Este în avantajul tău să-l lași pe Pomeroy să o aibă; asta o să-i aducă pe cei din Tovey înapoi la Londra. Ai putea să profiți de problema lor ca să o interoghezi pe Dorothy Frier.

Lucas se uită urât la vărul lui în timp ce intrau cu pași apăsați înăuntru.

– Ce fel de soldat aș fi dacă aș sta cu mâinile în sân în timp ce nemernicul de Pomeroy compromite o femeie nevinovată?

Kirkwood ridică o sprânceană.

– Este englezoaică. De ce îți pasă?

– Pentru că eu sunt parțial responsabil pentru asta.

Dacă nu l-ar fi gonit pe Pomeroy, dacă nu l-ar fi provocat...

– Trebuie să te cred pe cuvânt. Dar bănuiesc că nu este singurul motiv pentru care vrei să o salvezi.

Ignorându-și vărul, Lucas se îndreptă spre scări.

– Trebuie să mă înarmez.

După ce porunci să i se aducă trăsura, vărul lui se grăbi după el.

– Ai grijă, Lucas! Nu poți să ucizi cu sânge-rece un erou englez de război.

– Nu-ți face griji, n-am de gând să le dau compatrioților tăi motiv să mă spânzure.

Dar nici nu avea de gând să-l lase pe Pomeroy să-i facă rău Ameliei.

Cu Kirkwood în urma lui, Lucas intră în camera lui ca să-și ia cutia cu pistolul, dar după ce se gândi mai bine, luă și sabia, și pușca.

– Dacă nu-i prinzi până mâine...

– Îi prind în seara asta. Trebuie!

Deschise cutia cu pistolul. Lucas se asigură că avea muniție potrivită.

– Dar dacă nu reușești?

Lucas se întoarse spre el.

– Nu o să permit să fie compromisă.

– Asta ar însemna să...

– Știu, mormăi el. Cineva ar trebui să se însoare cu ea. Ieși pe coridor și coborî scările. Dacă nu mă întorc până mâine, spune-le tuturor că eu și Lady Amelia am fugit.

Vărul lui îl urmă în tăcere. Când ajunseră la birou, Kirkwood adăugă:

– Stai, Winter! O să mai ai nevoie de ceva. Intră în birou, iar Lucas se grăbi să-l urmeze. Kirkwood scoase o hârtie dintr-un sertar și începu să scrie. Ca să nu fie prinse, cele mai multe cupluri care vor să fugă trebuie să călătorească o noapte și o zi până când ajung la Gretna Green, așa că trebuie să faci și tu același lucru. Cum nimeni nu vrea să-i dea unui american informații despre un erou de război cum este Pomeroy, iată o scrisoare care îți poate netezi calea.

În timp ce semnă și își puse sigiliul, schiță spre Lucas un zâmbet trist.

– O să-ți fie mai ușor dacă ai un membru al nobilimii de partea ta. Așa că nu ezita să-mi folosești titlul când ai nevoie!

– Mulțumesc.

Lucas luă hârtiile de la Kirkwood și porni spre ușă.

– Ai bani? întrebă Kirkwood.

Lucas se opri.

– Am destui. Mulțumită generozității familiei tale că m-ați lăsat să rămân aici, nu am cheltuit prea mult din soldă de când am venit. El aruncă o privire spre hârtiile pe care i le dăduse Kirkwood. Vere, eu... Nu știu cum o să te pot răsplăti pentru tot ce ai...

– Să o aduci pe Lady Amelia înapoi. Este o răsplată suficientă. Apoi adăugă, cu ochii scăpărători: În plus, cu cât îmi folosești mai mult titlul, cu atât o să-l induc mai mult în eroare pe tatăl domnișoarei Linley când o să plece mâine după mine.

– Mult noroc!

– Să ai grijă!

Cu acele cuvinte răsunându-i în urechi, Lucas se repezi spre trăsură. În timp ce porni într-un ritm alert pe străzile întunecate ale Londrei, înțelese vorbele vărului său.

„Să-ți petreci noaptea cu un bărbat este același lucru cu a împărți patul cu el."

Dacă o aducea înapoi pe Amelia nemăritată, avea să fie compromisă. Ea nu avea să se mărite niciodată și urma să fie o paria în societate, chiar dacă Pomeroy nu ar fi atins-o. Părinții fostelor ei colege aveau să le interzică fiicelor lor să mai vorbească cu ea, de parcă scandalul ar fi fost contagios, iar întreaga ei familie trebuia să trăiască în rușine.

El știa câte ceva despre ce însemna să trăiești în rușine și, cu siguranță, nu i-ar fi dorit așa ceva nici celui mai groaznic dușman. Poate

că Ameliei cea iubitoare de aventură nu i-ar fi păsat, dar sigur nu ar fi vrut să facă rău propriei familii. Și nu i-ar fi plăcut faptul că nu avea de ales în acea situație. Așa că el nu avea să permită ca ea să fie compromisă, nu când el îl provocase pe Pomeroy să ia măsuri.

„Dar bănuiesc că nu este singurul motiv pentru care vrei să o salvezi."

Lucas își încleștă pumnii pe genunchi. Nu, nu era. Pur și simplu nu putea să suporte gândul de a o ști în brațele altui bărbat, când ea era menită să fie...

A lui. Se încruntă. Își pierdea mințile când se gândea că era imposibil ca Amelia să fie vreodată a lui. Iubita lui, soția lui. Să împartă cu el patul, viața, viitorul. Chiar dacă ea accepta, de îndată ce avea să afle ce punea el la cale, nu avea să-l ierte niciodată. Și atunci ce avea să se întâmple?

Avea să rămână fără ea.

Posibilitatea aceea îi provoca o durere în piept. Privind pe fereastră, se chinui să nu se gândească la asta. Acum trebuia să se concentreze pe salvarea ei. Mai târziu, putea să se gândească la toate consecințele poveștii.

Se rugă numai să ajungă acolo. Pentru că, dacă îi prindea din urmă doar ca să o găsească măritată cu Pomeroy, era obligat să-l ucidă pe acel bărbat.

Capitolul 16

Dragă Charlotte,

Aștept alte vești cu aprigă nerăbdare, dar știu că tu, dragă prietenă, n-ai putea niciodată să fii neglijentă. Indiferent de circumstanțe, sunt gata să sar în ajutorul tău în orice fel cu putință.

Slujitorul tău supus,

Michael

Amelia se simțea ca apa trecând peste pietre, fluidă, schimbătoare, stomacul i se strângea din cauza mișcării, iar pleoapele îi erau grele... atât de grele. Era încă un vis nebunesc? Precum cel cu cămila

care se transformase într-un crocodil care păzea un ceainic? Sau visul de pe fregată, cu Lucas la cârmă și Dolly legată de catarg?

Nu, se simțea prea... real ca să fie un vis. Simți miros de ulei rânced și ceapă, acoperit de un iz de seu ars și corpuri nespălate.

Mirosurile străpungeau vălul somnului. Mai avu nevoie de o secundă ca să-și dea seama că era purtată pe scări și că în jurul ei răsuna sunetul unor voci. Gura îi era teribil de uscată. Înghiți, apoi deschise gura ca să ceară apă...

Și o închise din nou. Era periculos să bea. De unde știa asta?

O voce din apropiere sâsâi:

– Nu poți să te miști mai repede? Nu vreau să se trezească înainte să ajungem în cameră.

Cunoștea acea voce. Și o cunoștea și pe cea care îi răspunse atât de aproape de cap încât o sperie.

– Iartă-mă, milord, dar mă mișc cât pot de repede. Milady e mai grea decât pare.

Dacă Amelia încă nu ar fi fost ametită, i-ar fi dat o replică usturătoare lui John pentru acea insultă. Și, oricum, de ce era cărată de lacheul ei?

Pentru că el nu mai era lacheul ei. Era lacheul lui Lord Pomeroy. Aceea era cealaltă voce pe care o cunoștea.

– La naiba cu provincia asta, mormăi Lord Pomeroy în spatele lor. La ce s-o fi gândit proprietarul când a refuzat să ne închirieze un cal până dimineață?

– Rândașul mi-a spus că hangiul nu-i riscă pe timp de noapte. Tocmai de aceea este hanul aglomerat. Tipul ăla, Năpastă Scoțiană, a bătut drumurile din apropiere.

– Presupun că te gândești că trebuia să te ascult când am trecut pe lângă celălalt han, cu câțiva kilometri în urmă. Că trebuia să ne oprim acolo.

O tăcere încordată veni drept răspuns.

Pe măsură ce ceața din mintea ei devenea un simplu văl, memoria îi reveni. Fusese răpită de marchiz. O ducea la Gretna Green. Iar ea trebuia să scape!

Dar își simțea membrele atât de grele! Da, îi dăduse laudanum. Și o legase.

Cu toate astea, nu se simțea legată. Totuși, nu îndrăznea să sară și să încerce să fugă, nu pe scări. În plus, nu avea cum să treacă nici de John, darămite de Lord Pomeroy.

Cât timp dormise? Cât era ceasul? Își întredeschise pleoapele atât cât să vadă lumânările aprinse care străpungeau întunericul de pe scară. Slavă Cerului că încă era noapte! Dacă reușea să scape de răpitorii ei, poate că ajungea să se întoarcă acasă înainte ca doamna Harris să tragă un semnal de alarmă.

Ajunseră în capătul scărilor. Printre gene, văzu că hangiul le-o luase înainte și se afla deja în cameră, poruncind slujitoarelor ce să facă.

– Poftiți, domnule, spuse bărbatul, în timp ce John o purta într-o încăpere. Soția dumeavoastră o să se simtă foarte bine aici.

Soție! Pentru o fracțiune de secundă, ea se panică, crezând că pierduse nu doar călătoria, fiind adormită, ci și ceremonia. Apoi rațiunea se trezi. Lord Pomeroy nu s-ar fi grăbit dacă deja ar fi fost însurat cu ea.

John o așeză pe pat, apoi se întoarse. Ea își încordă mușchii. Picioarele și mâinile îi erau cu siguranță dezlegate. Iar pelerina dispăruse, lăsându-i la vedere decolteul scandalos.

Fu încercată de un alt moment de panică, amintindu-și cuvintele lui Lord Pomeroy despre cum avea să o facă să se simtă mai comod. În timp ce ea dormise, el o dezlegase și îi scosese pelerina. Făcuse și altceva? O atinsese? O mângâiase?

Îi furase virginitatea?

Nu își dădea seama, la naiba! Tot corpul ei se simțea diferit. Era din cauza drogului? Sau din alt motiv?

Se chinui să se liniștească. În clipa aceea, tot ce conta era să scape.

În timp ce marchizul și John se ocupau de hangiu și de slujitoare, ea își întinse picioarele. Le simțea mai puțin grele, mai normale. Și faptul că o dezlegase era în avantajul ei. Lord Pomeroy fusese puternic prima oară pentru că o luase prin surprindere, dar nu avea să se mai întâmple vreodată. Nu de îndată ce rămâneau singuri.

Dar avea nevoie de o armă. Cu privirea încețoșată, studie împrejurimile. Zări doar o pernă... nu foarte utilă dacă idiotul blestemat nu accepta să se culce și să o lase să-l sufoce cu ea.

Își întoarse capul. O noptieră se afla la câțiva centimetri de ea, iar pe ea era un urcior din cositor. Nu era cine știe ce armă, dar mergea și așa.

– O să-l trimit pe lacheu cu cina de îndată ce e gata, milord, spuse hangiul. Și cu niște supă pentru biata dumeavoastră soție bolnavă. Vă asigur că nu o să aibă nici un moment de neplăcere la noi...

– Da, mulțumesc.

Nerăbdător, Lord Pomeroy îi conduse afară din cameră pe hangiu și slujitoarele, inclusiv pe John.

Ea închise ochii, iar inima i se strânse în piept când îl auzi închizând ușa cu cheia. Trebuia doar să îl lovească suficient de tare ca să aibă timp să o descuie.

– Acum, îngerul meu, murmură el, a venit vremea să te reîmprospătezi. Nu putem să te lăsăm să te trezești înainte de nuntă, nu-i așa?

Inima îi bătu nebunește, în timp ce îl auzi scormonind prin punga lui blestemată de *provizii*. Acum sau niciodată, înainte ca John să se întoarcă! Când Lord Pomeroy se aplecă deasupra ei ca să o facă să înghită din băutura lui blestemată, ea avea să-i spargă țeasta cu urciorul.

Îi auzi pașii aproape de pat. Dar, în timp ce se pregăti pentru unica ei șansă, se auzi un ciocănit în ușă.

– Cine este? întrebă Pomeroy iritat, aflat foarte aproape de ea.

– Cina, milord, răsună o voce înăbușită de dincolo de ușă.

„Nu!", ar fi vrut ea să strige cu voce tare. Cum se putea ca John să se fi întors atât de repede?

Gata... nu mai rezista. Deschise ochii, în timp ce Lord Pomeroy se îndrepta spre ușă. Trebuia să o facă; se putea să nu mai aibă altă ocazie. Mâinile lacheului aveau să fie ocupate cu tava pe care era cina, iar Lord Pomeroy urma să deschidă ușa.

Între clipa aceea și urletul de coșmar pe care avea de gând să-l scoată, putea să-și recâștige libertatea. Marchizului avea să-i fie greu să-l convingă pe hangiu că ea era bolnavă când urma să stea peste corpul lui aplecat, fluturând un urcior și urlând ca din gură de șarpe.

Profită de sunetul făcut de zăvor ca să se dea jos din pat în colțul opus. În timp ce el deschise ușa, ea ridică urciorul și se ascunse în dreapta, pentru ca, odată ușa deschisă, John să nu o vadă când intra.

– Tu! mârâi Lord Pomeroy, iar ea încremeni.

Marchizul se retrase în cameră, apoi ea văzu de ce. Lucas intra cu sabia scoasă și îndreptată spre gâtul lui Lord Pomeroy.

Inima ei tresări. Lucas venise după ea! În ciuda riscurilor, în ciuda a ceea ce probabil însemna pentru planul lui. Venise să o salveze. Ar fi putut să-l sărute!

– Unde este? Lucas privi dincolo de Lord Pomeroy spre patul gol.

– Ai ajuns prea târziu, rosti Lord Pomeroy, în timp ce Lucas îl forță să se retragă mai mult în cameră și închise ușa, fără să-l scape pe bărbat din priviri.

– Prea târziu? șopti ea.

Marchizul întoarse capul într-o parte, apoi tresări când o văzu stând la doar câțiva metri distanță, cu un urcior în mână.

La auzul vocii ei, expresia dură de pe chipul lui Lucas se transformă într-o oarecare ușurare, însă continuă să-și țină privirea ațintită spre prada lui.

– Ești bine, Amelia?

– Da. Nu... Nu știu. M-a drogat cu laudanum și tocmai m-am trezit. Putea să-mi facă orice în timp ce dormeam!

– Nu ți-aș face niciodată rău! Lord Pomeroy făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să se îndrepte spre ea, însă Lucas îl împinse înapoi cu sabia. Marchizul se încruntă la Lucas. Și, cu siguranță, nu m-aș purta niciodată necuviincios cu o femeie când doarme.

– Atunci de ce ai spus că este prea târziu? întrebă ea.

– Prea târziu ca să-ți mai salveze reputația, spuse el în grabă. Asta am vrut să spun.

Ea își împinse bărbia în față.

– Nu este prea târziu. Aruncă o privire spre fereastra, văzând că încă era noapte. Au trecut doar câteva ore. Dacă eu și Lucas plecăm acum, putem să ne întoarcem la Londra înainte ca oricine altcineva să-mi descopere dispariția.

O tăcere asurzitoare se așternu în încăpere. Lord Pomeroy părea să se simtă foarte incomod, iar Lucas mormăi o înjurătură în barbă.

– Îmi pare rău, draga mea. Chiar dacă Lucas își menținu privirea ațintită asupra lui Pomeroy, în vocea lui se simțeau durerea și remușcarea. Am încercat să te găsesc mai repede, dar nu cunosc bine drumurile și a trebuit să mă opresc de multe ori ca să întreb de Pomeroy...

– Ce vrei să spui, la naiba? întrebă ea.

– Au trecut două zile de când ai plecat.

– Două zile! Ea se uită uluită la el. Nu se poate! Sigur aș fi...

Dar acum, când mintea i se limpezea, putea să cearnă visurile de amintirile înceţoşate. Cineva care o convinsese să bea de mai multe ori, fusese scoasă din trăsură ca să se uşureze, moţăise într-o trăsură cu prea multă lumină ca să fi fost noapte...

– Vedeţi? spuse Lord Pomeroy pe un ton împăciuitor, care nu o făcu decât să-şi iasă şi mai mult din sărite. O să fii compromisă dacă te întorci nemăritată. Singura modalitate de a-ţi salva reputaţia este să te măriţi cu mine.

– Să mă mărit cu tine! Se îndreptă cu paşi apăsaţi spre el, fluturându-şi urciorul. Apa dădea pe afară la fiecare pas. Să mă mărit cu tine? Tu eşti cel care m-a compromis, la naiba cu toate! Cu o furie tot mai înăbuşitoare, îl lovi cu vasul în braţ. Cum îndrăzneşti să mă ţii sedată timp de două zile? Îl lovi şi în celălalt braţ. Dumnezeu ştie ce mi-ai făcut în timp ce dormeam!

El îşi ridică braţele ca să-şi apere capul.

– N-am făcut nimic, jur!

– Atunci de ce nu mai am pelerina?

– Am dat-o jos doar ca să te las să dormi mai bine, îngerul meu...

– Nu-mi mai spune aşa! Îi lovi braţele încrucişate, cu lacrimi în ochi. N-am fost niciodată îngerul tău! Încercând să-şi înăbuşe lacrimile, îl lovi din nou. Nu o să fiu niciodată soţia ta! Îşi şterse furioasă lacrimile care curgeau. Cum aş putea? Apoi îşi întări fiecare cuvânt cu câte o lovitură: Nu... aveai... nici... un... drept!

– Gata, draga mea. Lucas apăru în spatele ei şi o cuprinse de talie cu mâna liberă. Te-ai făcut înţeleasă.

În timp ce o îndepărta de marchiz, ea aruncă urciorul spre răpitorul ei.

– Nu o să te iert niciodată pentru asta, niciodată!

Lucas îşi strânse braţul pe talia ei şi o trase mai aproape. Cu braţul în care ţinea sabia, coborât acum într-o parte, se întoarse spre uşă.

– Este timpul să plecăm.

– Nu, aşteaptă, te rog! imploră Lord Pomeroy. Îşi coborî mâinile de pe cap, dezvăluindu-şi liniile înroşite ale feţei şi smocurile din părul vâlvoi. Ştiu că acum eşti furioasă, Lady Amelia, dar dacă nu te măriţi cu mine, nu o să mai poţi ţine capul sus în lume.

– Nu-mi pasă! urlă ea. Prefer să trăiesc o viaţă de fată bătrână compromisă decât să mă mărit cu tine, milord!

– Nu o să fie compromisă, spuse hotărât Lucas. Ea se mărită cu mine.

Pentru o clipă, inima i se opri în piept. El avea să se însoare cu ea? Cu adevărat? Doar ca să o protejeze de scandal? Ce suflet drag!

Apoi, realitatea o izbi în față. Dacă nu o făcea ca să o protejeze? Dacă avea impresia că asta avea să-l ajute în cercetările lui?

Ea înghiți în sec. Nu mai conta de ce o făcea. Trebuia să se profite de ocazie ca să se asigure că Lord Pomeroy nu avea să mai încerce niciodată să o răpească.

– Da, spuse ea, mă mărit cu Lucas.

– Cu un american? urlă Lord Pomeroy. Gândește-te ce faci!

Lord Pomeroy vru să înainteze spre ei, dar Lucas îl opri cu sabia.

– Dacă o atingi cu un deget, o să fac ca loviturile ei să pară o joacă de copii. Și nu o să scapi nepedepsit din povestea asta. O să mă asigur să te văd târât în fața judecătorului...

– Nu o să faci așa ceva, spuse Amelia brusc, chiar dacă cuvintele lui o cutremurară. Poate că, la urma urmei, îi pasă de ea. Nici un avocat n-ar lua în serios cuvântul unui soldat american în fața unui nobil englez când ar auzi cele întâmplate. Are publicul de partea lui. Și chiar dacă reușești să-l duci la judecată, ți-ai pierde postul din guvernul tău. Iar familia mea ar fi distrusă. Deci nu are nici un rost. Hai doar să plecăm de aici!

– Nu poți să pleci cu el, protestă Lord Pomeroy și îi aruncă o privire rugătoare. El vrea doar averea ta, nu-ți dai seama?

– Poate să aibă averea mea dacă asta vrea. Amelia ignoră felul în care Lucas se încordă lângă ea. Aș prefera să mă mărit cu oricine – cu oricine, mă auzi? – numai cu tine nu.

Lord Pomeroy păru uluit.

– Dacă mi-ai da o șansă, te-aș putea face fericită. Știu că în inima ta îți pasă de mine.

– Atunci de ce ți-am trimis purgativul ăla la trăsura ta în Londra? Trebuia să pună punct o dată pentru totdeauna nebuniei lui. Era limpede că amabilitatea și eschivarea nu funcționaseră. Eu am fost cea care a poruncit asta, nu doamna Harris. Atât de disperată eram să scap de tine! Când îl văzu atât de uluit, pentru o clipă fu cuprinsă de regret, dar își aminti tot ce îi făcuse, iar hotărârea ei se transformă într-un gând nemilos: Nu sunt un înger. Chiar crezi că aș alege un soț atât de bătrân încât ar putea să-mi fie tată în fața unui bărbat tânăr și viril ca maiorul? Că m-aș mărita de bunăvoie cu un bărbat pe care aș fi nevoit să-l îngrijesc cât de curând în anii lui de bătrânețe? Un bărbat care trebuie să mănânce opiu doar ca să...

– Gata! Dintr-odată, Lord Pomeroy păru mult mai în vârstă decât cei 50 de ani pe care îi avea. Se ridică în picioare cu o demnitate rigidă, ce contrasta cu părul vâlvoi și cu haina mototolită. Se pare că ai dreptate... nu ești femeia care am crezut că ești. Credeam că ai discernământ și o inimă bună. Se pare că m-am înșelat.

– A fost mai bună decât meriți, murmură Lucas în barbă.

Din fericire, Lord Pomeroy nu îl auzi.

– N-ai decât să faci ce vrei, milady. Căsătorește-te cu un ticălos! Eu nu pot să te opresc.

– Trebuie să fii mai convingător de atât. Lucas își flutură sabia. Ai face bine să ții toată povestea asta pentru tine. Eu și Lady Amelia am fugit împreună. Vărul meu deja spune povestea asta la Londra, așa că dacă spui altceva...

– Înțeleg, domnule, rosti Lord Pomeroy pe tonul pompos pe care ea îl disprețuia. Nu o să te contrazic.

– Bine. Dar Lucas nu își coborî sabia. În schimb, îi dădu drumul Ameliei. Du-te și deschide ușa, draga mea. Și asigură-te că avem cale liberă!

Ea se grăbi să facă întocmai, dar când deschise ușa, se trezi cu un pistol îndreptat spre ea. John se întorsese.

Lacheul îi făcu semn să se întoarcă.

– Hm, Lucas? spuse ea în timp ce reveni în încăpere. Avem o problemă.

– Aruncă sabia și îndepărtează-te de Excelența Sa, domnule! îi ceru John, apoi își schimbă ținta spre capul lui Lucas. Dacă nu vrei să sfârșești chiar aici.

– Pune pistolul jos, John, îi ordonă obosit Lord Pomeroy. Maiorul și Lady Amelia tocmai plecau.

John clipi.

– Dar, milord...

– Acum, John. Lasă-l jos!

Când John făcu exact ce îi spuse marchizul, Lucas își băgă sabia în teacă.

– Mulțumesc, generale. Se îndreptă spre ușă și o apucă pe Amelia de braț ca să o tragă după el. O decizie înțeleaptă.

Buzele lui Lord Pomeroy se arcuiră într-un rânjet batjocoritor.

– Îți doresc să te bucuri de ea. Cu vârf și îndesat, cu zgripțuroaica aia drept soție!

– Nu-mi aduce aminte de asta, murmură Lucas, în timp ce traversau în grabă coridorul.

Eliberându-și brațul din prinsoarea lui, Amelia se repezi pe scări înaintea lui.

– Nu-ți face griji, domnule, i-o întoarse ea. Nu o să-mi impun prezența nici un minut mai mult decât este necesar. De îndată ce ajungem la Londra...

– Liniștește-te, draga mea. Când ajunseră la parter, el își strecură din nou brațul pe după talia ei și adăugă: Glumeam.

– Dar eu nu glumesc, Lucas. Știu că ai spus că te însori cu mine doar ca să...

– Milady, sunteți bine! strigă o voce din ușă. Era hangiul, care părea uimit.

– Hanul tău a făcut o adevărată minune. În timp ce Lucas se grăbea să iasă, ea adăugă iute: Este amuzant cum reușești să-ți îmbunătățești starea de sănătate când nu mai ai nimic pe conștiință.

O trăsură se opri în dreptul lor. Abia dacă avu timp să-și dea seama că era trăsura lui Lord Kirkwood înainte ca Lucas să o ajute să urce.

– La Gretna Green, îi porunci vizitiului, apoi urcă după ea.

În timp ce trăsura o luă din loc, ea se lipi de banchetă. Tot ce își mai dorea era să găsească un han respectabil și lipsit de vreun Pomeroy, să mănânce bine și să facă o baie fierbinte, apoi să stea câteva minute fără să se gândească la viitorul groaznic care o aștepta.

Dar, în mod evident, Lucas încă nu avea să îi permită nimic din toate acelea. Așa că trebuia să dea cărțile pe față și să spere că el avea să înțeleagă de îndată ce voia să facă.

– Este inutil să mergem la Gretna Green, Lucas. În ciuda a ceea ce i-am spus lui Pomeroy, nu o să mă mărit cu tine.

Cu o încruntare, el își aruncă pălăria pe banchetă.

– De ce nu?

– Pentru că știu adevăratul motiv pentru care vrei să te însori cu mine.

Fața lui se întunecă.

– Dacă ai impresia că dau două cepe degerate pe averea ta...

– Nu de asta. Din cauza lui Dolly. Ea trase aer în piept ca să se liniștească. Știu de ce ai venit în Anglia. Despre asta aveam de gând să discut cu tine la cina lui Kirkwood. Ai venit să-i găsești pe Dorothy și pe Theodore Frier.

În timp ce uluirea i se desenă pe chipul lui Lucas, ea își încrucișă brațele la piept.

– Și compromisă sau nu, refuz să te las să te însori cu mine doar ca să-ți duci la bun sfârșit investigația.

Capitolul 17

Dragul meu văr,

Am fost nevoită să-i chem pe părinții lui Lady Amelia. Încă nu am primit vești din nord. Apoi, mai este acest ultim scandal cu domnișoara Linley și Lord Kirkwood. Presupun că nu ar trebui să fiu surprinsă, dar chiar am crezut că Excelența Sa are atâta minte încât să nu fugă imediat după ce vărul lui a fugit cu Lady Amelia. Oare la ce i-a stat gândul?

Prietena ta foarte tulburată,

Charlotte

Lucas se uită lung la gura revoltată a Ameliei, la bărbia încăpățânată și la ochii strălucitori pe care crezuse cu disperare că nu avea să îi mai vadă vreodată, ușurarea resimțită când o găsise teafără transformându-se iute în mânie.

Nu putu să nu se întrebe de ce știa și de cât timp știa Amelia despre familia Frier. Era prea furios din cauza asta.

– Crezi că este vorba de Dolly.

Probabil că ea simțise încordarea din vocea lui pentru că își împinse și mai mult bărbia în față.

– Nu este?

El se aplecă și o țintui cu o privire severă.

– Crezi că am călătorit două zile, din trăsură în trăsură toată noaptea, incapabil să dorm, incapabil să mănânc, închipuindu-mi că o să te găsesc dintr-o clipă în alta răvășită de nemernicul ăla, din cauza afurisitei tale de mame vitrege? Crezi că m-am gândit că salvarea ta o să-mi fie de ajutor în ancheta mea?

Ea clipi.

– Ei bine... da. Expresia de pe chipul ei se îmblânzi. Nu mă înțelege greșit, Lucas, îți sunt foarte recunoscătoare că ai venit după mine.

Dar știu că m-ai curtat doar ca să afli mai multe despre mama mea vitregă. Așa că nu este nevoie să mergi atât de departe încât să te însori cu mine, pentru numele lui Dumnezeu!

Cuvintele ei îl aduseră cu picioarele pe pământ. Dacă știa că povestea cu curtatul nu era reală, atunci aflase de ceva vreme despre anchetă. Ceea ce însemna că și ea se prefăcuse interesată de el.

– Ce anume crezi că știi despre familia Frier? întrebă el cu voce absentă. În mod evident, discuția lor nu ducea nicăieri până ce el nu reușea să afle acest lucru. Și de cât timp știi?

Ea oftă.

– De când ne-am cunoscut.

El reveni asupra amintirilor, apoi se blestemă cu voce tare.

– Deci ai fost în camera mea în noaptea balului.

De aceea făcuse pe cocheta prostuță, ca el să nu-și dea seama că își băgase nasul în dormitorul lui. Iar Dorothy și Theodore Frier probabil ajunseseră în India sau Jamaica până acum.

– Ți-am văzut notițele despre nenumăratele Dorothy, continuă ea, și am recunoscut numele pe care Dolly îl purta înainte să se mărite cu *papa*. Unele detalii i se potriveau și părea că o investigai, așa că am decis să aflu de ce.

El își întoarse privirea spre ea.

– Nu i-ai spus? Nici tatălui tău?

– Nu am vrut să-i supăr până ce nu aflam mai multe.

El răsuflă lung.

– Dar în ziua răpirii, am aflat de la... un prieten al doamnei Harris de ce o cauți pe Dolly. Sau mai degrabă de ce cauți o femeie ca ea.

– Oh? Și ce ți-a spus *prietenul* ăsta?

– Că marina americană te-a însărcinat să prinzi un escroc pe nume Theodore Frier. Și, din moment ce tu cauți o femeie pe nume Dorothy Frier, probabil crezi că au legătură unul cu celălalt.

– Sunt căsătoriți. Putea la fel de bine să-i spună adevărul sau cea mai mare parte. Cu siguranță, nu își dorea ca ea să afle anumite lucruri. Theodore Frier a fost un angajat de încredere al unui constructor de nave timp de cinci ani, până când a început să sustragă fonduri. Ca să facă asta, a falsificat mai multe documente, iar nimeni de la bancă sau din companie nu i-a pus autoritatea sub semnul întrebării. Până când a dispărut. El aruncă o privire spre peisajul mohorât al Angliei de Nord, ușor luminat de ivirea zorilor. Se chinui să păstreze un ton neutru: Mai târziu, am descoperit

că primise mai multe scrisori de la o anume Dorothy Frier în lunile de dinainte. Ultima a fost primită în ziua în care a fugit. Se pare că l-a tulburat așa de tare, încât a luat banii și a fugit la Rhinebeck. De acolo, el și Dorothy au fugit în Canada. L-a prezentat tuturor ca fiind soțul ei, Theodore Smith.

– Dar, vezi tu, aici te înșeli. Dolly a mea este văduva lui Obadiah Smith.

El își întoarse privirea spre ea.

– Așa spui tu.

– Dolly nu este Dorothy Frier, îți spun eu. Ea n-ar duce niciodată viața pe care o descrii tu și cu siguranță n-ar lua niciodată parte la o sustragere de fonduri...

– Nu? A fost în Canada, chiar tu ai recunoscut asta, deși ai încercat să o acoperi. Momentul sosirii ei în Anglia se potrivește, arată ca Dorothy și a venit aici cu o avere.

– Cum ai știut despre ave... Ea se opri cu un geamăt. N-ai știut, nu-i așa? Până când ți-am spus eu.

– Eram destul de sigur, rosti el.

Ea își împinse bărbia în față.

– Are averea aceea de la soțul ei negustor.

– În Boston, nu? Dar pun pariu că, dacă o întrebi, habar nu are despre Boston. Și nu crezi că este ciudat că soțul ei a târât-o prin toate locurile prin care Theodore a fost cu soția lui? O femeie care se potrivește cu descrierea lui Dorothy Frier...

– Nu este Dolly, indiferent ce spui tu! Este cea mai timidă ființă. E doar o nefericită coincidență că împărtășește același nume cu soția tâlharului tău.

– Atunci convinge-mă! i-o întoarse el. Spune-mi adevărul despre ea! Atunci el își dădu seama. Mi-ai livrat numai minciuni până acum, nu-i așa? Ca să-mi distragi atenția.

– Nu! Ei bine... câteva, la început. Doar ca să văd cum reacționezi. Ca să-mi dau seama dacă ea era femeia care te interesa.

– Ca să dai fuga la Devon, să o pui în gardă și să o ajuți să scape.

– Numai dacă decideam că te înșelai. Tocmai de aceea voiam să vorbesc cu tine la cina lui Kirkwood, ca să mă lămuresc o dată pentru totdeauna că ea nu era persoana pe care o urmărești.

De aceea fusese atât de supărată la ceai. Pentru că, în cele din urmă, își dăduse seama că el era dușmanul.

Iar el crezuse că motivul era ce se întâmplate pe fregată. Pufni. Ce idiot îndrăgostit fusese! Cu siguranță, Lady Dalila se ridica la înălțimea numelui ei, folosindu-și trupul ademenitor ca să-i sucească mințile, chiar în timp ce încerca să descopere adevărul. Și în tot acel răstimp, nici un sărut și nici o mângâiere nu fuseseră reale.

Sau fuseseră? Amelia nu știa să mintă. Nu fusese în stare să-și joace rolul de cochetă prostuță nici măcar o zi. Iar acum, că se gândea mai bine, Lucas își dădu seama că, din clipa în care începuseră să se atingă unul pe celălalt pe fregată, nu vorbiseră deloc despre Dolly.

„Da, ce zici despre asta?"

– Așadar, tot flirtul tău, felul în care mi-ai acceptat atențiile au fost doar o prefăcătorie ca să obții informații. Asta vrei să spui?

– Și tu ai făcut același lucru, spuse ea privind pe fereastră. Vocea ei era o șoaptă răgușită. N-am făcut nimic din ce n-ai făcut și tu.

– Ah, dar eu am fost serios cu fiecare dintre săruturile mele, draga mea. Cu fiecare în parte!

– Mincinosule! Privirea ei se ațintì spre el, iar durerea pe care el o văzu strălucind în ochi îi spuse tot ce trebuia să știe. N-ai fost serios cu nimic.

– Sunt aici, nu-i așa? mormăi el. Și, în ciuda oricărei idei stupide pe care ai avea-o în minte, nu este din cauza lui Dolly. Crede-mă, dacă voiam să o fac pentru investigațiile mele, rămâneam în Londra până când ea și tatăl tău își făceau apariția și puteam, în sfârșit, să o prind în ghearele mele. În schimb, am venit după tine. Și știi de ce?

Buza ei de jos tremură.

– De ce?

El scoase un oftat întretăiat.

– Pentru că n-am putut să suport ideea ca Pomeroy să te forțeze. Mai ales că te-a răpit din vina mea.

– Din vina ta? Ea se încruntă. De ce crezi asta?

– Dacă nu stăteam pe treptele tale în fiecare zi, se prea poate să nu fi luat măsuri atât de drastice.

Un zâmbet ușor atinse buzele ei frumoase.

– Mai degrabă cred că de vină a fost purgativul meu.

– Ce a fost povestea aia despre purgativ?

Când ea îi explică stânjenită, el izbucni în râs.

– Ăsta este motivul pentru care a plecat mâncând pământul de la tine de acasă, înainte de ceai. Retrag ce am spus, draga mea, a fost vina ta!

– Și-a meritat-o!

– Într-adevăr. Dar amintește-mi să nu te supăr niciodată! Văzând felul în care mânuiești un urcior ca o măciucă și cum rezolvi problemele cu purgative, nu vreau să fiu dușmanul tău.

Vorbele lui îi amintiră că putea să fie dușmanul familiei ei, pentru că își coborî privirea spre mâini.

– Deci chiar ai venit fiindcă ți-ai făcut griji pentru mine?

– Nu. Când ea își înălță brusc capul, el adăugă cu înverșunare: Am venit pentru că înnebunisem de grijă din cauza ta. N-a avut nici o legătură cu Dolly sau cu Theo Frier. Privirile li se întâlniră. Și mai mult ca sigur ei n-au nimic de-a face cu ideea de a te duce la Gretna Green. Să mă însor cu o femeie ca să avansez cu investigația depășește simțul datoriei chiar și pentru mine.

– Deci o faci pentru că te simți vinovat și crezi că trebuie să îmi salvezi reputația.

El clătină din cap.

– Fac asta pentru că te vreau.

Ei i se tăie răsuflarea și făcu ochii mari.

– Te-am vrut din ziua în care te-am văzut stând pe coridor. Mi-am spus că săruturile și mângâierile erau doar un mijloc de a-mi atinge scopul, dar când te-am avut doar pentru mine pe fregată, gândul nu mi-a stat la ancheta mea, crede-mă! Iar în ziua aceea la ceai, când ai amenințat că nu o să mă mai săruți niciodată, tot ce mi-am dorit a fost să te târăsc înapoi în birou, să te pun pe podea și să fac dragoste cu tine până când recunoșteai că și tu mă vrei pe mine.

El se aplecă și o prinse de mâini.

– Să mă ajute Dumnezeu dacă mă înșel, Amelia, dar sunt sigur că mă vrei. N-au fost doar minciuni între noi, nu-i așa?

– Nu, spuse ea pe nerăsuflate.

– Iar dacă un bărbat ca mine duce în pat o englezoaică rafinată din înalta societate fără să se însoare cu ea, o să provoace o mare vâlvă.

La naiba, ar putea chiar să mă spânzure! Schiță un zâmbet spre ea. Nu prea am de ales, nu-i așa?

– Ca de obicei, Lucas, spuse ea cu amărăciune, înțelegi absolut greșit înalta societate engleză. Acum, că sunt compromisă, nu o să se împotrivească nimeni dorinței de a duce în patul tău o englezoaică rafinată din înalta societate. Societatea să presupună că n-am vrut să ratez șansa de a fi amanta ta.

– Eu nu vreau o amantă. Când ea încercă să-și elibereze mâinile, el le prinse mai strâns. Mărită-te cu mine, Amelia!

– Și ce o să se întâmple când o să încerci să o duci pe mama mea vitregă în America?

– Credeam că ai spus că este nevinovată.

– Este!

El ridică din umeri.

– Atunci nu există nici o problemă. O să mă întâlnesc cu ea, o să lămurim totul și o să punem capăt poveștii o dată pentru totdeauna. Eliberă mâinile Ameliei doar ca să o tragă în poala lui. Când ea își ridică uimită privirea spre el, Lucas repetă: Mărită-te cu mine, Amelia!

– Nu trebuie să...

O întrerupse cu un sărut, unul lung, înflăcărat și explorator, care trebuia să-i risipească obiecțiile. Doar când o avu tremurând în brațele lui, el îi eliberă buzele ca să-i șoptească:

– Mărită-te cu mine, draga mea!

Când ea îl privi lung și nesigură, el își dădu seama, ca un pumn primit în plex, cât de mult conta răspunsul ei. În parte, pentru că se simțea cu adevărat responsabil pentru răpire. În mod evident, generalul era îndrăgostit de ea. Dacă nu s-ar fi simțit amenințat de Lucas, de nevoia de a o salva de maior, probabil că Pomeroy ar fi curtat-o cât ar fi trebuit ca să o cucerească.

Dar vina nu era singurul lucru care îl făcuse pe Lucas să-i facă această propunere. Adevărul era că nici o femeie nu îl fascinase vreodată cum făcuse ea în ultimele zile. Nu se simțise niciodată atât de confortabil vorbind cu o femeie, fiind cu o femeie. Și Dumnezeu știe că nu mințea atunci când spunea că o dorește.

De îndată ce ea avea să-și dea seama că el avusese dreptate în privința mamei ei vitrege, de îndată ce afla tot adevărul despre sustragerea de fonduri, aveau să apară problemele... Dar se putea

ocupa de asta mai târziu. În clipa aceea, trebuia să o convingă să-i devină soție.

– Dă-mi un motiv bun pentru care ar trebui să mă mărit cu tine, Lucas, spuse ea în cele din urmă.

El îi dăduse deja câteva motive bune, pentru numele lui Dumnezeu! Iar dacă voia o declarație de dragoste, putea să aștepte până la căderea nopții. Nu avea de gând să-i dea cheia ca să-l controleze.

Dar știa ce altceva putea să o îmbuneze.

– Pentru că, draga mea, pot să-ți ofer mai multe aventuri decât oricare alt bărbat pe care ai putea să-l întâlnești.

Știu că era a lui în clipa în care entuziasmul îi licări în ochi.

– De unde știi că mai vreau aventuri? spuse ea pe nerăsuflate. După ultima mea aventură, s-ar putea să decid că sunt împotriva lor.

El râse.

– Tu? Să renunți la aventuri? Niciodată! Îți dorești aventuri ca un pirat barbar care își dorește o pradă.

Ea își arcui o sprânceană.

– Crezi că mă cunoști foarte bine, nu-i așa?

Ridicându-și mâna pe gâtul ei, îi simți pulsul cu degetul mare, în timp ce coborî capul ca să-și treacă buzele peste ale ei, jucându-se cu ele, dar fără să o sărute cu adevărat.

Când pulsul ei începu să bată nebunește și îi simți răsuflarea dornică, îi murmură:

– Știu cum să te excit și asta este de ajuns. Continuă să se joace cu buzele ei. Deci ce zici, draga mea? Riști să te măriți cu mine și să descoperi o lume plină de aventură? Sau decizi să fii lașă și să duci o viață plictisitoare de fată bătrână și compromisă în Torquay?

– Mai există o alegere, să știi, spuse ea pe buzele lui. Aș putea să devin amanta vreunui explorator și...

El alungă acea absurditate cu un sărut la fel de feroce ca gelozia pe care ea o provocase intenționat. Îi dădea foarte clar de înțeles că a treia alegere nu era nicidecum posibilă. Dar, ca să fie sigur că ea înțelesese, el își despărți buzele de la ale ei și îi șopti:

– Ne căsătorim. Gata cu alegerile!

Mulțumită, ea schiță un zâmbet care ar fi făcut-o și pe Dalila să roșească.

– Foarte bine. Dar mai întâi vreau o baie fierbinte, o masă și un somn bun.

– Poți să ai toate astea după nuntă.

Se uită pieziș la el.

– Dacă ai impresia că o să mai las să treacă o zi fără...

– Mai degrabă o oră. De ce crezi că Pomeroy era atât de furios? A ratat sosirea la Gretna Green cu doar câteva ore.

Ea se uită uluită la el.

– Și nu vreau să se răzgândească și să vină după tine, așa că mai întâi o să ne căsătorim. O să fie suficient timp pentru mic dejun, baie și somn după aceea.

Expresia ei se îmblânzi când se apropie să-i mângâie obrazul, cu lacrimi în ochi.

– Mulțumesc că ai venit după mine! Indiferent de motiv.

– Cu plăcere.

El îi întoarse mâna ca să o sărute.

Dar când îi sărută încheietura, apoi brațul și continuă mai spre interior, ea se ridică brusc din poala lui râzând și se așeză pe banchetа de vizavi.

– Nu până ce nu ne căsătorim, domnule. Și, cu siguranță, după ce fac o baie și mănânc ceva. Și ca să-mi scot corsetul ăsta afurisit.

El își lăsă privirea să coboare spre locul în care sânii ei erau împinși atât de sus. Pentru prima dată, observă cât de provocatoare îi era rochia.

– Asta purtai când te-a răpit Pomeroy?

În mod surprinzător, ea se înroși.

– Aveam o pelerină când eram în trăsură, dar da, veneam spre Kirkwood purtând rochia asta. De ce?

– Pentru că, dacă apăreai la cină în rochia asta, draga mea, n-aș fi reușit în veci să trec de discuția noastră între patru ochi fără să încerc să te răvășesc.

– Știu. Schiță spre el un zâmbet ispititor. Tocmai de aceea o purtam. Ca să te fac să arzi de dorință.

Cumva, spusele ei nu îl surprinseră.

– La naiba, Dalila, tu o să fii moartea mea!

Cu un zâmbet larg, ea își dădu pe spate părul desprins și își împinse în față sânii frumoși și ridicați. Iar el arse de dorință. Fiecare secundă din restul drumului spre Gretna Green.

Capitolul 18

Dragă Charlotte,

Mă îndoiesc că graba fugilor poate să afecteze reputația școlii. Nu cred că va protesta cineva împotriva nunții lui Kirkwood; are sânge albastru și legături bune. Dar cealaltă ar putea să trezească bârfe... Asta, presupunând că maiorul o poate găsi pe Lady Amelia înainte ca marchizul să se însoare cu ea.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Fură căsătoriți de către unul dintre celebrii preoți fierari, lângă un han din Gretna Green. Amelia încercă să nu se gândească deloc cum arăta în rochia de seară mototolită și cu un corset atât de strâmt încât sânii practic i se revărsau în decolteu. Fu nevoită să împrumute ace de păr ca să-și ridice părul, din moment ce ale ei dispăruseră în timpul orelor în care fusese adormită. Dar preotului nu părea să-i pese de felul cum arăta – fără îndoială, văzuse o mulțime de mirese obosite de călătorie și se ocupa de nunta lor de parcă era una dintre sarcinile de zi cu zi.

Ceea ce și era, din păcate. Iar acea aventură i se păru mai cuminte decât se așteptase. Mai întâi, trebuiră să-și dovedească dorința de a se căsători – ea se cutremură când se gândi cum își dorise Lord Pomeroy să se ocupe de toată povestea.

Apoi își rostiră jurămintele. Amelia șovăi după ce preotul spuse:

– Vrei să-l iei pe acest bărbat de soț, să trăiți împreună după rânduiala lui Dumnezeu în moștenirea sfântă a cununiei? Vei asculta de el și-l vei sluji, iubi, cinsti și-l vei îngriji în boală și în sănătate și, uitându-i pe toți ceilalți, fiindu-i alături atât timp cât veți trăi?

Era nebună să se mărite cu un bărbat pe care abia îl cunoștea?

– Draga mea? spuse Lucas cu tonul acela senzual, care o făcea să se cutremure.

Atunci, Amelia nu mai șovăi.

– Da, spuse ea hotărâtă.

Nu urmară rugăciuni îndelungate, nici o Sfântă Împărtășanie, nimic care să semene cu slujba nupțială obișnuită a Bisericii Anglicane. Într-adevăr, abia dacă păru o nuntă adevărată.

Până ce preotul ceru inelul, iar Lucas i-l puse pe degetul de la mâna stângă. Era prea mare pentru inelarul ei, așa că îl puse pe degetul din mijloc. Greutatea lui era o conștientizare importantă a noului ei statut.

Nu avea să se mai gândească niciodată la viitorul ei, să se întrebe ce țară putea să viziteze mai întâi și dacă ajungea acolo cu pachebotul, cu corăbiile de pasageri sau chiar pe cămilă. Viitorul ei se limitase la omul care stătea lângă ea, iar Amelia abia știa ceva despre el. Domnul să fie cu ea!

Totuși, el venise să o salveze când nimeni nu s-ar fi așteptat la așa ceva, când salvarea ei îi afecta planurile. Sigur simțea ceva pentru ea. Nu dragoste, din moment ce nu menționase nimic despre asta. Dar o ușoară afecțiune?

Și, cu siguranță, foarte multă... dorință. Era mai mult decât primeau unele femei de la soții lor. Bineînțeles, nici una dintre ele nu trebuia să-și facă griji că soții lor aveau de gând să le arunce mamele vitregi la închisoare. Dar Lucas avusese o reacție potrivită mai devreme: dacă Dolly era Dorothy Frier și participase la sustragerea de fonduri, merita să fie reținută. Dacă nu, atunci Amelia nu avea de ce să se teamă.

În plus, cu sau fără Dolly, ea nu se putea gândi la alt bărbat cu care ar fi preferat să se mărite. Gândul acela o făcu să treacă peste restul lucrurilor cu o oarecare ușurință.

După nuntă, preotul fierar abordă o stare jovială, îi prezentă mai multor persoane de la hanul din apropiere, în timp ce ea și Lucas se așezară să ia un mic dejun copios. Se părea că, în timp ce nunțile fugare erau un lucru obișnuit, cele dintre soldații americani și fiicele de conți erau ceva destul de rar.

Veselia festivă a gazdelor era contagioasă, așa că, în ciuda epuizării, Amelia îi încântă cu povești din Londra. Le povesti chiar și despre prietena ei scoțiană, Venetia. Spre surprinderea ei, oamenii auziseră de Lord Duncannon și de persecutorul lui misterios, Năpastă Scoțiană. Din nefericire, nu putu să le spună nimic despre motivul pentru care tâlharul îl ura pe lord.

După micul dejun, Lucas închirie o cameră ca să-și petreacă noaptea acolo.

– O să plecăm la Londra mâine, îi spuse el. Amândoi avem nevoie de odihnă.

Odihnă, ha! Amândoi știau că nu la odihnă îi stătea lui gândul.

Și totuși, când urcară în camera lor, el văzu cât de obosită era și îi ordonă să doarmă. Ea insistă să le scrie lui Dolly și lui *papa* ca să le spună ce se întâmplase, dar, de îndată ce termină, nu mai avu energie nici măcar pentru baie. Se clătină pe picioare când Lucas începu să o dezbrace. În timp ce îi scotea cămășuța și pantalonașii, i se închideau ochii.

– Poate că o să trag un pui de somn, murmură ea, când el o bagă în pat, cu eficiența impersonală a unui slujitor.

Și adormi înainte să pună capul pe pernă.

La câteva ore după aceea, fu trezită de soarele după-amiezii târzii, care bătea în fereastră. Dormise atât de adânc încât avu nevoie de o clipă pentru a-și aminti unde se afla. Dar haina de bărbat care atârna pe scaunul din apropiere și cizmele aliniate cu pantofii ei de seară lângă ușă îi amintiră mult prea bine că nu mai era Lady Amelia. Acum era doamna Lucas Winter.

Dar unde era Lucas? Se întoarse spre șemineu și își văzu noul soț, pe jumătate așezat, pe jumătate întins într-o cadă mare de alamă, care nu fusese acolo mai devreme. Avea ochii închiși și răsuflarea liniștită, dar apa era aburindă, așa că trebuia să fi adormit.

Bine. Acum trebuia să mai descopere un lucru: Lord Pomeroy îi făcuse ceva câtă vreme fusese sedată?

Nu prea credea. Oh, poate că o mângâiase, dar corsetul fusese groaznic de strâmt când Lucas îl scosese de pe ea. Pomeroy ar fi trebuit să-i elibereze sânii din corset ca să-i mângâie și cu greu l-ar fi închis la loc.

Ea înghiți în sec. Problema nu era dacă îi mângâiase sânii. Despicătura din pantalonașii ei i-ar fi permis să se împingă... înăuntrul ei.

Sedată sau nu, nu și-ar fi amintit dacă ar fi săvârșit într-adevăr fapta? Nu s-ar fi simțit diferit, inflamată, iritată sau ceva asemănător?

Nu exista decât o singură cale să afle. Își ridică hotărâtă cămășuța, ca să nu-l trezească pe Lucas și să-și studieze cu atenție pantalonașii.

Apoi, se lăsă pe spate cu un oftat de ușurare. Nici o urmă de sânge feciorelnic. Nu se putea să-i fi luat inocența fără să nu lase sânge pe pantalonașii ei, așa că încă era inocentă. Slavă Domnului!

Ar fi detestat să ajungă necurată în patul noului ei soț, chiar dacă nu ar fi fost din vina ei. Asemenea lucruri păreau să-i deranjeze pe bărbați.

Un sunet ciudat îi trezi simțurile... un fel de mișcare ritmată. Se trezise Lucas? Ea se ridică și se uită la el. Nu, ochii încă îi erau închiși. Dar respirația părea să i se fi schimbat, iar sunetul...

Se ridică ușor din pat și se apropie destul de mult ca să vadă că brațul lui se mișca. Ritmic. Făcând zgomotul pe care ea îl auzea.

Vai, dar el nu dormea deloc, ticălosul! În schimb... se atingea. În felul acela.

Chiar dacă se îmbujoră, ea se apropie mai mult. Chiar nu își dorea să rateze așa ceva.

Din păcate, nu putea să vadă sub suprafața apei acoperite de săpun. Dar vedea mult deasupra – umerii suficient de lați încât să mulțumească și cea mai exigentă femeie, brațe bine făcute, unul dintre ele încordându-se delicios la fiecare mișcare, și un piept sculptat frumos, acoperit cu rășulețe de păr negru.

Dar Amelia se enervă pentru că nu putea să-i vadă restul trupului. Ei bine, trebuia să îndrepte situația.

– Te bucuri de *baie*, soțule?

Lucas tresări la fel de violent ca un lacheu prins moțăind.

– Doamne ferește, Amelia! Spre amuzamentul ei, el chiar se înroși, în timp ce coborî privirea ca să verifice dacă *sabia* lui era ascunsă cum trebuia. Nu te mai furișa așa!

– Ai decis să începi noaptea nunții fără mine, nu-i așa?

– Și, oricum, de ce ești trează? mormăi el. Mă așteptam să mai dormi câteva ore. Altfel, nu făceam baie. M-am gândit că este mai bine să o folosesc înainte să se răcească apa.

Ea izbucni în râs.

– Da, văd că profitai din plin de baie.

În cele din urmă, el își dădu seama ce văzuse Amelia. Gemu.

– Voiam doar... să mă liniștesc un pic. Pentru ca lucrurile să fie mai ușoare mai târziu.

– Nu mă lăsa să te opresc, spuse ea veselă. Dar ridică-te puțin. Vreau să mă uit.

El clipi.

– Ce vrei?

– Să mă uit la tine cum îți mângâi *sabia*. De ce nu? Suntem căsătoriți acum.

Întorcându-și privirea, el își trecu degetele prin părul umed.

– Ai dreptate. Da, ai mare dreptate. Mormăi ceva, de parcă se gândea la un plan. Poate că nu este o idee rea.

– Lucas? insistă ea.

El își întoarse privirea spre ea. În timp ce îi studie cămașa de noapte, ochii i se întunecară într-o nuanță de negru tăciune. Apoi, buzele i se arcuiră într-un zâmbet înflăcărat, care îi trimise fiori senzuali pe șira spinării.

– Bine, poți să te uiți. Lipindu-și spatele din nou de cadă, el își odihni brațele de o parte și de alta. Dar *sabia* mea o să aibă nevoie de încurajare după ce a fost speriată de moarte de soția mea.

– Ce fel de încurajare? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

Studiind-o cu o privire mai înfierbântată decât focul care mocnea în șemineul din spatele lui, el îi spuse tărăgănat:

– Descheie-te la cămașă.

– Oh, genul ăsta de încurajare!

Deodată, i se păru că îi era foarte greu să respire. Aceea chiar era o aventură! Ea făcu întocmai, în nerăbdarea ei, bâjbâind ușor cu degetele peste panglici.

De îndată ce se descheie, el îi spuse într-un mormăit gutural:

– Scoate-o!

Nu mai avu nevoie de altă provocare. Simțindu-se teribil de necuviincioasă, o coborî și își dezvălui sânii și pantalonașii. Dar privirea plină de dorință care o studia o făcu să-l dorească și mai tare să-l vadă.

– Ai spus că pot să te privesc, îi aminti ea.

El se ridică brusc din apă, iar ei i se tăie răsuflarea. Data viitoare când avea să se vadă cu Venetia, trebuia să răspundă la întrebarea prietenei ei dacă maiorul avea o sabie demnă de venerat. Oh, da, absolut!

Mădularul i se împingea din cuibul de păr, încordat și la fel de glorios ca orice sabie ridicată în luptă. Îl privi prelung, cu o curiozitate de nepotolit, minunându-se cât de lung și de gros era, intimidând-o când tot creștea sub privirea ei nesățioasă. Iar când el îl apucă în mână și începu să îl mânuiască la fel cum și-ar fi lustruit sabia adevărată, ea adăugă *viguros* la lista calităților lui.

– Bine, Dalila, mormăi el, cu răsuflare tot mai întretăiată, este rândul tău. Pantalonașii. Scoate-ți... pantalonașii.

Schițând spre el ceea ce spera să fie un zâmbet provocator, ea îi descheie încet.

– Acum, draga mea! spuse el, cu tonul de comandă al unui ofițer.

– Vai, da, domnule maior! Ce spuneți dumneavoastră, domnule maior. De îndată, domnule maior!

Amelia îi lăsă să aterizeze pe podea.

Tăcerea lui neașteptată ar fi tulburat-o dacă nu ar fi fost însoțită de o întețire a mișcării mâinii pe *sabia* lui.

– Doamne sfinte! spuse el răgușit, scrutând-o cu priviri lacome, pline de admirație. Ești frumoasă ca o operă de artă.

Simțindu-se brusc sfioasă, ea scoase un râset nervos.

– Dacă poți să spui asta când nu m-am spălat de zile întregi, iar părul meu este peste măsură de încurcat, atunci o să fii un soț foarte bun.

Mâna lui se opri.

– Un soț foarte nechibzuit din moment ce grăbesc lucrurile. Ar trebui să vii să faci baie cât mai este apa caldă.

– Avem loc amândoi, nu-i așa? De ce să nu facem baie împreună?

O expresie de uimire trecu peste chipul lui, apoi încuviință din cap.

– Tot ce te face pe tine să te simți mai comodă...

El se trase în spate, apoi se cufundă din nou în cadă. Se purta destul de straniu pentru un bărbat în noaptea nunții lui. Desigur, ea nu avea nici cea mai vagă idee despre felul în care se purtau bărbații atunci. Poate că aveau la fel de multe emoții ca femeile.

Când ea intră în cadă și rămase în fața lui, el îi spuse:

– Întoarce-te și așază-te între picioarele mele.

Ea făcu întocmai. Apa încă era binecuvântat de caldă și, fiind amândoi în cadă, apa se ridică până aproape de margini. Scoțând un oftat de plăcere deplină, ea se aplecă și își scufundă capul, făcând să se scurgă puțină apă peste margini. Apoi, se ridică din nou și își lăsă capul pe pieptul lui tare, acoperit de păr.

Îi simți mădularul întărit împungând-o în spate, dar el nu făcu decât să se întindă după săpun și să-i spele părul, cu mâinile care i se strecurară odihnitor printre șuvițele încurcate, frecându-i scalpul și făcând-o să se topească sub atenția lui. De îndată ce el lăsă săpunul deoparte, ea îl luă să-și spele umerii.

Dar după ce își clăti părul, el îi luă săpunul.

– Lasă-mă pe mine, murmură el pe gâtul ei.

Ea se supuse. Și fu minunat, pur și simplu minunat!

El începu cu sânii ei, săpunind-o bine. În timp ce degetele lui lungi făceau minuni peste sfârcurile care se întăriseră iute, el îi sărută părul, urechea și umărul. Curând, mâinile lui erau peste tot, săpunindu-i spatele, apoi pântecul. Îi trecu săpunul peste picioare, în timp ce își apăsa gura deschisă peste gât, sărutând, sugând, înflăcărându-i sângele în vene, până ce deveni mai fierbinte decât apa din cadă.

Ea își trecu mâinile peste gambele lui, apoi de la genunchi până la coapse, încântată de răsuflarea care i se întretăie când îl mângâie spre interiorul coapselor.

– Dalila, murmură el și apăsă un sărut aprig pe gâtul ei. Mă tachinezi, nu?

Degetele lui pline de spumă alunecară între picioarele ei ca să o mângâie, la început cu blândețe, apoi mai îndrăzneț. Ea îi răspunse pe măsură, frământându-i coapsele până unde putu să ajungă, încântată să îi simtă carnea tot mai tare în spate. El se răzbună când își înfipse degetul înăuntrul ei, dezmierdând-o cu atâta iscusință, că Amelia gemu.

Dintr-odată, el se opri. Punându-și mâinile de o parte și de alta a căzii, se ridică, apoi ieși din cadă.

– Hai, să mergem în pat, unde pot să fac asta cum trebuie.

Ea râse, în timp ce se clăti de săpun.

– Mi se părea deja că era cum trebuie.

Nu se uită la ea în timp ce se șterse cu prosopul.

– O să fie mai comod pentru tine în pat.

– Serios? Ai găsit vreo soluție miraculoasă ca să înlături durerea din timpul dezvirginării?

Când el îi o aruncă o privire suferindă, ea își dădu seama că se ascundea și altceva în spatele purtării lui ciudate. Și era foarte sigură că știa despre ce era vorba.

Își simți gâtul uscat.

– Crezi că Pomeroy mi-a luat inocența, nu-i așa? Asta te deranjează.

– Nu... da... Ei bine, nu știm cu adevărat ce a făcut, nu-i așa? Întorcându-și brusc privirea de la ea, își înfășură prosopul în jurul taliei. Putea să-ți facă orice în timp ce dormeai.

Ea clătină din cap.

– Mi-aș fi amintit.

El se apropie de cadă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Amelia, nici măcar nu ți-ai amintit că ai fost plecată timp de două zile!

– Nu a fost vina mea! se împotrivi ea.

Se întoarse spre ea, cu o expresie de uluire pe chip.

– Bineînțeles că nu a fost vina ta. Nimic nu s-a întâmplat din vina ta. Iar asta nu are legătură cu povestea noastră!

Cu inima strânsă, ea se ridică și ieși din cadă, apoi luă prosopul. Îl ținu în sus ca să-și ascundă trupul.

– Ba are foarte mare legătură cu asta dacă ești dezamăgit că s-ar putea să nu fiu castă...

– Dezamăgit. El o privi lung, apoi gemu. Oh, Doamne, sunt un idiot! Nu asta am vrut să... Se apropie și o strânse în brațe. Pentru mine nu contează dacă mai ești sau nu castă. Îi sărută tâmpla, fruntea, părul. Însă nu vreau să te rănesc.

O ușurare prudentă îi înflori în piept.

– Este inevitabil dacă sunt castă. Iar dacă nu sunt...

– Dacă nu ești, nu vreau să înrăutățesc lucrurile. El îi cuprinse capul între mâini, iar privirea pe care i-o aruncă fu atât de blândă, încât Amelia simți că i se strânge inima în piept. Poate că el te-a rănit ori ți-a provocat o durere pe care nu aș vrea să o agravez când... O remușcare sinceră i se citi pe chip. Nu pot să suport gândul că te-a drogat, că se poate să te fi rănit. Trebuia să împiedic asta. N-ar fi trebuit niciodată să treci prin așa ceva!

– Nu m-a rănit, Lucas. Ea apăsă un sărut pe buzele lui. Cred că aș ști dacă ar fi făcut-o. Retrăgându-se din îmbrățișarea lui, se duse să-și ridice pantalonașii. Nu este nici o urmă de sânge, vezi?

– Unele femei nu sângerează când își pierd inocența.

– De unde știi asta? Obișnuiești să furi inocența fecioarelor?

– Nu! El se îndreptă de spate la auzul insultei. Am citit într-o carte, pentru numele lui Dumnezeu!

– O carte? Se simțea tot mai bine. Mult mai bine. Aproape buimacă. Aruncând prosopul, se apropie spre el cu un zâmbet ușor care îi arcuia buzele. Ai citit o carte ca să afli lucruri despre femei? Ca să vezi!

Ochii lui o devastară, iar prosopul pe care îl avea înfășurat în jurul taliei începu să se ridice de la sine.

– Era... un jurnal medical, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

– Ce scuză bună, îl tachină ea, apropiindu-se de el. Îi desfăcu prosopul și îl aruncă pe podea. Dar poate fi mai degrabă o colecție de povești adunate de vreun englez care să excite...

Gura lui se apăsă brusc pe a ei, în timp ce își înfășura brațele în jurul taliei ei ca să o tragă mai strâns, mai înflăcărat în îmbrățișarea lui. Ea îl luă de gât și se ținu bine, în timp ce el îi dezmierdă gura cu o dezinvoltură glorioasă. Părea că trecuseră secole de când se sărutaseră, nu doar câteva ore, iar ea își dorea să profite la maximum.

Și Lucas își dorea același lucru, limba lui avântându-se în adâncurile gurii ei. Avea să-și dea silința ca totul să fie bine pentru ea, chiar dacă era ceva care îl ucidea. Încă nu știa sigur cât de multe libertăți își putea permite, cât de mult trebuia să o preseze, dar, dat fiind entuziasmul ei când o sărutase, poate că nu trebuia să fie atât de atent pe cât se temea.

Îi sărută buzele, pleoapele, părul... părul ei bogat și mătăsos, de care nu mai sătura.

– Du-mă în pat, spuse ea pe nerăsuflate pe obrazul lui. Te rog! Am așteptat prea mult timp ca să aflu cum este să fii cu un bărbat.

– Orice dorește milady, spuse el, în timp ce o ridică în brațe și o duse în pat.

O așeză, apoi se opri doar ca să se uite la ea, la zâmbetul cochet de pe buzele ei, la gâtul de lebădă cu o piele atât de delicată, pe care își dorea pur și simplu să o devoreze, la sânii dulci și ridicați, care aproape că îl înnebuniseră pe fregată. Urcându-se în pat, îi despărți picioarele ca să îngenuncheze între ele, în timp ce se uită lung la pântecul ei zvelt și la pielea fină a coapselor. Și la ce se dezvăluia în locul în care se întâlneau, deschise, așteptând. Așteptându-l pe el.

Pentru o clipă, fu îngrozit. Ce responsabilitate imensă era să îndrepte ce îi făcuse Pomeroy și, în același timp, ușurându-i trecerea de la fecioară la soție. Dacă nu se ocupa de ea cu delicatețe...

– Lucas? spuse ea cu vocea aceea care îi înmuia genunchii.

Iar dorința alungă groaza. El se mută mai spre marginea patului, apoi își coborî capul spre locul în care buclele ei frumoase și castanii, încă umede după baie, ascundeau două buze cărnoase pe care pur și simplu trebuia să le guste.

– Ce faci? strigă ea, încercând să-și strângă picioarele.

El zâmbi spre ea.

– Îți ofer o aventură, draga mea.

Apoi își îngropă gura în căldura ei alunecoasă.

Mirosea a săpun și a mosc, un parfum menit să înnebunească orice bărbat. Se abținu cu greu să nu își înfigă mădularul în adâncul ei.

Dar nu putea. Nu avea să o facă. După tot ce îndurase, Amelia merita mai mult.

Așa că îi oferi ceva mai bun, o dezmierdă cu limba lui, folosindu-și dinții și buzele ca să o excite, încântat de felul în care ea se zvârcolea și se zbătea, de felul în care se ridica pentru a răspunde la mișcările limbii lui. Simplul ei gust îl duse spre înălțimi îndurerate de excitație, dar el continuă și continuă.

Numai după ce simți spasmele orgasmului pe gura lui, după ce o auzi cum îi strigă numele, se ridică în genunchi și profită de starea ei deplină de plăcere ca să-și împingă ușor mădularul tare înăuntrul ei.

Ea deschise larg ochii.

– Doamne! Este... Oh, ești așa de...

El se lovi brusc de bariera inocenței ei și se opri.

– Ce se întâmplă? murmură ea.

– După cum se pare, draga mea, ai avut dreptate. Încă ești fecioară.

Fu cuprins de un val de ușurare. Pomeroy nu îi făcuse rău.

Iar ea era castă. Nu ar fi trebuit să conteze, nu era ca și cum ea ar fi făcut ceva ca să atragă atenția acelui nemernic, dar Lucas trebuia să recunoască faptul că asta conta. Nu reuși să-și împiedice fiorul rătăcitor și posesiv care îl cuprinse când își dădu seama că el era primul ei bărbat, singurul.

– Dar nu o să mai fii fecioară mult timp.

Fără să-i mai dea timp să se gândească ori să-și facă griji, o pătrunse.

Ea scoase un strigăt sfâșietor, iar el se cutremură, dorindu-și să nu fi fost nevoie de asta și să nu se simtă atât de al naibii de bine îngropat cu totul înăuntrul ei.

El se retrase puțin, iar geamătul ei îl sfâșie.

– Spune-mi dacă doare prea tare și mă opresc, spuse el răgușit, rugându-se să fie în stare să facă asta.

– Să nu îndrăznești! Ea îl apucă de umeri ca să-l țină pe loc. Doare, da, dar vreau să știu restul. Fiecare lucru în parte.

El îi studie fața și își dădu seama că vorbea serios.

– Slavă Domnului!

Dar când continuă să se retragă, ea se încruntă.

– Ți-am zis să nu te oprești, spuse ea, aproape supărată.

– Așa se face, draga mea. Înăuntru și afară. Ca mișcarea unei mâini. Mai ții minte?

Ea făcu ochii mari.

– Oh, da... Sunt o prostuță.

El o pătrunse din nou, apoi gemu.

– O prostuță foarte ispititoare și atrăgătoare. Doamne, femeie, se simte al naibii de bine înăuntrul tău!

– Serios? întrebă ea, afișând un zâmbet de încântare, precum Dalila. Spune-mi ce simți! Cartea despre harem nu dădea atât de multe detalii.

El reuși să râdă încordat.

– Numai tu puteai să înveți să faci dragoste dintr-o... carte. Sprijinindu-se deasupra ei într-o mână, îi mângâie sânul cu cealaltă și își dori să se fi oprit să-l sugă mai devreme.

O urmă de neliniște îi cuprinse chipul îmbujorat.

– Lucas, cartea... Ei bine, nu depășea un anumit punct. Eu nu prea știu ce să fac... ce ar trebui să fac.

Aplecându-se să o sărute pe gât și pe obraz, el își înteți penetrările.

– Fă orice îți place, draga mea. Orice te face să te simți bine. Ce te excită.

– Oh. Ea se zvârcoli ușor sub el. Ah... Așa?

– Dumnezeule, da, spuse el cu un glas răgușit, mădularul lui cufundându-se tot mai apăsat aproape de la sine. Continuă să te miști așa...

– Și poate... Ea linse și îl trase de sfârc cu gura aceea delicioasă, iar el gemu. Da? îl întrebă, zâmbetul ei viclean devastându-l.

– Da, draga mea Dalila... Oh, da...

După aceea, nici unul dintre ei nu mai reuși să vorbească. El se chinui din răsputeri să își întârzie eliberarea, să aștepte ca ea să ajungă pe culmile plăcerii odată cu el. Dar deveni tot mai greu cu fiecare minut, în timp ce ea îi mângâia umerii, îi tachina sfârcurile, își arcuia bazinul în sus, până când simți că parcă o pătrunse până în adâncurile inimii. Cu fiecare penetrare, încercă să străpungă acea parte din femeia englezoaică, bogată și nobilă, partea pe care își dorea

să o cucerească, pe care se temea că nu avea să o posede niciodată, indiferent cât de mult încerca.

– Acum îmi aparții, Dalila, strigă el, hotărât să facă întocmai. O pătrunse, simțind cum eliberarea se apropia. Tu ești soția mea pentru totdeauna...

– Soțul meu, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, cu ochii ațintiți spre el cu toată ferocitatea unei tigroaice care își revendica partenerul. Pentru totdeauna!

Simțind că se apropie de culmile extazului, el se întinse și îi mângâie mugurul alunecos al plăcerii, până ce trupul ei se încordă și degetele i se îngropară în umerii lui în clipa în care își găsi eliberarea.

Numai atunci el își lăsă sămânța înăuntrul ei. Iar în momentul acela scurt, glorios crezu că ea putea fi a lui pentru totdeauna. Că puteau să aibă o căsnicie trainică. Că singurătatea goală a ultimilor trei ani chiar se încheiase.

Se prăbuși deasupra ei, inima amenințând să-i iasă din piept cu puterea satisfacției lui. Cu puterea bucuriei lui intense.

După un timp, se rostogoli de pe ea și se așeză pe spate, cu ochii în tavan, savurând gânduri despre minunatul lor viitor ca soț și soție, lăsându-se sedus de speranță.

Amândoi avură nevoie de câteva momente ca să-și recapete răsuflarea, de câteva clipe ca ritmul frenetic al bătăilor inimii să se liniștească, în vreme ce soarele apunea în spatele draperiilor dantelate din camera de han în care se auzea zgomotul făcut de oaspeții care se grăbeau să coboare la cină.

Apoi, ea se apropie de el.

– Chiar a contat, nu-i așa?

Vocea ei șovăitoare îl luă prin surprindere.

– Ce anume?

– Că eram fecioară. Ți-am văzut fața. Chiar a contat.

Cu inima strânsă în piept, se întinse spre ea și o cuprinse în îmbrățișarea lui.

– Ceea ce contează pentru un bărbat nu este ca soția lui să fie castă, e important ca el să fie cel care o inițiază în tainele plăcerii. Nu o să te mint. Fiecare bărbat își dorește asta. Dar oricum ar fi fost bine. Reuși să schițeze un zâmbet. Pentru că orice femeie care nu-și mai

amintește de momentul în care și-a pierdut fecioria este, din toate punctele de vedere, castă ca o călugăriță.

Ea își arcui o sprânceană.

– Și tu, domnule? Ai fost cast?

Lucas clipi. Nu era o întrebare la care să se fi așteptat.

– Îmi pare rău, draga mea, dar nu am fost.

– Nu este corect, zise ea.

– Adevărat, dar așa este mersul lumii. Iar lumea este un lucru foarte nedrept.

– Parcă nu știu, mormăi ea.

El chicoti. Amelia era adorabilă când se enerva.

– Dacă te consolează cu ceva, a fost prima dată când am împărțit patul cu cineva care contează pentru mine, cu cineva de care îmi pasă.

Luminându-se, ea se întoarse să-i vadă chipul.

– Serios?

– Serios.

Ea se strânse mai aproape de el.

– Mă bucur. Și mă bucur că tu ai fost cel care mi-a luat inocența, nu Pomeroy. Pentru că mai există un motiv pentru care un bărbat dorește ca soția lui să fie castă în noaptea nunții lor – să fie sigur că primul copil este al lui.

El încremeni. La naiba! Fusese atât de nerăbdător să facă asta cu Amelia încât nu se gândise nici măcar o clipă la copii. Dar, desigur, căsnicia și patul conjugal duceau la apariția copiilor.

Pentru o clipă, se lăsă purtat de o imagine frumoasă cu el și Amelia, cu fete zâmbitoare zbenguindu-se prin grădină și băieții voinici navigând cu corăbii în miniatură în iaz. Ei i-ar fi considerat cariera diplomatică drept o aventură, la fel ca mama lor.

Însă nu putea să-și înceapă cariera până ce nu punea mâna pe Frier și nu returna banii pe care omul îi furase de la marina americană. Bani care ofereau familiei Ameliei o viață plăcută și comodă.

Imaginea lui ademenitoare dispăru. Amelia nu avea să-l ierte niciodată dacă îi distrugea familia pentru a îndrepta lucrurile. O convinsese să se mărite cu el, în ciuda temerilor ei, dar ea acceptase crezând că Dolly Smith nu era Dorothy Frier. De îndată ce avea să audă toată povestea și să afle adevărul, nu avea să mai fie de partea lui.

Nu că ar fi avut vreo importanță. Erau căsătoriți și, chiar dacă l-ar fi urât, el era responsabil de ea... responsabil de copiii lor.

Așa că pur și simplu avea să pună legea în aplicare, să clarifice lucrurile, acum că ea intrase în joc alături de el. Era soția lui și trebuia să-l susțină chiar dacă nu-i plăcea. Trebuia să respecte regulile pe care el le impunea.

Hm... Amelia nu avea să accepte niciodată ce îi era impus de altcineva. Femeia era cu capul pe umeri.

El gemu.

– Hm? făcu Amelia somnoroasă, cu capul sprijinit pe umărul lui.

– Nimic, draga mea, murmură el. Dormi.

– Mm...

Când ea se întoarse în brațele somnului, el coborî privirea spre părul ei ud, care i se încrețea dulce pe umeri, în timp ce se usca. Când mădularul lui se trezi la viață, el își lăsă capul înapoi pe pernă.

Dumnezeule, tânjea după ea ca un cățel nătâng. Era primejdios cât de mult îl afecta. Începuse să tânjească după compania ei, nu doar în pat. Nu era bine. Nici un bărbat nu putea să fie stăpân în casa lui când soția avea o asemenea putere asupra lui. Dumnezeu știa că tatăl lui o dovedise cu vârf și îndesat.

Se uită lung și hotărât în tavan. Bine. Avea să învețe să nu tânjească prea mult după ea. Să se bucure de ceea ce îi oferea – oh, da, cu siguranță! –, dar avea să fie atent. Pentru că, dacă se lăsa pradă nevoii pe care o simțea, dacă trăda vreo slăbiciune, ea putea să-l învârtă atât de repede pe degete, încât el nu avea să se mai descurce niciodată.

Iar el nu putea risca să se întâmple asta.

Capitolul 19

Dragul meu văr,

Lord și Lady Tovey sunt aproape înnebuniți de îngrijorare, dar eu sunt puțin mai bine. Am fost tentată să le dezvălui informațiile despre maior pe care mi le-ai trimis acum câteva zile, dar, pentru

că încă nu știm cu ce bărbat a sfârșit Amelia, am considerat de cuviință că nu trebuie să-ți trădez încrederea.

Verișoara ta neliniștită,

Charlotte

Vreun slujitor impertinent îi dădea Ameliei părul de pe față, trezind-o încet. Ea apucă mâna, apoi încremeni când își dădu seama că era mare și păroasă și, evident, de bărbat.

Deschise iute ochii și îl găsi pe Lucas aplecat deasupra ei, deja îmbrăcat.

– Este timpul să te trezești, draga mea, murmură el.

Totul se lumină iute – de ce era acolo, unde se aflau și ce căuta complet goală între așternuturi.

Nu mai dormise niciodată goală și niciodată cu un bărbat. În oricare alt moment, i s-ar fi părut extraordinar de palpitant. Dar fereastra din spatele lui Lucas arăta că încă era întuneric, iar ea se simțea neputincioasă ca o cârpă după noaptea lor animată.

Închizând ochii, se ghemui în pernă.

– Lasă-mă!

– Trezește-te, Amelia, spuse el cu un glas mai hotărât.

– Încă nu, mormăi ea.

– Poți să dormi în trăsură.

Ea oftă. Maiorul „Trezește-te înainte de zorii zilei" Winter nu avea să o lase să rămână în pat dacă ea nu lua măsuri drastice. Deschise ochii și se sprijini într-un cot, ca așternutul să-i coboare provocator sub sân.

– Iar tu poți să te întorci în pat.

El încremeni. Ochii lui negri ca smoala o studiară cu un subînțeles înflăcărat, care o făcu să se înfioare. Îi aminti că acum el cunoștea prea bine fiecare linie, gaură și formă a corpului ei, că le sărutase sau le mângâiase pe toate la un moment dat în timpul unei nopți lungi și foarte aventuroase.

Privirea lui somnoroasă se ridică spre a ei.

– Putem să facem asta în trăsură, Dalila. Acum îmbracă-te! Hanul este plin ochi și nu o să facem niciodată rost de cai și de vizitiu dacă nu plecăm devreme.

Îi aruncă o bucată de material, care se dovedi a fi cămășuța ei. Își aminti vag că el îi spălase hainele și restul lenjeriei în apa din cadă la un moment dat în timpul nopții și le agățase să se usuce lângă

foc. Mirosea a curat, iar căldura încă persistentă a focului se simțea atât de bine...

– Nu, nu! mârâi el când văzu cum ea se cufundă înapoi în cămășuța caldă, lipită pe obraz, ca un copil care se ținea de o pătură. Trebuie să plecăm spre Londra cât mai curând posibil.

– De ce? mormăi ea.

– Nu vreau să-i dăm lui Pomeroy timp să răspândească zvonuri necuviincioase. N-am încredere în el.

– Nu o să spună nimic. O să fie prea stânjenit.

– Nici nu te-ai gândit că o să te răpească, nu-i așa? Când ea se încruntă, el adaugă: În plus, părinții tăi trebuie să fie înnebuniți de îngrijorare.

Ea oftă. Acela era un argument convingător. Se ridică, își frecă ochii somnoroși, apoi aruncă o privire în jur. Camera era în perfectă ordine – cada și prosoapele umede dispăruseră, rochia și jupa murdare fuseseră împăturite pe o noptieră, iar pantalonașii și ciorapii puși la uscat atârnau pe speteaza a două scaune de lemn în fața șemineului. Era limpede că avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu viața de soție de soldat.

– Vrei niște ceai? întrebă el.

– Ar fi minunat. Îl privi cum îi turnă o ceașcă dintr-un ceainic aburind care se afla pe masa de lângă fereastră, apoi îi aranjă pe o tavă mai multe lucruri. Ăsta este micul dejun? întrebă ea, fără să-i vină să creadă.

La urma urmei, se putea ca viața cu un soldat să aibă și părțile ei bune.

– Micul dejun pentru tine.

Îi puse tava în poală. Avea pâine prăjită și unt, un ou fiert, felii de costiță...

– Eu am mâncat deja.

Ea îl privi uluită.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de cât timp ești treaz?

– De câteva ore.

– Nici măcar nu s-a luminat! Ești nebun?

O expresie chinuită i se citi pe chip.

– Nu dorm prea mult în ultima perioadă.

– Evident că nu. Ea își sorbi ceaiul. Chiar sper că nu o să mă trezești înainte de zorii zilei în fiecare dimineață.

– Depinde de împrejurări, răspunse el încordat. Dar în timp ce călătorim, fii sigură că o s-o fac. Când ea începu să mănânce, el se îndreptă spre un dulap și scoase o rochie de muselină, o jupă și o pelerină de lână, le luă și le puse pe pat. O să te îmbraci cu astea.

Stilul lui pragmatic și ordinele scurte începeau să o enerveze.

– Oare chiar pot? întrebă ea sarcastic.

El îi înțelese greșit comentariul.

– Ar trebui să ți se potrivească. I-am spus soției hangiului că o s-o plătesc bine dacă îți găsește o rochie care să-ți vină, iar ea a găsit. Dar nu ți-am găsit pantofi pe măsură, așa că ai rămas cu pantofii tăi de seară.

– De unde ai avut bani pentru toate astea: nuntă, camera de han, haine?

El păru insultat.

– Primesc o soldă, ca oricare alt ofițer american.

Oh, Doamne, acum chiar că îi rănise mândria, iar ea știa că mândria unui bărbat era ceva delicat.

– Îmi pare rău, n-am vrut să...

– Îmi permit să întrețin o soție, dacă asta te îngrijorează.

– Sunt sigură că îți permiți. Ea se opri și își alese cuvintele cu grijă: Dar în noaptea în care ne-am cunoscut mi-ai spus că banii pe care îi aveai pe vremuri s-au dus. Așa că poți să mă învinuiești că am presupus că fondurile tale sunt mai degrabă... limitate?

I se încordă un mușchi în maxilar.

– Am vrut să spun că nu am avere. Dar mă descurc destul de bine.

Punându-și unt pe pâine, ea încercă să pară relaxată, în timp ce abordă ceva ce putea să se dovedească un subiect delicat.

– Există averea mea...

– Nu. Mânia i se citi pe chip. Nu ne atingem de ea.

– De ce nu?

El o privi lung, cu ochii negri de obsidian și la fel de necruțători.

– Până când nu aflu cum a făcut rost mama ta de bani, nu primim zestrea ta. Din câte știu eu, fiecare bănuț aparține marinei militare.

– Doar dacă Dolly este vinovată, protestă ea și puse jos pâinea neatinsă.

– Dacă nu este, iar banii sunt o moștenire legitimă de la răposatul ei soț, atunci mai vorbim.

Împingând tava deoparte, ea se ridică din pat și își puse cămășuța.

– Cum adică o să mai vorbim?

– După ce se termină toată harababura asta cu Frier, aș putea să primesc un post cu siguranță bine plătit, destul ca să susțin o familie. N-am nevoie de banii tăi.

Ea simțea că mergea pe nisipuri mișcătoare, dar probabil că era cel mai bine să discute chestiunea imediat, cât mai puteau fi raționali, decât mai târziu, în timpul vreunei crize, când nu mai aveau nici urmă de rațiune.

Ea își îmbrăcă pantalonașii.

– Dacă ai sau nu nevoie de ea, averea există, așa că pare o nebunie să nu o folosești. Când văzu că el se încruntă, ea adăugă în grabă: Nu mă îndoiesc, Lucas, că îți permiți să susții o soție și o familie, dar ce rău faci dacă folosești banii ca să plătești câteva lucruri mai scumpe?

– O să înveți să te descurci de venitul meu, Amelia, și gata.

El se îndreptă spre un sac pe care se părea că îl adusese cu el și scoase un cuțit pe care și-l îndesă undeva prin haină.

Cu mișcări rapide și furioase, ea își prinse ciorapii.

– De ce ar trebui să fac asta?

El se opri și se încruntă la ea.

– Pentru că așa spun eu. Eu sunt soțul tău și o să fiu stăpânul căminului. Sau englezoaicele din înalta societate nu sunt învățate asta?

– Oh, sunt instruite, învață foarte bine, răspunse ea. De ce crezi că nu m-am măritat până acum?

Replica păru să-l oprească brusc. Trecându-și degetele prin păr, murmură o înjurătură grosolană.

– Vreau doar să spun că este mai bine să înveți să trăiești ca și cum nu ai avea fondurile nesfârșite pe care erai obișnuită să le ai la dispoziție.

– Fonduri nesfârșite! Cu sângele învolburat în vene, ea se îndreptă spre el și îl lovi în piept. Aș dori să știi, Lucas Winter, că, până când nu a apărut Dolly, eu și *papa* abia dacă aveam fonduri suficiente ca să punem mâncare pe masă. Cât timp am crescut și am locuit într-o căsuță, el ne-a susținut scriind articole pentru reviste de domni. Când aveam 12 ani, bunicul a murit, iar *papa* a moștenit o proprietate ipotecată. Nu a moștenit nici un ban pentru că nu exista nici unul.

Iar în timp ce *papa* își petrecea timpul citind despre recolte și chinuindu-se să pună moșia pe picioare ca să se susțină singură, eu mă ocupam de casă, atât cât putea o fetiță de 12 ani. Ea îl lovi din nou în piept. Așa că știu foarte bine cum este să îți de fiecare bănuț. Știu totul despre cărămizile calde din șemineu ca să-ți mențiii picioarele calde pentru că nu-ți poți permite un foc care să ardă toată noaptea. Știu o sută de feluri în care să gătesc peștele din iazul nostru și pot să-ți spun exact cum să faci lumină cu stuf când și lumânările de seu sunt prea scumpe. Și, în plus...

El îi prinse degetul mijlociu îndreptat spre el.

– Gata, spuse el arțăgos, când îi cuprinse mâna într-a lui. Am înțeles.

Dar ea nu terminase.

– Am fost fericită când Dolly a venit cu banii, cu bunătatea ei generoasă și mi-a făcut viața mai ușoară. Când am putut să las în urmă o viață de trudă și de resturi pentru posibilitatea unui adevărat viitor la Londra. Când, în loc să citesc despre aventurile altor oameni, puteam să mă duc la muzee și expoziții și să vorbesc personal cu un general ca Lord Pomeroy. Da, recunosc, am fost încântată! Cuprinsă de mânie, își eliberă mâna din strânsoarea lui. Dar aș putea să revin la o viață strâmtorată cât ai zice pește, dacă este nevoie. Indiferent ce crezi despre mine, știu foarte bine cum să supraviețuiesc cu puțini bani. Iar dacă ai impresia că o să te las să-mi dictezi cum și când să-mi cheltuiesc banii care mi se cuvin prin căsătoria noastră...

– Gata, draga mea. Îi cuprinse capul în mâini și îi apăsă un sărut ușor pe buze. Gata, te implor! Nu știam de problemele familiei tale. Am presupus doar că...

– Sunt vreo domnișorică frivolă căreia nu-i pasă decât de bijuterii și de rochii frumoase și care o să cheltuiască până te bagă în datorii.

Ea îl împinse într-o parte, deloc impresionată de încercarea lui de a-i domoli mânia cu un sărut.

El se încruntă.

– N-am spus asta.

– Oh, ba da, asta ai spus! La ceai. Ai spus că banii sunt singurul lucru care contează pentru o femeie.

– La naiba, Amelia, eram supărat pe tine în ziua aia pentru că am crezut că refuzi să iei cina cu mine! Nu am vorbit serios.

Îndepărtându-se de lângă ea, el se duse să bage câteva lucruri în sac.

– Sigur a sunat serios.

– Nu avem timp pentru discuția asta acum, spuse el iritat. Îmbracă-te și vorbim cât vrei despre asta în trăsură.

Ea își dorea să discute în clipa aceea, dar știa că el avea dreptate.

– Bine. După ce îi aruncă o privire înfuriată, își căută corsetul, apoi și-l puse. Vino să-mi strângi panglicile, te rog!

El aruncă o privire spre ea.

– Nu-ți pune corsetul. Ne așteaptă o călătorie lungă. Așa o să te simți mai comod.

– O să mă simt mai comod îmbrăcată cu el, îi răspunse ea. Apoi își dădu brusc seama de ce voia el să plece cât mai repede. Dar comoditatea nu are nimic de-a face cu asta, nu-i așa?

El stinse lumânarea de pe masă.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Vrei să nu-mi pun corsetul ca să nu oprească nimic plăcerile tale lascive. Dar, dacă tu ai impresia că o să te las să mă atingi după lucrurile pe care le-ai spus...

– Doamne, femeie! El se întoarse spre ea, cu ochii strălucind ca gheața în lumina focului. Tocmai ăsta este motivul pentru care nu m-am căsătorit niciodată. Pentru că n-am vrut niciodată să am o femeie care să mă înnebunească de-a binelea cu limba ei ascuțită. Dumnezeu știe că am auzit destule de la mama cât am crescut. Cu siguranță, n-am nevoie de asta de la o soție!

Cuvintele aspre plutiră în aerul dintre ei, iar în acea clipă, totul căpătă un sens. Amelia ar fi trebuit să-și dea seama înainte, mai ales după ce îi povestise Lady Kirkwood despre familia lui.

Așa se explicau atât de multe! De ce era sensibil când venea vorba de bani. De ce arătase dispreț nu numai pentru englezi, ci și pentru doamnele din înalta societate. De ce nu o pomenise nici măcar o dată pe mama lui, chiar dacă vorbise despre tatăl lui.

– Mama ta era dintr-o familie bogată, nu-i așa? întrebă ea încet. Avea legături și un statut, ca mine. Până când s-a măritat cu tatăl tău.

După felul în care se schimbă la față, ea ghici motivul agitației lui.

– Nu vreau să discut despre mama acum, răspunse el tăios. Trebuie să o luăm din loc.

– Dar, Lucas, dacă nici măcar nu-mi povestești despre familia ta...

– Nu acum, Amelia. El își luă cutia de pistolul. Pune-ți sau nu corsetul, nu-mi pasă. Eu cobor să cer să ni se aducă trăsura, în timp ce te îmbraci și îți strângi lucrurile. Apoi făcu un semn spre sac. Să-ți pui hainele la un loc cu ale mele. Dacă nu ești la ușa hanului peste un sfert de oră, jur că urc și te cobor pe sus, indiferent dacă ești îmbrăcată sau dezbrăcată. Ne-am înțeles?

La fel de iute, furia ei reveni. Își împinse bărbia în față.

– Da, domnule maior. La ordine, domnule maior!

– Bine, i-o întoarse el. Un sfert de oră, Amelia!

Și apoi plecă.

De îndată ce ușa se închise în urma lui, ea își aruncă brusc corsetul în direcția lui. Practic, el făcuse alegerea privind corsetul în locul ei, nu-i așa? Nu putea să și-l strângă singură. Avea să îi fie greu să-și îmbrace rochia fără ajutor.

La naiba cu nemernicul arogant! Grăbindu-se spre locul în care îi erau împăturite hainele murdare, le ridică iute și le îndesă în sac. Dacă avea impresia că putea să-i dea ordine ca unuia dintre soldații lui, urma să aibă o mare surpriză. Ea nu avea să accepte așa ceva!

Revenind lângă pat, ridică iute jupa și și-o puse. Ar fi trebuit să știe că avea să se transforme într-un tiran în clipa în care se căsătoreau. Omul fusese o bestie din ziua în care îl întâlnise la Lord Kirkwood.

Își trase rochia peste ea, apoi încremeni. Se deschidea în față, astfel fiind ușor de legat. Ba, mai mult, chiar dacă avea un corsaj strâmt, care îi împingea sânii ușor înainte, i se potrivea foarte bine. *Papa* nu îi cumpărase niciodată nimic care să nu fie prea mare sau prea mic pentru ea, dar în câteva ore petrecute într-un han dintr-un mic sat scoțian, Lucas reușise să cumpere o rochie care i se potrivea.

Cu lacrimi în ochi, ea se așeză pe pat. Ce tiran și ce bestie era! Un tiran care îi spălase sângele de fecioară cu o noaptea înainte cu atâta delicatețe, de parcă ar fi fost un copilaș. O bestie care îi adusese deja micul dejun când ea se trezise, care îi cumpărase haine noi ca să nu mai fie nevoită să poarte o rochie murdară. Care venise într-un suflet în nordul Angliei pentru a o salva de un bărbat despre care ceilalți credeau că l-ar fi luat bucuroasă de bărbat.

Dumnezeule, Lucas era o enigmă!

Ștergându-și lacrimile, se ridică și se îndreptă de spate. Bine, era morocănos și avea un temperament vulcanic și un mod de a fi autoritar, care ar fi pus la încercare până și răbdarea unui sfânt. Dar uneori, sub aerul lui războinic, întrezărea un bărbat cu un suflet foarte chinuit, un bărbat care avea intenții bune, dar care de multe ori aborda greșit problema. Un bărbat pe care chiar îl plăcea... când nu o enerva peste măsură.

Ei bine, ori învăța să trăiască alături de el, ori îl împușca. Și, având în vedere numărul de arme pe care le avea de obicei cu el, nu prea avea sorți de izbândă cu a doua variantă.

Făcu ochii mici. Exista și a treia alegere, una pe care nici unul dintre ei nu o luase în considerare. Una care nu îi plăcea prea mult. Dar, din moment ce onoarea îl obligase să se însoare cu ea, poate că ar fi preferat-o. Dacă se dovedea că Dolly era o criminală, cu siguranță lucrurile aveau să fie mult mai ușoare.

Doar trebuia să vadă cum reacționa când îi făcea propunerea... Pentru că astfel se dovedea dacă puteau să aibă o căsnicie adevărată. Iar dacă el accepta cea de-a treia variantă, ea pur și simplu era nevoită să accepte situația. Chiar dacă i se rupea inima.

Capitolul 20

Dragă Charlotte,

Nu trebuie să-ți faci griji pentru eleva ta. Te vei îmbolnăvi. Lady Amelia mi se pare că este o persoană cu o judecată sănătoasă. Nu va permite nici unui bărbat să o calce în picioare.

Slujitorul tău ascultător,

Michael

După ce se pierduse cu firea la han, Lucas se pregătise să suporte în trăsură o mustrare, un acces de furie sau măcar o îmbufnare posacă a proaspetei lui soții.

Dar Amelia rămase tăcută în fața lui, înfășurată în mantia de lână pe care i-o cumpărase el, privind lung și gânditoare pe fereastră, în vreme ce văzduhul înnorat era luminat de zorii zilei. Cu picioarele strânse sub ea, părea așa de tânără, încât el simți un nod în gât.

Încă nu avea 21 de ani, fusese răpită, drogată și târâtă prin toată Anglia în numai câteva zile. De parcă nu ar fi fost de ajuns, ca să-și salveze onoarea, fusese obligată să se mărite cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea. Îi fusese răpită inocența, iar mândria îi fusese călcată în picioare. Totuși, putea să stea acolo gânditoare, ca o fetiță pe un scaun lângă fereastră, care aștepta ca tatăl ei să revină acasă.

Sau așteptând ca soțul ei să se transforme în altceva decât ceea ce era – un american sălbatic. O brută cu colți. Un bărbat care se pierdea cu firea doar pentru că soția lui îi oferea averea.

Un idiot care ar fi trebuit să-și ceară iertare pentru că era un idiot. Și care habar nu avea cum să o facă fără să o lase să creadă că putea să-l îmbrobodească ori de câte ori avea ea chef.

– Este frumos, nu-i așa? îl uimi ea când vorbi.

El simți un nod în gât.

– Da, frumos.

Amețitor, chinuitor de frumoasă. Iar în lumina cenușie și difuză, chipul ei purta strălucirea unui înger de alabastru. Lucas se chinui din răsputeri să nu o cuprindă în brațe și să o roage să-l ierte.

Dar ar fi fost o nebunie curată. Dacă făcea așa ceva, putea la fel de bine să-și deschidă pieptul și să o îndrume spre locul în care putea să înfigă țepușa în inima lui.

Totuși, nu putea să o lase să se gândească la el ca la un căpcăun. Trebuia să-i arate că putea să fie sensibil, rezonabil. Nu un idiot.

– Amelia, în privința banilor...

– Știu, nu vrei averea mea.

– Nu este vorba de faptul că nu vreau, dar nu îți aparține.

Ea întoarse o privire supărător de hotărâtă spre el.

– Așa zici tu. Dar eu cred că te înșeli.

– O să aflăm cu timpul, spuse el evaziv. Până acum, nu mi-ai spus nimic care să arate că mă înșel.

– Adevărul o să iasă la iveală de îndată ce o să vorbim cu Dolly. Ea își strânse mai bine mantia în jurul ei. Iar când o să afli cât de tare te înșeli în privința ei, o să decidem ce facem cu averea mea.

– Poate că ar trebui să decidem să o păstrăm pentru copiii noștri.

O expresie nesigură i se citi pe chip.

– Tu măcar vrei copii?

El se încordă.

– Din moment ce activitatea mea preferată de petrecere a timpului duce inevitabil la ei, n-am de ales, nu-i așa?

– Nu am întrebat asta, spuse ea încet.

Nu. Îl întrebase dacă era pregătit pentru toate responsabilitățile care decurgeau dintr-o căsnicie. Cu un oftat, el își întoarse privirea spre fereastră.

– Am presupus dintotdeauna că o căsnicie presupune și copii, da.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată.

– Mi-a trecut prin cap în dimineața asta, Lucas, că... Ei bine, nu trebuie să avem o căsnicie tradițională dacă nu vrem.

El încremeni, iar inima începu să-i bată de parcă îi sărea din piept.

– Ce vrei să spui?

– Am putea oricând duce vieți separate. Pe ici, pe colo, cuplurile mai fac asta. M-ai putea lăsa aici în Anglia, în timp ce tu faci ce vrei. Nu este ca și cum ai fi ales asta. Încercai doar să faci ceea ce se cuvenea, iar eu apreciez acest lucru. Dar nu trebuie să mergi atât de departe încât să trăiești cu mine și să mă sprijini. Ai putea pur și simplu să-ți vezi de viața ta de burlac, fără să-ți faci griji pentru o soție sau pentru copii.

O povară grea îi zdrobi pieptul. Erau proaspăt căsătoriți, iar ea deja voia să pună punct. Și, în stilul ei clasic englezesc, venise cu o soluție cuviincioasă, care să nu o ofenseze pe nici una dintre prietenele ei din înalta societate.

Numai pe el.

El se strădui să pară la fel de calm ca ea.

– Și tu ce ai face?

– Nu știu. Ca femeie căsătorită, aș avea mai multă libertate. Aș putea călători. Sau aș rămâne în Londra.

– Înțeleg.

El se uită la mlaștinile pustii, care începură dintr-odată să-i oglindească starea de spirit sumbră. Ceea ce îi spunea ea avea sens. Cu siguranță, i-ar fi simplificat situația. Dacă trebuia să o ia pe Dorothy Frier în primire ca să-l prindă pe Theodore Frier, nu mai era nevoit să-și facă griji în privința sentimentelor Ameliei.

Totuși, simplul gând îi făcu stomacul să se strângă și inima să-i tresară. La naiba cu ea!

– Presupun că asta ai prefera. Să ai libertatea de a trăi așa cum îți place, să ai cât mai multe aventuri, așa cum...

– Nu. Când el își întoarse brusc privirea spre ea, Amelia își împinse bărbia înainte. Dar se pare că este ce vrei tu. Pari foarte tulburat de gândul de a fi soț.

Cu alte cuvinte, el se purtase ca un căpcăun, iar ea avea de gând să se asigure că el renunța la acel comportament.

– O să mă adaptez. Nu o să-ți dau numele meu, ca apoi să te abandonez. Ești soția mea, iar discuția se încheie aici.

Vorbise din nou ca un măgar arogant, dar nu-i păsa. Gândul de a fi părăsit îl lovi direct în inimă și reacționă ca oricare alt bărbat aflat sub asediu. Bătu în retragere.

– Lucas, spun doar că...

– Nu vreau să trăim separat, la naiba!

– Iar eu nu vreau să suport un soț care mă disprețuiește pentru că l-am obligat să intre într-o căsnicie pe care nu și-a dorit-o.

Acum zări lacrimile care licăreau în ochii ei, iar vederea lor îi implântă un pumnal în inimă.

– Nu te disprețuiesc, draga mea. Și, cu siguranță, ai aflat deja până acum că nimeni nu mă poate obliga să fac ceva ce nu vreau. Nu când vine vorba de un măgar încăpățânat ca mine.

Ea clipi ca să-și stăpânească lacrimile, de parcă dacă le lăsa să cadă ar fi fost o insultă adusă mândriei ei. El încercă să și-o închipuie pe mama lui stăpânindu-și lacrimile și nu reuși.

Forțându-se să zâmbească, el căută să spună ceva care să o liniștească.

– Un bărbat nu poate să trăiască singur toată viața, o știi prea bine. După cum ai subliniat în prima noapte în care ne-am cunoscut, sunt un pic cam bătrân ca să mai fiu burlac.

– Practic, ești cu un picior în groapă.

– Din fericire, am o soțioară tânără ca tine care să mă îngrijească la bătrânețe, spuse el, în încercarea de a fi ușor amuzant.

– Dacă nu te ucid mai întâi, răspunse ea tăios.

Dar ochii i se uscaseră, iar tonul îi era mai degrabă supărat.

Oftă ușurat. Amelia nu avea să-l părăsească. Iar el nu fusese obligat să implore ori să se poarte prea rău ca să o convingă. Slavă Domnului!

– Desigur, continuă ea, dacă o să avem o căsnicie adevărată, atunci trebuie să știu câteva lucruri.

– Mă trezesc devreme, îmi plac ouăle prăjite, prefer șunca, nu jambonul și...

– Nu astfel de lucruri. Mă refer la lucruri mai importante.

– De exemplu?

– Povestește-mi despre părinții tăi.

El încremeni. Ar fi trebuit să știe că nu avea să-l lase niciodată să scape așa de ușor.

– Trebuie?

Cufundându-se între perne, ea schiță un zâmbet spre el.

– Eu ți-am spus despre ai mei.

– Mi-ai povestit câte ceva despre tatăl tău, dar nimic despre mama ta.

Ea ridică din umeri.

– Pentru că n-am cunoscut-o niciodată, nu i-am cunoscut nici măcar familia. Era orfană când a întâlnit-o tata. Ea a murit la nașterea mea, la scurt timp după ce s-au căsătorit. Dolly este cel mai apropiat lucru de o mamă pe care l-am avut vreodată.

Nu era de mirare că Amelia o apăra pe femeie cu atâta înverșunare.

– Dar nu vorbim despre mine. Spune-mi despre mama ta!

Cu un oftat, el își sprijini capul de banchetă.

– Nu sunt prea multe de spus. A fost crescută într-o casă bogată din Virginia, cu mulți bani și părinți conservatori și severi. Tata era un marinar galant care lupta pentru libertatea Americii. Ea a fugit cu el ca să scape de viața ei strictă. Dar și-a dat seama prea târziu că prefera o viață strictă, cu părinți bogați, nu o viață liberă, cu un soț sărac.

Amelia îi aruncă o privire serioasă.

– Iar tu ai decis că eu sunt ca ea.

– Așa m-am gândit la început, recunoscu el, când fluturai din gene și-mi spuneai că sunt un soldat bine făcut la fiecare pas. Ceea ce, apropo, a fost un mod foarte inteligent de a-mi distrage atenția. Ai fi fost o spioană foarte bună.

– Chiar crezi asta? Fața i se lumină de parcă el îi spusese că ar fi fost o regină bună. Apoi se întunecă. Îmi spui asta doar pentru că nu vrei să vorbești despre părinții tăi.

În clipa aceea, el își dorea atât de tare să-i domolească orgoliul încât ar fi spus orice minciună.

– O spun pentru că este adevărat.

Ea pufni.

– Ți-ai dat seama că jucam rolul de flușturatică, îți amintești?

– Nu imediat. Iar eu sunt un bărbat care face investigații. Sunt mai greu de păcălit decât majoritatea.

– Și eu sunt la fel. Ea îl privi hotărâtă. Spune-mi adevărul, Lucas! Tot mai crezi că sunt ca mama ta.

– Nu chiar. Zâmbi ușor. Cumva, nu reușesc să mi-o închipui pe mama lovind un marchiz cu un urcior. Dar...

El nu își încheie fraza, nefiind sigur dacă sinceritatea era o idee atât de bună în clipa aceea.

– Dar?

El șovăi, dar nu avea să îl lase în pace până ce nu îi spunea ceva.

– De îndată ce s-a stabilit într-o casă cât jumătate din cea în care crescuse, nevoită să crească singură un copil, în timp ce tata își petrecea cea mai mare parte a timpului ca să pună bazele afacerii lui, aventura căsătoriei și-a pierdut din farmec.

– Fără îndoială. Nici mie nu mi-ar plăcea să cresc singură un copil. Dacă înțeleg bine, ea a renunțat la tot pentru tatăl tău, apoi el nu a mai fost niciodată prin preajmă.

– Pentru că muncea ca un nebun, încercând să-i facă pe plac, spuse Lucas tăios. Din ziua în care s-au căsătorit, ea și-a dorit tot mai mulți bani, mai multe rochii, o casă mai mare într-o zonă mai frumoasă a orașului, mâncăruri mai rafinate – toate lucrurile pe care și le dorește o femeie pretențioasă.

– Sper că nu vrei să spui că sunt o femeie pretențioasă.

Pe punctul de a-i da replica, el se opri să se uite la gura ei încăpățânată, la bărbia ridicată, la gâtul fără bijuterii. Da, își permisese obiectele acelea egiptene, dar nu o auzise niciodată vorbind despre alte lucruri pe care își dorea să le cumpere. Bijuteriile ei nu i se păruseră niciodată extravagante, iar rochiile erau mai curând neobișnuite decât scumpe. Pantalonașii și ciorapii ei erau din bumbac simplu. Chiar dacă nu o cunoștea de multă vreme, ea își petrecuse timpul la întâlniri caritabile și ceaiuri pentru prietenele ei, nu la cumpărături.

– Nu, recunoscu el. Nu spun asta.

Cuvintele părură să o mai domolească, deși își strânse pelerina și mai tare în jurul ei.

– Vezi, Lucas? Nu este atât de greu să fii rezonabil, nu-i așa?

Totuși, rămase departe de el, ca un raton încolțit, gata să-l muște de mână. Dintr-odată, Lucas nu mai suportă gândul să o știe supărată pe el nici măcar un minut în plus. Probabil că nu era chiar simplu

pentru o femeie să trăiască alături de el, dar nu se căsătoriseră doar din motive practice. Poate că venise vremea să îi amintească.

Se așeză lângă ea, de cealaltă parte a trăsurii, și îi cuprinse fața în mâini.

– Pot fi un om foarte rezonabil, draga mea, dacă mi se oferă stimulentul potrivit.

În timp ce ea se uită la el surprinsă, Lucas o sărută. Trecându-și degetele prin părul ei, îi desprinse acele de păr și o sărută de parcă viața lui depindea de sărutul acela.

Când își strecură o mână pe sub pelerină ca să-i mângâie sânul, fu surprins să găsească mai puține straturi de haine decât de obicei. Se retrase cu un zâmbet larg.

– Nu ți-ai pus corsetul.

– N-am putut să mi-l leg singură, spuse ea arțăgoasă, știi prea bine.

– Îmi pare rău, draga mea, spuse el tărăgănat.

– Nu, nu-ți pare. Dacă era după tine, călătoream dezbrăcată.

– Acum că spui asta...

Cu ochi strălucitori, îi descheie pelerina și se întinse spre nasturi.

Dar de data asta ea îi dădu mâinile la o parte.

– Oh, nu, nu! O să ne oprim ca să schimbăm caii cât de curând și n-am de gând să stau dezbrăcată sub privirea ta când o să o facem.

– Bine. Putem rămâne îmbrăcați.

– Nu, spuse ea și îl opri cu o mână când el vru să-și descheie pantalonii.

– Te-ai săturat deja de formele mele bărbătești? murmură el.

– Nu, dar n-ai terminat povestea despre părinții tăi.

Cu un geamăt, el se sprijini de banchetă.

– Ce altceva mai este de spus, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu știu cum și de ce au murit.

Acela era ultimul lucru pe care voia să-l discute cu ea. Totuși, ca soție, avea dreptul să știe.

Când el șovăi, ea spuse:

– Lady Kirkwood a spus că a fost un episod tragic, dar nu a dat amănunte...

– Tatăl meu s-a spânzurat. În clipa în care spuse asta, își dori să nu fi rostit acele vorbe. A legat o frânghie de o grindă într-una dintre

clădirile de la Baltimore Maritime și a împins scaunul pe care stătea în picioare.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Doamne sfinte! Îmi pare atât de rău, Lucas, nu am știut. Lady Kirkwood nici măcar nu a sugerat asta.

– Bineînțeles că nu, spuse el încordat. Este secretul rușinos al familiei. Dar nu a fost chiar un secret – a fost găsit de un funcționar din companie când omul a venit la lucru. Lucas simți că i se strânge stomacul. Ziarele din Baltimore au discutat pe larg despre asta.

Lucas privi absent în față.

– Nu că aș fi apucat să le citesc. Nu, eu nu eram acolo. Și până să aflu, a murit și mama, așa că știu doar puținul pe care mi l-a spus ea în ultimele ore de viață.

Simți un nod crunt în gât când își aduse aminte de revenirea lui neliniștită la Baltimore. Cum dăduse buzna în casă și găsise niște străini care locuiau acolo pentru că o cumpăraseră de la tatăl lui înainte să se sinucidă. Îl îndrumaseră cu amabilitate spre spital, care era ticsit cu rudele mamei lui, pe care nici măcar nu le întâlnise până în ziua aceea. Înconjurată de uliii aceia, abia dacă fusese în stare să vorbească.

– Ea de ce a murit? întrebă Amelia încet.

– De rușine, răspunse el apăsat. Apoi oftă. Probabil din cauza asta. După moartea tatei, mama s-a mutat într-o casă de oaspeți și apoi pur și simplu a lâncezit acolo. Când nu a mai primit nici o veste de la mine, nici un răspuns la scrisorile ei urgente, în care mă implora să mă întorc, a presupus că am murit și cred că pur și simplu a renunțat. Nu mă mai avea pe mine – sau pe tata – ca să am grijă de ea, așa că s-a hotărât să moară. Când a aflat că trăiesc, a fost prea târziu.

– Dar Lady Kirkwood a spus că a murit acum trei ani. Războiul nu se terminase. De ce nu erai...

– De ce nu eram acolo? Este o întrebare foarte bună.

El răsuflă întretăiat. În cele din urmă, trebuia să afle despre Dartmoor. Dar putea să-i spună totul fără să dezvăluie tot adevărul despre moartea tatălui lui?

Trebuia să o facă. Dar nu putea să-i spună întregul adevăr până când nu rezolva problema cu mama ei vitregă.

Se întoarse să privească pe fereastră, încercând să-și dea seama de unde să înceapă.

Apoi, în timp ce se uita absent la iarba neagră, pierdut în gânduri, ceea ce vedea i se întipări în minte. Ceva părea ciudat. Norii se ridicaseră, iar acum putea să vadă soarele răsărind... în locul greșit.

– Ce este, Lucas? întrebă Amelia.

Sângele începu să-i fiarbă în vene.

– Ne îndreptăm spre vest, ne adâncim tot mai mult în Scoția. Ceva nu este în regulă.

– Poate că vizitiul a înțeles greșit...

Cumva, Lucas se îndoia. Scoțând capul pe fereastră, strigă:

– Băiete, ar trebui să ne îndreptăm spre Carlisle!

– Da, domnule, răspunse băiatul. Pe aici este mai scurt drumul.

– Nu se poate...

Trăsura se clătină brusc, aruncându-l înapoi pe banchetă. Când el își recăpătă echilibrul și se întoarse la fereastră, nu mai reuși să se facă auzit în zarva provocată de copitelor tunătoare.

Nu era bine. Nu era bine deloc. Știind că se putea să aibă puțin timp la dispoziție, scoase de sub scaun cutia cu pistolul și începu să-și încarce arma.

– Ce vrei să faci? întrebă ea repede.

– Să urc pe trăsură și să-i atrag atenția afurisitului de vizitiu.

– Ești nebun? O să te sinucizi!

– Dar o să fie o aventură de zile mari, nu-i așa? spuse el când își îndesă pistolul încărcat în centura de la pantaloni.

– Nu este amuzant, spuse ea cu o voce răgușită.

Aplecându-se, apăsă un sărut pe buzele ei.

– O să fiu bine. Am mai făcut asta înainte. Îi întinse cuțitul băgat în teacă. Pentru orice eventualitate, ascunde asta undeva sub haine.

Se apropie de portieră, în timp ce trăsura încetini. Abia dacă avură timp să se țină bine înainte ca trăsura să se oprească brusc.

Urlete și voci de bărbați care îi înconjurau îl puseră în gardă. Amelia se aplecă spre cealaltă fereastră, iar el o trase iute înapoi.

– Nu-i lăsa să te vadă până când nu știm cine sunt! mârâi el.

Portiera trăsurii se deschise.

– Hai, ieși afară, spuse o voce cu un puternic accent scoțian. Și dacă vrei să trăiești, să nu faci vreo prostie, da?

Lucas coborî încet ca să aibă timp să evalueze situația. Trei bărbați mascați, în haine pestrițe, se întoarseră cu fața spre el – unul călare, fluturând un pistol, și doi pe jos, cu flinte ațintite spre el. Vizitiul trădător ținea caii.

– Și doamna ta, spuse tipul călare, cu o voce mai cultivată decât primul.

Lucas își dorea să fi putut să-i împuște pe amândoi pe loc. Dar pistolul lui avea doar un glonț și ar fi murit înainte să apuce să-l reîncarce, lăsând-o pe Amelia la mila lor. Chinuindu-se să rămână calm de dragul ei, se întoarse și o luă în brațe ca să o ajute să coboare.

Din fericire, câștigase suficient timp pentru ca ea să-și ascundă cuțitul sub pelerină. Dar nu de ajuns ca să-și aranjeze părul. Care i se revărsa peste umeri ca o mantie bogată de catifea, strălucitor, cârlionțat și plin de vitalitate. Arăta de parcă tocmai fusese răvășită, iar gândul că nemernicii aceia o vedeau așa îl făcu să-și dorească să îi măcelărească pe toți.

„Ușurel, omule, ușurel! Nu este momentul să-ți pierzi cumpătul."

Bărbatul aflat lângă ei spuse:

– Ce doamnă numai bună pentru flăcăi!

– Nu suntem aici pentru asta, Robbie, le spuse șeful lor. Așa că ai face bine să-ți bagi mințile în cap!

Cu inima bătându-i nebunește, Lucas își strecură brațul pe după talia Ameliei și o trase mai aproape.

– Poți să ne iei banii dacă ne eliberezi teferi.

Robbie își împinse flinta în fața lui.

– Dă-i drumul doamnei și ține-ți gura!

Scrâșnind din dinți, Lucas se supuse.

Scoțianul călare făcu un gest spre Amelia.

– Tu ești doamna care este prietenă cu Lady Venetia Campbell, nu-i așa?

– De unde... Se opri dintr-odată și aruncă o privire acuzatoare spre vizitiu: Trebuie să fi auzit ce am spus la han.

Băiatul ridică din umeri.

– Vorbele circulă repede.

Ea își întoarse privirea spre șeful lor.

– Bănuiesc că tu ești cel căruia i se spune Năpasta Scoțiană.

– Da. El zâmbi. Și tu, milady, o să fii oaspetele meu o vreme.

Lucas îngheță.

– Ascultă aici, scoțian blestemat, nu poți să...

Se opri brusc când Robbie își înfipse flinta în pieptul lui.

– Prin părțile astea, eu fac ce vreau, îi spuse ticălosul. Iar în cazul în care decizi să o faci pe curajosul după ce plecăm... Făcu un semn

din cap spre Robbie. Asigură-te că n-are nici o armă prin buzunare! Și caută în trăsură.

Lucas gemu, în timp ce scoțienii îi găsiră nu numai pistolul, ci și sabia și pușca de sub bancheta din trăsură. Putea doar să se roage ca ei să nu o cerceteze și pe Amelia.

Robbie ridică privirea încruntat spre Năpastă.

– Are o mulțime de arme.

Năpastă nu păru deloc prea încântat.

– De ce ai atâtea arme? întrebă el.

– Sunt maior în Garda Marină americană.

– Doamne sfinte, Jamie! murmură bărbatul spre vizitiu. N-ai spus că soțul doamnei este ofițer yankeu. Ce naiba mă fac eu cu el? Dacă îi dau drumul, nu o să se oprească până ce nu o recuperează pe fată. Nu este vreun lord englez care să stea cu mâinile în sân și să aștepte ca autoritățile să acționeze.

– Eu zic să-l ucidem, spuse Robbie și își împinse încă o dată flinta în fața lui Lucas. Nu merită să suportăm toate problemele pe care o să le provoace...

– Nu omorâm pe nimeni. Năpastă murmură o înjurătură. Se pare că trebuie să-l luăm și pe el. Se întoarse spre vizitiu. Du trăsura la hanul Cornul Francez din Carlisle. O să fiu și eu acolo ca să vă dau instrucțiuni!

– Ascultă, strigă Amelia, ce ai de gând să faci cu noi?

Năpastă o privi cu ochi glaciali.

– Ai face bine să te rogi ca Lady Venetia să-ți fie așa de bună prietenă precum crezi. Pentru că tatăl ei este cel care va plăti răscumpărarea.

Capitolul 21

Dragul meu văr,

Încă nu știm nimic despre Amelia și noul ei soț, oricine ar fi acesta. Lord Tovey o chinuie zilnic pe Lady Kirkwood ca să afle vești, dar Excelența Sa nu a fost de prea mare ajutor. Ea pare mai preocupată să știe dacă trăsura fiului ei se va întoarce cu bine decât

dacă maiorul Winter a reușit să-l oprească pe Lord Pomeroy. Nici unul dintre oamenii tăi de contact nu a aflat nimic?

Prietena ta neliniștită,

Charlotte

Ameliei nu-i venea să creadă că simpla menționarea a Venetiei la han îi făcuse să ajungă prizonieri. Din pricina ei, scoțienii îl împingeau acum pe Lucas pe un deal cu vârful unei puști, în timp ce Amelia mergea călare înaintea lui Năpastă Scoțiană.

Data viitoare când avea să se roage pentru mai multă aventură, trebuia să specifice și ce fel de aventură își dorea. Povestea cu răpirea devenea teribil de obositoare.

– Este absurd să ții pe cineva pentru răscumpărare și să îi rogi prietenii să o plătească, mormăi Amelia spre cel care îi răpise. Ce problemă atât gravă ai putea avea cu Lord Duncannon ca să răpești niște oameni?

– Taci din gură! N-am nevoie de sporovăiala ta chiar acum.

Ea rămase acolo clocotind, așteptând momentul potrivit și sperând că ea și Lucas puteau să scape mai târziu. Măcar încă avea pumnalul. Îl ascunsese în singurul loc la care se putuse gândi – în corsajul ei.

Coborâră din vârful dealului, iar Amelia văzu un castel ruinat în valea mică de sub ei.

– Într-acolo ne îndreptăm? Spre ruina aia?

– Aproape. Băieții spun că este bântuit, așa că nu o să ne apropiem de el. O mulțime de prostii, aș zice eu, dar nu poți să le spui asta. El se opri. Și din moment ce tot insiști cu vorba, spune-mi ceva util: Lady Venetia este așa de frumoasă cum susțin ziarele din Londra?

Un răpitor scoțian care citea ziarele din Londra. Ce ciudat!

– De ce întrebi?

– Fără motiv.

Dar îi simți enervarea. Poate că trebuia să-l încurajeze să dezvăluie ceva care să o ajute să-l demaște dacă avea să scape vreodată.

– Venetia este cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc. Bărbații se iau la întrecere încercând să se însoare cu ea.

El se încordă.

– Atunci de ce rămâne nemăritată?

– Presupun că încă nu a găsit un bărbat care să-i placă.

– Sau un bărbat cu care tatăl ei să fie de acord, spuse el sec.

– Îi cunoști personal pe tatăl lui?

El mormăi:

– Gata cu vorbăria! Ai face mai bine să te pregătești pentru o lungă ședere în Scoția decât să încerci să scoți cu cleștele adevărul de la mine.

Ea oftă. Era limpede că abilitățile ei de spioană trebuiau șlefuite. Era foarte supărător.

În timp ce coborau dealul abrupt, ea zări dincolo de castel un pâlc de fagi și brazi înconjurat din toate părțile de câmpuri de ovăz. Trecură prin ovăzul pe jumătate crescut, apoi intrară în insulița de pădure, croindu-și drum printre copaci până ce ajunseră în centru. Se opriră lângă un foc stins, unde se părea că tâlharii își petrecuseră noaptea.

După ce coborî de pe cal, cel care îi luase în captivitate o ajută și pe ea să descalece, apoi făcu un semn spre Lucas.

– Legați gleznele yankeului și pironiți-l de un copac! Se urcă din nou în șa. O iau înainte ca să-i dau instrucțiuni lui Jamie să pregătească un loc mai potrivit pentru oaspeții noștri.

– Și femeia? întrebă Robbie. O legăm și pe ea?

– Ea nu o să se ducă nicăieri fără el... Nu o englezoaică frumoasă ca ea. Dar, dacă vă faceți griji, legați-i mâinile. În față, ne-am înțeles? Se uită urât la bărbați. Să nu vă treacă prin cap să vă atingeți de ea. Teafără este mai prețioasă pentru mine.

Cu inima strânsă, Amelia privi cum șeful lor traversează câmpul, lăsându-și complicii să stea cu ochii pe ea și pe Lucas ca și cum ar fi stat cu ochii pe două găini durdulii care erau gata să scape.

Cel mai tânăr dintre ei își ținu pușca îndreptată spre ea, în vreme ce Robbie îl obligă pe Lucas să se așeze, apoi îi legă mâinile de copac și picioarele în față.

Robbie se ridică și se întoarse spre ea.

– E rândul tău.

Ea își întinse mâinile, jurând că, atunci când avea să se termine totul, intenționa să-l roage pe Lucas să o învețe cum să folosească o armă. Nu își dorea nici în ruptul capului ca vreodată vreun ticălos să-i lege din nou mâinile.

– Așază-te, mărâi Robbie când termină.

După ce ea făcu întocmai, el se duse de cealaltă parte a focului stins și își puse pușca jos. Dând la o parte câteva frunze, scoase un urcior dintr-o gaură din pământ, apoi se așeză și bău. Prietenul lui

se așează lângă el pe pământ, lăsându-și deoparte arma ca să apuce urciorul și să bea.

Lucas strigă:

– Ce nepoliticos din partea voastră să nu ne oferiți nimic!

– Ăsta este un foarte bun whisky scoțian, spuse Robbie. Nu-l stric eu pe un yankeu.

– Nu știu ce să zic, zise celălalt bărbat. S-ar putea să fie mai ușor de manevrat dacă este amețit. Și Dumnezeu nu știe că nici un yankeu nu ține prea mult la whisky-ul nostru.

Robbie râse pe înfundate.

– Adevărat. Ei bine, dă-i omului o dușcă! Dar când prietenul lui se ridică, el spuse: Nu, așteaptă! Vrea doar să te îndepărtezi de arme ca să te atace. Trimite fata!

Cu sângele vuind în urechi, Amelia aștepta. Nu trebuia să pară prea dornică. Era singura șansă de a-i da lui Lucas pumnalul.

Robbie se încruntă la ea.

– Ei, fato, nu m-ai auzit? Vino să iei urciorul! Te descurci cu el, nu-i așa, chiar dacă ești o doamnă frumușică?

Încercând să pară jignită, ea se ridică și se duse să apuce vasul cu mâinile legate. Când se îndreptă spre Lucas, folosi gura urciorului ca să-și împingă pelerina peste umeri, apoi ridică teaca pumnalului între sâni. În clipa în care se aplecă să-i dea urciorul lui Lucas, mânerul era împins bine în afară.

– Interesantă ascunzătoare, murmură Lucas.

Cu mâinile legate, ea nu putea să țină urciorul și să mânuiască pumnalul în același timp, așa că îi șopti:

– Scoate-l tu!

Îi apropie mânerul de buze.

El îl prinse cu dinții și îl scoase ușor, cu ochii strălucind spre ea. Amelia voia să-i spargă capul. Cum putea să se gândească la așa ceva într-o asemenea situație?

De îndată ce el îl scoase, ea strânse urciorul la piept ca să poată prinde pumnalul între degete.

– Lasă-l să cadă în mâinile mele, îi șopti Lucas.

– Hei! strigă Robbie din locul unde se tolănea. Vrei să-i dai să bea tot, pentru numele lui Dumnezeu?

– Îi este sete, atâta tot, răspunse ea peste umăr.

Inima îi bătu nebunește când lăsă pumnalul să scape. În timp ce Lucas se aplecă pentru a-și trece mâinile legate peste el, ea își aranjă pelerina la loc.

– Hai, ajunge! strigă Robbie.

– L-am prins, șopti Lucas. Acum distrage-le atenția!

Ea se îndreptă de spate, se întoarse și se duse spre bărbați. Când înaintă suficient ca bărbații să fie obligați să se întoarcă dinspre Lucas pentru a se uita la ea, Amelia duse urciorul la buze.

– Domnilor, sper că nu o să mă judecați pentru asta.

Robbie râse.

– Absolut deloc. Dar dacă poți să-l dai pe gât dintr-o înghițitură, jur că-mi mănânc pălăria!

– Bine. Incapabilă să reziste unei provocări, ea luă o înghițitură, apoi începu să scuipe.

„Dumnezeule, de ce ar bea vreodată un bărbat chestia asta?"

Când Robbie izbucni în râs, Ameliei îi veni o idee și, asigurându-se că bărbații erau cu ochii pe ea, vărsă *din greșeală* băutura pe rochie.

– Drăcia dracului, ce muiere neîndemânatică! țipă Robbie, în timp ce sări în picioare și îi luă urciorul.

Ea aruncă o privire peste umăr. Mâinile lui Lucas erau dezlegate, iar acum se ocupa de funiile din jurul gleznelor cu o hotărâre sumbră.

Ea flutură din gene spre Robbie.

– Trece prin țesătură. Desfăcu panglicile pelerinei cu mâinile legate și o lăsă să-i coboare de pe umeri. Whisky-ul ăsta groaznic o să-mi distrugă pielea delicată.

Robbie o scrută din priviri, studiindu-i atent rochia udă și lipită de corp. Slavă Cerului că existau pe lume sânii și corsajele strâmte!

Prietenul lui spuse:

– Nu uita ce a poruncit moșierul...

– Mă uit doar, asta e tot. Nu fac nici un rău dacă mă uit, nu-i așa?

Moșier? Năpastă Scoțiană era un om înstărit?

– Atunci lasă-mă și pe mine să arunc o privire!

Cel tânăr se ridică și se apropie de ea.

– Dacă vreunul dintre voi ar putea să șteargă whisky-ul, spuse ea cu voce plângăcioasă, v-aș fi atât de recunoscătoare...

– O s-o fac eu, spuse Robbie, fluturând o batistă.

Înăbușindu-și un fior, ea aruncă o privire în spatele lor. Lucas era în picioare, târându-se spre celălalt individ cu pumnalul ridicat.

Apoi, totul se întâmplă foarte repede. Din cauza privirii ei sau datorită instinctului celuilalt scoțian, în timp ce Lucas își coborî pumnalul, celălalt bărbat se întoarse, dar pumnalul i se opri în umăr.

Când scoase un urlet, iar Robbie întoarse brusc capul, ea apucă urciorul și îl izbi în cap atât de tare că se sparse. Dar, chiar dacă se prăbuși în genunchi, se întindea deja să-și apuce pistolul.

Lucas urlă:

– Fugi, la naiba, fugi!

Ea se grăbi să ajungă spre locul în care Lucas și celălalt scoțian se luptau să pună mâna pe pumnal. Lucas îl lovi pe bărbat în umărul rănit și se eliberă, apoi o apucă pe Amelia de braț și o luară la fugă.

Cuprinsă de groază, ea alergă alături de el, chiar dacă pantofii nu îi protejau prea bine picioarele. În spatele lor se auzi un pistol, dar continuară să alerge, să se strecoare printre copaci, să gonească prin pădure. În fața lor, ea zări lumina soarelui. Se apropiau de capătul crângului.

Între ei și castelul ruinat se întindea un câmp, dar Lucas nu se opri nici măcar clipă, trăgând-o după el. Ovăzul până la brâu nu putea să-i ascundă de privirile bărbaților, dar ea alerga mai iute, știind că atacatorii puteau să ajungă repede la marginea câmpului din spatele lor.

Chiar când ajunseră la castel, Amelia auzi un zgomot în dreapta lor și văzu cum Năpastă coboară dealul în galop și se îndreaptă spre crâng. Probabil atras de focul de pistol, din fericire, el nu-i văzuse. Încă.

O cuprinse disperarea în timp ce ea și Lucas se strecurară în ruinele castelului. În jurul lor, ziduri înalte se înălțau spre cer. Nu exista un acoperiș, iar în timp ce studiau locul, își dădură seama că arăta puțin mai bine decât o grămadă de dărâmături în câmp deschis.

– Mai ai pumnalul? întrebă ea și își întinse mâinile legate spre el.

– Da. El îi tăie frânghiile. E mult mai util decât flintele și pistoalele.

Ea se uită pe după marginea zidului și gemu când văzu că bărbatul călare se întoarse dintr-odată și se îndreptă spre oamenii lui, care ieșiseră din pădure. Bărbatul pe care îl înjunghiase Lucas se ținea de brațul însângerat, dar nu părea să-l încetinească prea tare.

– Trebuie să facem ceva, șopti ea. Dacă ne prind din nou, Robbie sigur o să te omoare.

Lucas aruncă o privire pe după zid, apoi se trase înapoi cu o grimasă.

– Tu du-te să cauți ajutor. Eu pot să-i țin destul de mult ca să câștigăm timp...

– Nu te las aici! O să te omoare, Lucas!

– Dacă scapi, poți să chemi soldații să vină după mine.

– Iar când o să ajungă aici, o să fii mort, iar scoțienii ăștia criminali vor fi de mult plecați. Ea se îndepărtă de zid și hoinări prin jur, asigurându-se să nu fie zărită de scoțieni. Trebuie să existe un loc pe aici undeva în care să ne ascundem.

– La naiba, Amelia! El veni după ea și o întoarse brusc cu fața spre el. Trebuie să pleci! Nu avem timp pentru asta.

– Dacă este să rămână cineva în urmă, eu trebuie să fie aceea. Eu sunt cea care a cărei viață are o valoare pentru ei.

– Nu rămâi!

Întorcând-o, o împinse spre spărtura din zidul care dădea spre câmpia întinsă.

În schimb, ea se îndrepta spre un coș încă se ținea în picioare.

– Poate că ne-am putea urca în horn.

– Tu n-ai încăpea. Se îndreptă spre ea. Iar eu mai mult ca sigur că nu aș putea să intru.

Ea îngenunche și se uită înăuntru, sprijinindu-și mâna pe polița de piatră. Un trosnet o făcu să se retragă iute înapoi. Poate că acel castel chiar era bântuit.

Apoi își dădu seama că partea laterală a poliței se mișcă. Ea o privi uluită o fracțiune de secundă, apoi trase. Placa se mișcă spre ea. Era blocată de dărâmăturile din colț, dar când se uită pe după margine, zări un spațiu de vreo doi metri pe un metru.

– Este nișa preotului!

Amelia începu să dea dărâmăturile la o parte.

– Ce este nișa preotului?

Îngenunchind, el dădu deoparte o mână de moloz.

Amelia se ridică și, de data asta, reuși să tragă suficient de lespede încât să se strecoare înăuntru.

– Ascunzătoarea preotului, dragul meu soț, spuse ea triumfător, este locul în care o să ne ascundem.

Capitolul 22

Dragă Charlotte,

Iartă-mă că mi-a luat atât de mult timp să răspund, dar nu pot să aflu nimic despre locul unde se află vreuna dintre părțile implicate. Am vorbit cu prietenii lui Lord Kirkwood și cu consulul american, dar nimeni nu știe nimic. Este teribil de supărător.

Vărul tău nedumerit,

Michael

Lucas se uită lung în golul căscat și clătină din cap.

– Eu nu intru acolo. Nici acum, nici altă dată.

Cum alunecase deja în spatele lespezii, Amelia se întoarse și se încruntă la el.

– Ba da, o să intri. Este singura noastră șansă de scăpare.

– Bine. Ascunde-te tu, iar eu o să-i țin pe loc ca să creadă că ai plecat. Nu risc să fim amândoi prinși înăuntru...

– Nu o să fim. Există un mâner de fier înăuntru ca să ne închidem și un zăvor mic pe care îl apeși ca să deschizi.

– Fă așa cum îți zic, Amelia! Rămâi înăuntru, iar eu îi țin pe loc.

Privirea lui se îngustase, iar ei i se tăie răsuflarea. Dacă ea nu închidea mai repede acea gură a iadului, avea să îl vadă cum își dădea sufletul.

El își sprijini umărul în lespede, dar, în timp ce ea își dădu seama că el avea de gând să o închidă, Amelia își întinse brațul în față și îl apucă de haină.

– În nici un caz, Lucas Winter.

– Mișcă-ți brațul, îi porunci el.

Ea clătină din cap.

– O să fie nevoie să-mi rupi mâna. Nu mă ascund aici, în timp ce oamenii ăștia te ucid la doi pași de mine!

La naiba cu ea și cu încăpățânarea ei!

– Nu pot, spuse el printre dinți. Prefer să rămân aici în câmp deschis, putând să lupt, decât să fiu închis acolo.

– Atunci o să-i înfruntăm împreună, pentru că eu nu mă mișc.

Deja putea să audă zgomotele pe care urmăritorii lor le făceau pe pietrișul din jurul castelului. Dacă el nu acționa repede, ea avea să fie descoperită. Și, după felul în care blestematul acela de Robbie vorbise despre ea și o cercetase din priviri...

Închizând ochii, el se strecură prin crăpătura iadului.

O auzi mai degrabă decât să o vadă cum închide lespedea. Începuse deja să transpire, cu inima bătându-i nebunește în piept. Nu îl ajuta să stea cu ochii închiși. Nu avea cum să fie suficient aer acolo ca să respire. Aveau să moară în gaura aceea blestemată, sufocându-se în felul în care aproape că se sufocase în acele ultime ore petrecute în tunel...

– Șșșt, îi șopti ea la ureche.

Numai atunci el își dădu seama că trebuia să fi făcut un zgomot, scoțând un horcăit sau un geamăt. Și era ceva inacceptabil.

Printr-un simplu act de voință, își alungă frica. Nu își permitea luxul de a se frânge în bucăți. Dacă erau descoperiți, el trebuia să iasă și să lupte pentru a-i da Ameliei șansa de a fugi. Și nu avea cum să o facă dacă se transforma într-o masă de carne tremurândă pe podea.

Voci care răsunară foarte aproape îi atraseră atenția.

– La dracu', nu puteau să dispară pur și simplu!

Când recunoscu vocea șefului scoțienilor, el deschise ochii. Într-un întuneric absolut. Panica îl cuprinse din nou, sufocându-l și înfundându-i plămânii.

Apoi Amelia se lipi de el, tremurând de frica de a nu fi prinsă. De dragul ei, trebuia să rămână stăpân pe situație.

– Ți-am spus că locul e bântuit, murmură Robbie în fața celulei lor. Au fost luați de fantome.

– N-au fost luați de nici o fantomă afurisită, spuse șeful lor. Trebuie să fie pe aici pe undeva. El se opri. Sean! urlă el, făcându-i pe Amelia și pe Lucas să tresară. Sunt pe câmp?

Abia dacă auziră vocea care răspunse.

– Nu-i văd. Poate că stau ascunși la pământ.

– Ne împrăștiem! O să cercetăm câmpurile din jurul castelului!

Vocile se opriră, dar era și mai rău, pentru că Lucas putea să audă acum zgomotul făcut de cizme pe piatră, asemenea cadavrelor târâte pe pământul de deasupra tunelului. Asemenea trupurilor oamenilor lui, alături de care ar fi trebuit să fie, pe care ar fi trebuit să-i salveze.

Groaza îl cuprinse din nou în ghearele ei și îi era tot mai greu să respire...

„La naiba, omule, nu poți lăsa frica să te înfrângă, nu când viața Ameliei este în joc. Gândește-te la altceva. La orice altceva!"

Se chinui să asculte ce se întâmpla dincolo de celulă, să urmărească unde erau bărbații. Dacă el și Amelia rămâneau acolo până la apus, probabil reușeau să scape. Nu era cu putință ca trei bărbați să stea cu ochii pe toată zona în timpul nopții și poate că nici nu aveau să încerce să o facă. Dacă nu își găseau repede prada, pur și simplu puteau să plece.

Dar ideea de a petrece ore întregi în celula aceea uitată de Dumnezeu îl îngrozi din noi, iar inima începu să i se zbată și gâtul să i se închidă. La naiba, cum avea să reușească? Nici măcar nu știa cât timp aveau până ce el și Amelia rămâneau fără aer.

Dar aerul nu părea stătut. Chinuindu-se să se concentreze pe altceva decât pe spațiul închis, își dădu seama că simțea un curent de aer de undeva.

Dintr-odată, o eliberă pe Amelia și se mișcă de-a lungul perimetrului celulei, trecându-și sistematic mâinile de sus în jos. Când găsi un grătar de fier încastrat în piatră, pe unde pătrundea aer curat, se sprijini ușurat în perete. Măcar nu trebuiau să-și facă griji că aveau să se sufoce.

Ceea ce doar înrăutăți și mai tare lucrurile, știind că puteau să rămână închiși acolo câteva săptămâni fără hrană sau apă. Trebuia să testeze mecanismul, să se asigure că ușa avea să se deschidă din nou.

„Nu, nu încă."

– Nu o să mai rămână mult timp, șopti el, în vreme ce întunericul îl apăsa cu tot mai multă putere.

– Șșșt, dragul meu, murmură Amelia. Ar putea să te audă.

Numai atunci își dădu seama că vorbise tare.

– Ori vorbesc, ori țip, spuse el. Tu alegi!

La naiba, își dori să nu fi rostit acele cuvintele. Era îngrozit de ideea ca ea să-i afle slăbiciunea.

– Am o idee mai bună, șopti ea. Se apropie de el, apoi îi cuprinse fața în mâini, îl atinse, îl mângâie... îl sărută.

La naiba! Ea flutură un colac de salvare în fața unui om care stătea să se înece, iar el își dori cu disperare să se apuce de el, să se piardă în căldura ei. Dar singurul lucru care îl îngrozea mai tare decât

întunericul acela infernal era violența cu care avea nevoie de ea. Dacă ceda, nu avea să mai fie niciodată în stare să îi reziste.

– Nu, răsuflă el pe buzele ei. Sunt bine, îți jur. O să treacă. Și trebuie să stăm cu ochii în patru în cazul în care...

– Ne găsesc? Tremuri din toți rărunchii și pielea îți este umedă și rece. Nu o să mai reziști nici cinci minute dacă nu mă lași să-ți distrag atenția de la întuneric.

– Pot să mă descurc, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Îl prinse între picioarele ei, iar mădularul lui trădător tresări la atingerea ei. Întinzându-se ca să-și apese gura pe urechea lui, Amelia adăugă:

– Și eu mă pot descurca. Tu nu trebuie să faci nimic. Doar să mă lași să-l venerez.

Să-l venereze? Despre ce naiba vorbea?

Apoi îi simți mâinile pe nasturii de la pantaloni și știu. Sau crezu că știe. Dar, ca de obicei, nu știa absolut nimic despre soția lui pentru că, după ce îi descheie pantalonii, ea nu își băgă mâna înăuntru, așa cum se așteptase el. Nu, ea îngenunche și îi sărută mădularul.

Dumnezeule! Cu siguranță, el nu o învățase niciodată așa ceva. Așa că ori fusese destul de nebună cu alt bărbat înainte de a veni în patul lui, ori învățase din afurisitele de povești cu haremuri.

Ar fi pariat pe ultima variantă, din moment ce îi lingea mădularul în loc să-l cuprindă în gură. Aceea era, probabil, ideea ei de *a venera* mădularul unui bărbat, dar gestul îl înnebunea de-a binelea.

– Suge-l! îi spuse el, apoi se afurisi că dădu glas acelui gând. Nu mai auzise zgomote de pași o vreme, dar asta nu însemna că bărbații nu se mai aflau prin apropiere.

Din fericire, nu fu nevoit să mai spună nimic. Gura ei se închise peste mădularul lui, caldă, mătăsoasă și umedă, iar el crezu că-și pierde mințile. Își întinse mâinile în întuneric ca să-i prindă capul, apoi o trase mai aproape.

Se simțea mult prea bine cu gura ei înconjurându-i mădularul. Limba ei... Oh, Dumnezeule, limba îl ucidea, îl mângâia, îl făcea să se zvârcolească și să-și încleștеze pumnii în părul ei. Gura ei trecea peste mădularul lui cu o nesiguranță atât de dulce încât îl durea inima. Știind că ea făcea acel lucru pentru el ca să-l liniștească era chiar mai excitant decât mătasea caldă a limbii ei care se răsucea peste mădularul lui în timp ce îl supse și îl tot supse și...

Eliberându-se de gura ei, el se aplecă și o apucă de umeri ca s-o ridice în îmbrățișarea lui.

– Lucas? șopti ea pe nerăsuflate pe gura lui.

La naiba cu toată mândria!

– Trebuie să fiu înăuntrul tău. Dar nu pot să o fac încet.

– Atunci nu o face încet, răspunse ea, înfășurându-și brațele pe după gâtul lui.

O lipi de perete și îi ridică fustele. Îi prinse picioarele și i le trecu pe după mijlocul lui, îi găsi centrul dulce și înflăcărat și își împinse mădularul prin crăpătura pantalonașilor ca să o pătrundă.

Ea îi înăbuși geamătul greu cu buzele, îl sărută de parcă nu l-ar mai fi sărutat niciodată, aprig, înflăcărat. Se adânci în gura ei cu gust de whisky și permise ca gustul și senzația pe care ea le trezea înăuntrul lui să stingă groaza care încă îl ținea în gheare.

O pătrunse, iar groaza se retrase. O pătrunse din nou mai adânc și se retrase mai mult. Cu fiecare penetrare, își alunga groaza și, cu fiecare sărut dulce ca miere, ea o gonea tot mai mult, până când ajunseră să se miște într-un ritm perfect, cufundați într-o complicitate menită să învingă coșmarul care îl chinuia.

Iar când își găsi eliberarea înăuntrul ei și își îngropă strigătele în căldura delicioasă a gurii ei, mulțumirea dulce care îl purtă în brațele ei alungă frica întru totul.

Rămaseră acolo, gâfâind, sărutându-se, atingându-se. În intimitatea întunericului absolut, el descoperi că lobii urechilor ei erau uimitor de sensibili, că o mângâiere ușoară a degetului lui în interiorul lor putea să-i facă inima să bată nebunește, că părea să se bucure de atingerea aspră a favoriților lui pe pielea delicată a gâtului.

Ea îi dădu părul după ureche și îi șopti:

– Eu n-am auzit nimic de ceva vreme, tu?

– Nu. El se opri să asculte, concentrându-se asupra lucrurilor pe care le observa un soldat – zgomotele firești, precum vântul, păsările și vibrația pământului. Nu sunt prin apropiere. Dar nu trebuie să fi ajuns prea departe.

– Atunci îmi închipui că încă nu putem pleca, murmură ea.

– Nu până la apusul soarelui.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată, cu răsuflarea fierbinte pe obrazul lui.

– De unde o să știm când apune soarele?

– O să știu eu. Zgomotele se schimbă. Iar temperatura aerului care trece prin grătar o să scadă.

– Oh, mă bucur foarte tare că unul dintre noi observă lucruri de genul ăsta.

– Ai fi surprinsă să afli cât de multe înveți să observi atunci când ești prins sub pământ...

Se opri când își dădu seama de ceea ce tocmai dezvăluise.

– Spune-mi, murmură ea. Te rog! Dacă tu crezi că nu o să... ei bine...

– Nu o să mă înnebunească din nou?

Se opri, apoi își dădu seama că nu se mai simțea atât de tulburat. Încă nu-i plăceau spațiul închis și întunericul, dar aerul era de ajutor, iar faptul că a o avea în brațe aproape făcea ca totul să fie suportabil.

Aproape.

El alunecă pe podea și o îndemnă și pe ea să facă la fel, apoi se rezemă de perete și o trase în poala lui. Când Amelia își lipi obrazul de al lui, Lucas se pregăti să-i spună povestea.

– Corabia mea a fost capturată de englezi spre sfârșitul războiului. Eu am fost luat prizonier și trimis la închisoarea Dartmoor.

– În Devon? Nu este foarte departe de casa mea. Este un loc înspăimântător.

– Crede-mă, știu. Este motivul pentru care nu eram în Baltimore când tata s-a spânzurat. Se pare că părinții mei nici măcar nu știau că fusesem luat prizonier. N-au primit niciodată scrisorile mele. Tata sa murit crezându-mă mort.

– De aceea s-a sinucis.

El șovăi înainte să-și rostească minciuna.

– Da. Vechea amărăciune îl cuprinse din nou. Atunci mama a auzit de la unul dintre prizonierii eliberați mai devreme că se putea să fiu la Dartmoor, așa că i-a scris disperată lui Kirkwood. El m-a găsit, apoi i-a convins pe britanici să mă elibereze. El scrâșni din dinți. Tratatul a fost semnat în martie la Gent, dar n-am fost eliberat decât în mai. Unii au fost reținuți până în iulie.

– Ceea ce înseamnă că în aprilie erai acolo.

– Da.

El scoase un oftat tremurător.

– Oh, Lucas, murmură ea, cu vocea îngrozitor de blândă. Ai fost acolo în timpul masacrului!

Capitolul 23

Dragul meu văr,

În cele din urmă, Lady Kirkwood a recunoscut în fața familiei Tovey cel mai uimitor lucru – maiorul Winter a fost închis la Dartmoor în timpul ultimului război. Date fiind evenimentele îngrozitoare care au avut loc în acea perioadă, Lord Tovey este acum chiar mai îngrijorat să afle că se poate ca fiica lui să se fi căsătorit cu un om răzbunător.

Verișoara ta îngrijorată,

Charlotte

Amelia nu trebui să audă răspunsul lui Lucas; îl știa. Cu un gol în stomac, îl știa.

Totuși, el îi spuse:

– Da, am fost acolo în timpul masacrului.

Ea nu reuși să-și împiedice lacrimile să i se prelingă pe obraji.

Pentru că, în sfârșit, înțelegea de ce îi ura atât de mult pe englezi. Și de ce avea să îi fie atât de greu să îi accepte vreodată pe ea și pe compatrioții ei.

Amelia se strădui să-și ascundă mila din voce, știind că el avea să disprețuiască o asemenea reacție.

– Ai văzut... cum s-a întâmplat?

– Am auzit cum s-a întâmplat, ceea ce a fost aproape la fel de rău. El o strânse atât de tare în brațe încât abia dacă mai reuși să respire. Când au început să tragă, eu eram la gura tunelului de evacuare. Ceilalți prizonieri l-au acoperit în grabă cu lespedea de piatră ca să-l ascundă, fără să-și dea seama că eu încă eram înăuntru. Tonul îi deveni amar și rece. Soldații britanici mă copleșiseră, ucigând șapte dintre americanii mei și schilodind alți șaizeci, dintre care unii au murit mai târziu. Tot ce am putut să fac a fost să ascult urletele.

– Dumnezeule! Ea îl sărută pe obraz. N-au menționat nimic despre tuneluri în relatările din ziar.

– Ziarele britanice au trecut sub tăcere aproape jumătate din lucrurile petrecute la Dartmoor – câți dintre noi au murit de frig și din cauza umezelii, focarele de variolă, prizonierii care mureau de foame

și căutau de mâncare prin grămada de măruntaie... El se opri brusc. Nu este o poveste care să fie spusă unei doamne.

– Nu-mi pasă... vreau să o aud. Chiar dacă fiecare cuvânt amar îi rupea inima. După cum au relatat ziarele, prizonierii încercau să sară peste ziduri când soldații au început să tragă asupra lor.

– Și dacă ar fi fost adevărat, ce mai conta, pentru numele lui Dumnezeu? Războiul se încheiase, iar tratatul fusese ratificat. Numai o afurisită de problemă administrativă ne-a ținut la Dartmoor, dar Shortland, guvernatorul închisorii, a continuat să ne măcelărească! Englezul ăla nemernic și trufaș...

El se opri, răsuflând greoi. Apoi vocea îi deveni sinistră.

– Ticălosul a susținut la anchetă că noi aveam de gând să facem ravagii în țară, dar astea au fost minciuni sfruntate. Era doar frustrat de opoziția noastră hotărâtă.

– Chiar a declarat prin ziare că ar fi preferat mai degrabă să aibă două mii de prizonieri francezi decât două sute de americani.

– Noi îl uram pe el, iar el ne ura pe noi. Trupul lui se cutremura de revoltă sub ea. Indiferent ce a susținut Shortland, el le-a ordonat soldaților să tragă. Unii soldați britanici și-au descărcat armele peste capul mulțimii, dar restul au fost niște animale, au măcelărit prizonierii ca pe niște câini. Unul dintre cei uciși era un bărbat de pe corabia mea, care...

Vocea i se frânse. Când începu să vorbească din nou, tonul îi era la fel de aspru și de glacial ca pereții din piatră din nișa preotului.

– Am înțeles că a implorat să-i fie cruțată viața, dar soldații britanici au spus: „Aici, noi nu avem milă" și i-au tras un glonț în cap.

O durea sufletul pentru el.

– Iar în timp ce se petreceau toate astea, tu erai prins în tunel?

– Timp de două zile.

Ea fu cuprinsă de un fior.

– Cum Dumnezeu a putut să se întâmple așa ceva?

Când el ridică din umeri, ea îi simți mișcarea pe umăr.

– A fost un haos în seara masacrului. Gardienii au avut nevoie de toată dimineața următoare ca să facă ordine – o jumătate de zi ca să spele sângele oamenilor pentru care a fost nevoie de doar trei minute ca să fie uciși și măcelăriți. Și, de îndată ce mii de prizonieri au fost eliberați din celulele lor, a mai durat vreo câteva ore ca să se facă o evaluare exactă.

– Și tot au uitat de tine.

– Până când unul dintre colegii mei deținuți, înfuriat de cruzimea masacrului, a decis să se întoarcă să lucreze în tunel. M-a găsit acolo inconștient, însetat, înfometat și aproape mort.

– Oh, dragul meu! Ea îl luă de gât. Cât de groaznic a fost pentru tine!

Îl cuprinse un fior.

– Am încercat să mișc piatra, dar, de obicei, era nevoie de doi bărbați ca să o dea la o parte de deasupra, iar eu nu puteam să o mișc singur de dedesubt. La puțin timp după aceea, am fost nevoit să sting felinarul de frică să nu consume prea mult din aerul respirabil. Mi-am petrecut ambele zile în întuneric, întrebându-mă dacă aveam să mor sufocat ori aveau să vină după mine doar ca să mă umple de găuri, ca pe bărbații pe ale căror strigăte...

Când el se opri cu răsuflarea întretăiată, ea își lipi capul de al lui și plânse. Plângea pentru el și pentru cruzimile pe care le suferise, pentru soldații pe care el îi cunoscuse, pentru tatăl lui care murise crezând că el era mort și chiar pentru sărmana lui mamă.

Plânse pentru că știa că el nu putea să o facă, pentru că și acum, după ce își deschisese sufletul în celula aceea întunecată, rămase acolo nemișcat, fără urme de lacrimi pe obraji, fără să scoată vreun suspin. Stătea ca un soldat și suferea în întuneric, la fel ca toți soldații care suferiseră apărându-și țara.

– Știi, draga mea, s-a întâmplat de mult, murmură el. Își trecu buzele peste obrazul ei. Șșșt, nu mai plânge!

Faptul că putea să o aline într-o asemenea situație o făcu să-și dorească să plângă și mai tare. Dar durerea răgușită din glasul lui îi dădu de înțeles că lacrimile ei îl tulburau, iar ea cu siguranță nu își dorea așa ceva.

În timp ce se chinuia să-și stăpânească emoțiile tumultuoase, el îi mângâie părul.

– Este în regulă, să știi, spuse el liniștit. Acum este în regulă.

– Nu, nu este în regulă, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Nu poți să cobori sub puntea unei corăbii, nu mai ai familie și îi urăști pe englezi... Cum să fie asta *în regulă?*

El o strânse mai tare.

– Nu-mi pasă dacă o să mai cobor vreodată sub punte, acum tu ești familia mea și nu-i urăsc pe toți englezii. Numai pe cei în uniforme roșii. Atingându-i ușor obrazul cu nasul, el adăugă cu un glas tărăgănat: Pe tine nu te-aș putea urî niciodată.

– Ai face bine, îi șopti ea.

Dar încă rămăsese atât de multă amărăciune și furie înăuntrul lui! Le auzise în vocea lui, le simțise în mușchii lui când îi spusese povestea. Aveau să treacă mulți ani până să fie în stare să uite.

Chiar putea să trăiască mulțumit alături de o englezoaică? Dacă nu reușea...

Nu, nu avea să se gândească la așa ceva. Îi spusese că își dorea o căsnicie adevărată, iar ea îl credea pe cuvânt. Cumva, voia să alunge trecutul din mintea lui. Voia să-l facă să o iubească.

Lacrimile îi ardeau ochii. Dragoste. Oh, ce vis greu de atins! Avea să o iubească vreodată? Putea să o facă?

Pentru că, în clipa aceea, își dădu seama că ea îl iubea. Sentimentul crescuse înăuntrul ei treptat, de zile întregi, dar acum știa. Îl iubea atât de mult, că simplul gând o durea. Și avea să-i frângă inima dacă el nu putea să o iubească la rândul lui.

Înăbușindu-și lacrimile, își odihni capul pe umărul lui. Între timp, avea să se bucure de ceea ce el putea să îi ofere. Ce altceva să facă?

– Ascultă, draga mea, murmură el, poate că ar trebui să încercăm să dormim cât avem ocazia. Când o să putem pleca din gaura asta blestemată, o să ne aștepte o noapte lungă.

– Nu știu dacă mă pot relaxa suficient ca să adorm.

– Încearcă. Desfăcându-și coapsele, o așeză între picioarele lui, apoi îi lipi capul de pieptul lui. Dar mai întâi spune-mi ce este mai exact ascunzătoarea preotului?

– Când parlamentul scoțian a spus că a fi catolic este o fărădelege, iar protestanții înnebuniți au hoinărit prin țară ca să caute papistași pe care să-i închidă, familiile catolice devotate și-au ascuns preoții în camere special construite pentru asta. Există nișe ale preoților și în Anglia, de pe vremea Elisabetei, dacă-ți vine să crezi.

– Cred. Englezilor le place să-și oblige dușmanii să se ascundă în întuneric.

Dar ranchiuna din vocea lui se atenuase, iar corpul nu îi mai era rigid.

Cu un oftat, ea se ghemui în brațele lui, lăsându-se purtată de căldura lui liniștitoare, de îmbrățișarea lui mângâietoare. Și, pe măsură ce se așternea o pace liniștitoare, ea reuși să adoarmă, în cele din urmă.

Lucas nu fu atât de norocos. Povestind despre tunel, alungă o parte din groaza lui otrăvită, dar nu putea să se simtă niciodată în largul lui în întunericul absolut dintr-un spațiu închis.

Ba, mai rău, povestind despre masacru, trezise amintiri dureroase din zilele care urmaseră după aceea. Ancheta oficială a guvernului britanic îl absolvise pe Shortland de orice responsabilitate. Nimeni nu îi trăsese la răspundere pe soldați, pentru că nimeni nu știuse cine trăsese și cine nu. Toată povestea fusese catalogată drept o tragică greșeală de calcul, ambele părți fiind parțial vinovate.

Da, cum să nu! Bărbați neînarmați, responsabili că au fost uciși cu sânge-rece. Nu în mijlocul câmpului de război, nici măcar în interes de război. Cu sânge-rece. Și pentru absolut nimic.

Nedreptatea poveștii încă îl chinuia.

Amelia se mișcă în brațele lui, murmurând ceva. El își alungă din minte amintirile întunecate. Acum trebuia să se concentreze asupra altor lucruri mai importante. Trebuia să se gândească la cea mai bună strategie de a scăpa de acolo. Să se întoarcă pe unde veniseră ori să traverseze câmpurile și să urmeze drumul mai departe? La ce aveau să se aștepte scoțienii?

Asemenea gânduri îl absorbiră, îl liniștiră. După o vreme, fu învins de epuizarea mai multor zile și nopți nedormite, petrecute pe drumuri, și atipi.

Visul începu ca întotdeauna. Îmbrăcat doar în uniforma de închisoare, era blocat în tunel, asculta urletele, se sufoca, bâjbâia disperat după cuțitul lui, întunericul învăluindu-l neîncetat...

Se trezi răsuflând greoi și tremurând, dar de data asta era și Amelia acolo, trecându-și mâinile peste el, murmurându-i cuvinte liniștitoare la ureche, sărutându-i obrajii, maxilarul și gâtul. Îl liniști așa cum un rândaș liniștea un armăsar nărăvaș, iar sub efectul gestului ei tandru, el în sfârșit se relaxă.

De data aceasta, când adormi, se cufundă într-un somn adânc și fără vise.

Când se trezi, era întins pe podeaua rece de piatră. Iar Amelia dispăruse.

El se ridică brusc, cuprins de neliniște, până când îi văzu – văzu, la naiba! – silueta slabă lângă lespedea deschisă, cu luna deasupra capului ei.

– Ce faci? șuieră el când se ridică în genunchi ca să o tragă iute înapoi.

– Este trecut de apusul soarelui. Și ai avut dreptate. Dacă stai să asculți, poți să-ți dai seama când apune soarele.

Se uită uimit la ea. Dormise toată ziua în locul acela îngrozitor? Uluitor!

Ridicându-se în picioare, el se îndreptă spre lespedea deschisă și scrută atent din priviri ruinele din fața lor. Apoi se strecură afară. Când ea dădu să i se alăture, el clătină din cap.

– Rămâi aici. Dacă auzi ceva îngrijorător, închide lespedea și așteaptă până când poți să scapi singură!

Se duse să verifice pe furiș ruinele. Ajuns la margine, se opri să se uite spre pădure. Nu văzu nici un semn de foc prin apropiere, dar lucrul acesta nu îl liniști. Era posibil să fi plecat de teamă ca Lucas și Amelia să nu aducă soldați cu ei sau puteau să stea la pândă și să-i aștepte să iasă din zona ruinelor.

Trebuiau să profite de situație. Era posibil ca el și Amelia să nu aibă altă șansă.

După ce studie cerul nopții ca să se orienteze și să-și dea seama în ce direcție să o ia, se întoarse la nișa preotului, uimit că reușise să intre în celulă fără să i se taie răsuflarea.

– Plecăm. Dar trebuie să-ți dau mai multe instrucțiuni înainte.

– De ce nu mă surprinde asta? spuse ea cu un râs ușor.

– N-am văzut nici urmă de scoțian, dar asta nu înseamnă că au dispărut. Deci, odată ce plecăm din încăperea asta, nu vorbim până ce nu ajungem la drum. Sunetul are ecou noaptea și oricum o să ne fie destul de greu să trecem câmpul neobservați.

– Bine.

Își dădu haina jos și o puse pe ea.

– Ține-mă de mână și nu-mi da drumul până când nu-ți spun eu. Dacă îți spun să fugi, o faci și nu te uiți înapoi, ai înțeles?

– Da, domnule maior. La ordine, domnule maior!

– Vorbesc serios! Îi cuprinse chipul între mâini. Să nu te oprești să te certi cu mine ori să încerci să mă ajuți. Pot să-mi port singur de grijă. Dar, indiferent ce se întâmplă, nu pot să stau liniștit până ce nu ești în siguranță.

Ea oftă.

– Da, Lucas.

El apăsă iute un sărut pe buzele ei, apoi o trase după el în noapte.

Traversând tăcuți câmpurile și urcând colina, ajunseră fără incidente la drum și o luară în direcția care ducea spre Gretna Green. Luna le oferea suficientă lumină ca să vadă, chiar dacă drumul părea pustiu. Nu era de mirare că scoțienii aleseseră să bântuie acea zonă.

Merseră aproape doi kilometri înainte să se simtă în siguranță și să vorbească.

– Ești bine? întrebă el încet.

– O să supraviețuiesc, mormăi ea.

Atunci observă că Amelia șchiopăta.

– Este ceva în neregulă cu piciorul tău? întrebă el neliniștit.

– Nimic care să nu se rezolve cu o pereche decentă de pantofi. Cei pe care îi am sunt aproape rupți. Mă tem că pantofii de seară nu sunt făcuți pentru a călători prin Scoția.

Blestemându-se că nu se gândise mai devreme, el se opri și îi spuse să și-i dea jos. El își descheie cizmele pe jumătate, își folosi cuțitul ca să taie partea de sus, tăie fâșia de piele în două și băgă bucățile de piele în pantofii ei. Poate cu bucata aceea de piele în plus putea să mai continue o vreme.

Când ea își încălță din nou pantofii și făcu câțiva pași, el întrebă:

– Mai bine?

– Mult mai bine. Mulțumesc. În timp ce își continuară drumul, ea îl luă de braț. Nu-i așa că ești un bărbat numai bun de avut prin preajmă când vine vorba de scăpat de răufăcători și de tâlhari? Din moment ce se pare că atrag câte o aventură pe oriunde mă duc, am nevoie de un tovarăș ca tine.

El gemu.

– Sper că glumești, pentru că multe asemenea aventuri o să-mi atragă moartea. El îi aruncă o privire. Nu pot să cred că râzi...

– Ori râd, ori urlu, ca să citez dintr-un anumit maior.

El îi acoperi mâna cu a lui.

– Ai avut parte de suficientă aventură, nu-i așa?

– Mușcă-ți limba! Nu poți să ai niciodată destulă aventură.

El clătină din cap.

– Îți jur, draga mea, că nu semeni cu nici una dintre femeile pe care le-am întâlnit, englezoaice sau nu.

– Sper că o spui ca pe un compliment, domnule maior.

– Absolut. Te-ai descurcat de minune cu scoțienii ăia, cum mi-ai dat pumnalul și le-ai distras atenția. Îmi doresc să fi avut mai mulți soldați ca tine sub comanda mea.

Ea zâmbi încântată spre el.

– Deci, până la urmă, nu mă asemăn chiar așa de tare cu mama ta?

– Draga mea, dacă mama mea ar fi fost vreodată luată prizonieră de niște tâlhari scoțieni, ar fi leșinat numaidecât. Sau le-ar fi cerut să mărească răscumpărarea ca să-i revină și ei niște bani. El îi mângâie mâna. Crede-mă, n-ai nimic în comun ca mama.

Mai merseră ceva vreme în tăcere. Apoi ea îl strânse de braț.

– Îți este vreodată dor de ea?

El se gândi o clipă.

– Uneori, cred că da. Avea obiceiul de a fredona de fiecare dată când gătea. Nu știa să gătească deloc, dar cântatul ei... El oftă. Avea o voce de privighetoare. Pe vremea când eram copil, chiar și o cină cu terci și chiftele era numai bună dacă o auzeam pe mama cântând.

– Tatăl meu mormăie, spuse ea. Doar că nu poate să țină ritmul, așa că mormăitul lui sună mai degrabă a împerechere de pisici.

– Tata se pricepea la fluierat...

Tot restul drumului până în oraș, vorbiră despre familiile lor. Spre surprinderea lui, discuția despre părinții lui alină ușor durerea îngropată timp de trei ani. Și îi fu mai ușor să-și țină gura atunci când Amelia îi povesti despre Dolly.

Când ajunseră la Gretna Green, cufundată în tăcere și somn, majoritatea luminilor erau stinse. În ciuda orei târzii, Lucas se întoarse la același han de unde plecaseră ca să-i pună întrebări despre *vizitiul* lui.

Hangiul jură că nu avusese nimic de-a face cu răpirea, iar Jamie fusese angajat cu doar o săptămână înainte. Lucas era cât pe ce să îl dea pe om cu capul de perete ca să scoată adevărul de la el, când o voce cunoscută răsună în spatele lui:

– Ce naiba se întâmplă aici? Eu și soția mea încercăm să... Winter? Tu ești?

Lucas se întoarse și își zări vărul coborând scările hanului. Se uită lung la el până ce își aminti că acesta îi spusese că avea de gând să fugă cu domnișoara Linley. Se părea că reușise.

Acum Kirkwood se uita de la Lucas la Amelia, chipul fiindu-i cuprins de uimire.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat cu voi doi? Apoi aruncă o privire în spatele lor, prin ușa hanului, spre curtea goală,

uimirea întunecându-se într-o încruntare. Și ce naiba ați făcut cu trăsura mea afurisită?

Capitolul 24

Dragul meu văr,

Am veşti! Lord Tovey a primit o scrisoare care spune că fiica lui şi maiorul Winter se îndreaptă spre Londra, acum căsătoriţi. Mi-aş dori să fiu de faţă la fericita reîntâlnire. Cu toate acestea, chestiuni legate de şcoală m-au reţinut acolo. Dar, de îndată ce pot reveni în Londra, o voi face. Sunt dornică să aud că scumpa mea Amelia se bucură de viaţa de femeie căsătorită.

Prietena ta foarte uşurată,

Charlotte

După cum se dovedi, afurisita trăsură a lui Lord Kirkwood se afla în Carlisle, chiar la hanul unde Năpastă Scoţiană poruncise să fie dusă. Înăuntru încă erau lucrurile lui Lucas şi ale Ameliei, iar sabia lui de mameluc fusese înfiptă în peretele din spate al interiorului, cu un bilețel:

Spune-i lui Lord Duncannon că nu poate să scape niciodată de Năpastă Scoţiană. Într-o bună zi, voi veni pentru ceea ce îmi datorează, iar când o voi face, va blestema ziua în care mi-a negat ceea ce îmi aparţine de drept.

Tânărul Jamie dispăruse. Se părea că Năpastă îl avertizase pe băiat să fugă atunci când se dusese până la Carlisle ca să lase bilețelul. Aşa că Lucas şi Lord Kirkwood îşi petrecură o zi întreagă cu autorităţile de cele două părţi ale graniţei înainte ca ambele cupluri să poată pleca spre Londra în trăsura lui Kirkwood.

Deşi la început ideea de a să împărţi trăsura li se păru de bun-simţ Ameliei şi lui Lucas, totul deveni cât de curând un chin. Vorbăria neîncetată a lui Sarah îl făcu pe Lucas să se adâncească într-o tăcere deplină. Amelia încercă să schimbe subiectul legat de numărul

bijuteriilor pe care Sarah avea de gând să cumpere, dar după o vreme se dovedi imposibil.

Chiar și Lord Kirkwood începu să dea semne de încordare după prima zi, iar Amelia nu știa dacă trebuia să-l compătimească ori să-l mustre. La urma urmei, ar fi trebuit să-și dea seama ce acceptase când fusese de acord să se însoare cu prostuța Sarah pentru averea ei. Amelia înțelegea situația, dar era vina lui că alesese o asemenea femeie.

Dar, dacă zilele Ameliei petrecute în trăsură erau supărătoare, serile prin hanuri erau minunate. Nu călătoriră noaptea pe drumul de întoarcere, oh, nu! Călătoreau ca niște oameni civilizați, într-un ritm relaxat. Așa că, în fiecare seară, după ce luau cina cu Lord Kirkwood și cu Sarah, ea și Lucas se retrăgeau în camera lor – și în patul lor – cât mai curând cu putință. Ca printr-un acord tacit, nu vorbeau despre Dolly sau despre familia Frier; de fapt, nu vorbeau prea mult.

Vorbeau cu trupurile lor, iar trupurile lor erau de-a dreptul vorbărețe. Amelia nu visase niciodată ca un bărbat să fie în stare să satisfacă o femeie în atât de multe moduri sau ca o femeie să descopere atât de multe secrete în carnea unui bărbat. Și, dacă momentele de dragoste cu Lucas păreau uneori aproape disperate, ea ignoră acest detaliu. Știa că era îngrijorat de situația cu mama ei vitregă, dar avea să afle cât de curând că Dolly era nevinovată. Apoi, norul ce plutea deasupra capetelor lor avea să se risipească.

Totuși, în ultima noapte petrecută pe drum, nu mai putură să evite subiectul. În timp ce ea și Lucas erau întinși cu satisfacție în patul lor, cu trupurile goale îmbrățișate, el rămase privind în gol, cu privirea aceea distrată pe care o avea tot mai des în ultima perioadă. Ea apăsă un sărut pe pieptul lui dezgolit și, cu o tresărire, Lucas schiță un zâmbet. Dar Amelia simți încordarea dinăuntrul lui, în timp ce el îi apucă mâna stângă, apoi îi mângâie inelul.

– O să-ți cumpăr o verighetă adevărată în oraș, spuse el.

– De fapt, o prefer mai degrabă pe asta.

– A aparținut tatălui meu. Mama i-a dat-o în primii ani de căsnicie, iar el a purtat-o toată viața.

Ea cugetă la vorbele lui, gândindu-se cât de devotat îi era tatăl ei lui Dolly.

– Lucas?

– Hm? Îi mângâie părul. Dumnezeule, îmi place la nebunie părul tău, greutatea lui mătăsoasă, cum miroase, totul. Ai cel mai frumos păr pe care l-am văzut vreodată!

Era un lucru atât de intim spus de soțul ei taciturn, încât aproape că se pierdu cu firea. Dar insistă.

– Știu că ești dornic să se rezolve situația cu Frier. Dar promite-mi că o să discuți cu Dolly între patru ochi, fără ca *papa* să fie prezent. Nu vreau... Nu cred că...

– Ar fi de acord cu o soție criminală? întrebă tăios Lucas.

– Ar trebui să fie rănit de acuzațiile tale neîntemeiate, ripostă ea.

El scoase un oftat obosit.

– Discuția asta o să rămână între noi. Dar numai dacă îmi promiți că nu-i vorbești până ce nu mă confrunt cu ea. Nu vreau să o avertizezi și să fugă; vreau să mă uit la chipul ei când aude pentru prima dată numele lui Theodore Frier. Îmi ești datoare cu asta, Amelia!

Într-adevăr, îi era, mai ales după ce el renunțase atât de galant la propriile planuri pentru a se căsători cu ea.

– În regulă, atât timp cât păstrezi totul secret.

Mai târziu, în noaptea aceea, el avu unul din visele lui. Când o trezi cu urletele, ea îl alină cum știu mai bine, dar nu putu să nu observe că nu mai avusese un coșmar de când rămăseseră închiși în nișa preotului. Discuția despre Dolly le adusese înapoi? Și dacă da, din ce motiv?

A doua zi, în timp ce se apropiau de Londra, Amelia începu să aibă emoții. Lucas era la fel de serios ca un preot, Lord Kirkwood părea agitat și chiar și Sarah își ținea gura. Gândindu-se la părinții furioși ai lui Sarah și la părinții îngrijorați ai Ameliei, cu toții știau că nu avea să fie acea plăcută revenire acasă la care se puteau aștepta cuplurile proaspăt căsătorite.

Era aproape ora cinei când familia Kirkwood îi lăsă pe Amelia și pe Lucas la ușa reședinței Tovey, nerăbdători să se ocupe de propria revenire acasă. Când Amelia dădu să apuce ciocănelul masiv, Lucas o prinse de mână, și o înflăcărare neașteptată licări în ochii lui negri.

– Indiferent ce se întâmplă, nu uita că acum suntem căsătoriți. Tu ești soția mea, iar asta ar trebui să însemne ceva.

Ea își ridică bărbia.

– Sper să însemne mai mult decât ceva atât pentru tine, cât și pentru mine.

El trase adânc aer în piept, apoi ținu aproape și o sărută cu o dezinvoltură pasională, care o făcu să i se înmoaie picioarele. Amelia uită că stăteau pe treptele de la intrare, că probabil jumătate dintre vecinii ei îi priveau din spatele draperiilor. Uită că tatăl și mama ei vitregă așteptau cu nerăbdare înăuntru ca ei să se întoarcă. Uită că nu avusese de gând să se mărite cu bărbatul acela încăpățânat și arogant.

Când Lucas o săruta cu tandrețea înflăcărată a unui iubit, ea își amintea doar că îl iubea. Așa că îl sărută înapoi, punându-și toată inima în sărutul lor și rugându-se ca într-o bună zi să poată și el să o iubească pe ea.

Amelia nu era singura care își punea toată inima în sărutul acela. Acum, când se apropia momentul adevărului, Lucas își dorea să o revendice înainte ca iadul să se dezlănțuie. Pentru că, dacă avea dreptate și Dolly era Dorothy Frier, atunci afecțiunea Ameliei pentru el urma să fie pusă serios la încercare. Și când avea să se întâmple asta, el intenționa să o aibă de partea lui.

Așa că nu fu chiar deranjat când majordomul ei deschise ușa și îi găsi pierduți într-o îmbrățișare pasională. Putea la fel de bine să le dea de înțeles că Amelia îi aparținea.

După ce Lucas o eliberă încet, Hopkins se bâlbâi:

– Oh, îmi cer scuze, milady, am auzit voci și...

– Este în regulă, Hopkins. Cu un râs reținut, Amelia îl luă de mână pe Lucas. Și nu mai sunt *milady,* căci am luat numele soțului meu. Vrei să le spui lui *papa* și lui Dolly că am ajuns, te rog?

Nu era nevoie. În secunda în care Amelia și Lucas trecură pragul, doi oameni ieșiră valvârtej din salon și se grăbiră să o ia pe Amelia în brațe. Cât timp ce cei trei se îmbrățișară, râseră și plânseră, Lucas rămase în spate și îi privi. Deci, acel gentleman uscățiv era tatăl Ameliei. Ceea ce însemna că femeia drăgălașă, cu trăsături delicate, trebuia să fie mama vitregă a Ameliei.

Tatăl Ameliei arăta mai degrabă ca un om studios decât ca un lord, cu ochelari și vârfurile degetelor pătate de cerneală. Spre deosebire de Pomeroy și chiar de Kirkwood, Lord Tovey nu părea prea preocupat de aparențe... părul lui castaniu și rărit stătea în toate direcțiile, iar haina, cravata și pantalonii erau la fel de mototolite ca ale lui Lucas, care fusese pe drum zile întregi.

Dar Lucas putea să vadă asemănarea din familie în ochii și părul ondulat, ambele de același maro-ciocolatiu care i se păruseră atât de atrăgătoare la Amelia.

Apoi, urma Lady Tovey. În lunile lui de căutări, își închipuise o seducătoare senzuală, cu părul de un roșu-închis, nu o zână cu pistrui și cu părul aproape portocaliu.

Îl tulbura să-și vadă prada în carne și oase... dacă ea era într-adevăr prada lui. Nu se comporta ca o femeie perfidă. De fapt, ea fu prima care se eliberă din îmbrățișare și îl băgă în seamă.

– Și acesta este tânărul tău, draga mea? întrebă ea, afecțiunea pentru Amelia fiind evidentă în fiecare cuvânt blând.

– Da! exclamă Amelia, îmbujorându-se când își dădu seama că îl părăsise. Își lăsă tatăl și veni lângă Lucas, strecurându-și mâna pe după brațul lui. *Papa*, Dolly, acesta este soțul meu, maiorul Lucas...

– Știm cine este. Lord Tovey îl studie atent pe Lucas. Este bărbatul care mi-a furat fiica.

Lucas făcu ochii mici la atacul neașteptat.

– Lord Pomeroy v-a furat fiica, domnule. Eu doar am furat-o înapoi. Și dacă nu voiați să fie furată, nu trebuia să o lăsați singură în Londra ca să fie prada afurisitului vânător de avere.

Lord Tovey se aprinse.

– Am făcut cum mi-a cerut fiica mea.

– O cerere pe care nu trebuia să o onorați, nu cu Pomeroy pe urmele ei.

Strângând brațul lui Lucas în semn de avertizare, Amelia spuse cu un aer nonșalant:

– Iartă cuvintele aspre ale soțului meu, tată. Ca soldat, are tendința să fie prea protector cu mine.

– Și suntem foarte recunoscători pentru asta, domnule maior. Lady Tovey făcu un pas înainte și prinse brațul soțului ei. Aș fi detestat să o văd pe dulcea noastră Amelia măritată cu bărbatul acela îngrozitor.

Când îi aruncă lui Lucas o privire neliniștită, el înțelese numaidecât de ce Amelia o apăra pe femeie aceea cu atâta înverșunare. Arăta ca o mică orfană pierdută, nu ca seducătoarea versată, de 32 de ani, care crezuse el că era Dorothy Frier.

– Da, *papa*, adăugă Amelia. Nu uita că, dacă nu era Lucas, eram compromisă sau măritată cu Lord Pomeroy.

– Crede-mă, fata mea, este singurul lucru care mă face să fiu politicos în clipa asta. Asta și raportul bun pe care l-am primit de la doamna Harris despre maior.

– Și unde este doamna Harris? întrebă Amelia voioasă, trecând peste cuvintele morocănoase ale tatălui ei.

– A fost nevoie să se întoarcă la școală, explică Lady Tovey. Dar m-a rugat să vă spun să o vizitați mâine.

– Nu pot să facă asta, spuse Lord Tovey. Trebuie să consultăm avocatul despre aranjamentele privind căsătoria. De fapt, eu și soțul tău ar trebui să mergem în biroul meu chiar acum...

– Încă nu, George, protestă Lady Tovey. Tocmai ne pregătim să luăm cina. Se poate ca biata Amelia și soțul ei să nu fi mâncat încă, deși poate și-ar dori să se schimbe mai întâi. Ea zâmbi spre Lucas. Lady Kirkwood ți-a trimis lucrurile aici când a auzit că sunteți pe drum, așa că totul este la etaj, în camera de lângă dormitorul Ameliei, dacă vrei să te împrospătezi.

– Mă îndoiesc că poate să aștepte atât de mult, interveni Amelia. Eu chiar nu pot. Suntem morți de foame.

– Îmi înfometezi fiica, nu-i așa? mormăi Lord Tovey spre Lucas.

– Mănâncă atunci când vrea, replică Lucas.

– Atunci de ce este moartă de foame?

– Gata, *papa*, spuse Amelia cu un râs forțat. Îți jur, dacă o să continui așa, soțul meu o să-și dorească să se întoarcă în America într-o săptămână.

Replica îl făcu pe tatăl ei să tacă, pe mama ei vitregă să devină serioasă și pe Lucas să simtă un gol în stomac. Când avea să se întoarcă în America alături de mama ei vitregă, soția lui urma să li se alăture? Ori voia să-l gonească cu tunete și fulgere?

Amelia tot sporovăia în vreme ce se îndreptau spre sala de mese. Lucas observase că ea avea tendința de a se bâlbâi când era nervoasă, iar în seara aceea nu făcea excepție. După ce intrară și se așezară, ea se avântă într-o poveste puțin modificată despre felul în care o salvase Lucas de Lord Pomeroy.

Ea își făcu relatarea suficient de distractivă încât să scoată un zâmbet de la tatăl ei serios. În timp ce le fu servită supa, le povesti scuzele ieftine invocate de Pomeroy pentru că o răpise. Iar când mâncară peștele, omise unele detalii despre partea cu sedarea ei ca să treacă mai departe la felul în care o salvase Lucas, ceea ce păru să-l înmoaie considerabil pe tatăl ei.

Așa că, desigur, Lucas răspunse la fel prin descrierea episodului în care ea îl lovise pe Pomeroy cu urciorul, ceea ce chiar îl făcu pe tatăl ei să râdă și pe mamei ei vitregă să zâmbească. Se părea că partea de amazoană a Ameliei nu le scăpase nici lor.

Dar când Amelia începu să descrie nunta lor, Lady Tovey izbucni în plâns.

– Dolly! exclamă Amelia. Ce s-a întâmplat?

– Mi-am dorit atât de mult să particip la nunta ta! se tângui femeia. Sunt convinsă că ai fost o mireasă splendidă!

– Desigur, spuse Lucas în grabă, tulburat de suspinele zânei.

– Aiurea, zise Amelia râzând. Părul îmi era despletit și rochia murdară. Am arătat ca o emigrantă de la Revoluția Franceză.

– Nu pentru mine, interveni Lucas. Ai arătat frumos. Tu întotdeauna arăți frumos.

De îndată ce vorbele îi părăsiră buzele, și le dori înapoi... Îl făceau să pară un îndrăgostit nătâng.

Dar măcar Lady Tovey nu mai plângea și încruntările lui Lord Tovey se atenuară. Iar zâmbetul strălucitor pe care Amelia îl schiță spre Lucas îl făcu să-și dorească să sară peste masă și să o sărute până ce se pierdea cu firea.

La naiba, situația aceea îl ucidea! Tot ce își dorea era să-și ia soția și să fugă din Anglia, să uite de Dorothy și de Theodore Frier, să uite de datoria lui, să uite de dreptate.

Nu, nu putea. Și dacă permitea ca zâmbetele soției lui să-l ispitească să ignore motivul pentru care venise acolo, el era un om de nimic.

Era timpul ca investigația lui să înceapă. Îi promisese Ameliei să nu spună nimic care să-l neliniștească pe Lord Tovey, dar asta nu însemna că nu putea să-i pună lui Lady Tovey câteva întrebări cu subînțeles.

– Înțeleg că ești din Boston, Lady Tovey, spuse el pe un ton relaxat, privind chipul lui Dolly.

Ea își întoarse brusc privirea spre el, dintr-odată prudentă.

– Eu... Ei bine, răposatul meu soț era din Boston. Ea își ridică paharul de vin cu o mână tremurândă. Am locuit acolo când eram căsătoriți. Luă o înghițitură pentru a se întări, apoi îi zâmbi. Ai fost vreodată în Boston, domnule maior?

– Nu, doamnă. Cel mai aproape de Massachusetts am fost când am vizitat Rhinebeck, din New York.

Când fața ei păli, el simți un gol în stomac. Nu era singurul care observă reacția lui Dolly, căci și Amelia părea la fel de afectată.

– Ce ai făcut în Rhinebeck? se aventură să întrebe Lady Tovey.

El șovăi, întrebându-se cât de departe îndrăznea să meargă fără să rupă promisiunea făcută Ameliei.

– Am fost acolo într-o misiune pentru marină.

– Ce fel de misiune? șopti femeia făcând ochii mari.

El sorbi lung din vin, fiind mai agitat decât se așteptase. Una era să prinzi o ușuratică neobrăzată care își făcuse iubitul sau soțul să fure o avere de la marină și alta să chinuiești o zână lipsită de apărare.

– O misiune, zici? interveni Lord Tovey. Este aceeași misiune pe care a menționat-o doamna Harris? Investigarea dispariției unui criminal?

Când Lucas se uită încremenit la el, Lady Tovey șopti:

– Despre ce vorbești, dragul meu? Doamna Harris nu a menționat nimic despre criminali.

Lord Tovey îi aruncă soției o privire înțelegătoare.

– Știu, dragostea mea. Mi-a spus în dimineața asta, înainte să plece. Mi-a povestit despre misiunea reală pe care o are maiorul Winter aici. Erai atât de ocupată să te pregătești pentru sosirea Ameliei, că nu te-am mai deranjat cu detaliul acesta.

– De unde a aflat doamna Harris?

Lucas îi aruncă soției lui o privire întunecată.

– Nu-ți amintești, Lucas? întrebă Amelia în grabă. Vărul doamnei Harris a aflat informațiile de la o legătură de-a lui din marină.

Exact, uitase detaliul acela. Și, bineînțeles, preamilostiva văduvă Harris transmisese mai departe informațiile. Era limpede că Lord Tovey nu avea nici o idee despre importanța detaliilor, ceea ce însemna că nu știa absolut nimic despre activitățile soției lui. Dar judecând după felul în care Dolly se făcu albă la față, ea începea să ghicească de ce se afla Lucas acolo. Se părea că și zânele aveau secrete întunecate.

– Deci, maior Winter? Lord Tovey începu să-și taie carnea de vită din farfurie. Este aceeași investigație? Cea despre delapidarea fondurilor de la o companie maritimă?

Lucas studie chipul lui Dolly.

– Da. În timp ce se uită lung la el, cu o confuzie crescândă în ochi, el adăugă intenționat: Sunt pe urmele unui bărbat pe nume Theodore Frier. Și a însoțitoarei lui.

– Însoțitoare? spuse Lord Tovey, evident, fără să-și dea seama de neliniștea lui Dolly. Au fost implicați doi criminali?

Lady Tovey se ridică brusc.

– Iertați-mă. Revin de îndată.

În timp ce ea se grăbi spre ușă, Lord Tovey se mai servi cu friptură de vită.

– Soția mea nu vrea să fie nepoliticoasă, maior Winter, îi explică bărbatul, dar, în starea ei, mirosul de mâncare îi face uneori rău.

Era neliniștită. Lucas se ridică.

– Întâmplarea face că ar trebui să... mă duc la toaletă. Scuzați-mă.

Era o ieșire stângace, dar nu-i păsa. Nu voia nici în ruptul capului să o lase pe Dorothy Frier să-și ia zborul acum, dacă acela era lucrul la care se gândea ea.

Totuși, spre uimirea lui, Lady Tovey se plimba pe coridor când el ieși. Chiar dacă păru să se sperie când îl văzu, își duse un deget la buze și făcu un semn spre salonul din față. El o urmă într-acolo, cu sângele învolburându-i-se în vene.

Ea închise ușa, apoi se întoarse cu fața spre el și ochii aprinși de furie.

– Știu ce vrei, maior Winter. Dacă ești într-adevăr maior.

Reacția ei îl buimăci.

– Te asigur că sunt. De ce aș minți în privința asta?

– Pentru că ai mințit despre atâtea alte lucruri, spuse ea hotărâtă. Știu că povestea asta despre sustragerea de fonduri este o farsă. Tu te afli aici pentru bani. Frângându-și mâinile, ea se îndreptă spre foc. Ei bine, pot să-ți dau o parte din ei. Am bijuterii în valoare de cel puțin 5 000 de dolari. Se întoarse spre el, cu lacrimi licărind în ochi. Sunt convinsă că pot să fac rost și de restul dacă îmi dai timp.

El o privi lung, șocat că totul părea atât de ușor. Chiar dacă nega sustragerea de fonduri, era probabil doar o încercare de a-și salva mândria.

– Deci recunoști că ești Dorothy Frier.

– Desigur, recunosc asta. Nu sunt o proastă; știu ce se întâmplă. Te-ai căsătorit cu fiica mea vitregă ca să pui mâna pe averea ei pentru că probabil ai crezut că nu o să poți să-ți recuperezi banii altfel. Ea încercă să-și înăbușe lacrimile fierbinți. Trebuia să vii mai întâi la mine! Ți-aș fi dat orice ca să nu spui nimic despre trecutul meu. Sunt încă dispusă să-ți ofer totul, dar numai dacă juri că te întorci în America și nu o bagi pe biata mea Amelia în povestea asta. Oricine poate

să-și dea seama că ea este deja pe jumătate îndrăgostită de tine, așa că trebuie să pleci câtă vreme ea încă își poate reveni după ce o să-i frângi inima.

– Nu m-am însurat cu Amelia pentru bani, la naiba! mormăi el.

Ea își împinse bărbia în față, chiar dacă tremura foarte tare.

– Dacă te prefaci că-ți pasă de ea, nu o să obții nimic în plus. Este și așa destul de rău că nu are nici cea mai vagă idee despre ce șantajist nenorocit ești, dar...

– Amelia știe totul... De ce sunt aici, cine ești și ce ai făcut.

– Ce am făcut? Dorothy se uită lung la el. Eu n-am făcut nimic!

– Atunci de ce-mi oferi bani, de ce îți ascunzi trecutul...

Ușa salonului se deschise ca să îi dezvăluie pe Amelia și pe tatăl ei.

– Îmi pare rău, Dolly, spuse ea încet. Eu... eu am încercat să-l țin în salonul de luat masa, dar când Lucas a plecat, a devenit bănuitor.

– Ce Dumnezeu se întâmplă aici? întrebă tăios Lord Tovey. Maior Winter, ce înseamnă toate astea?

Preț de o clipă, toți rămaseră acolo încremeniți. Lucas era dispus să-i spună totul bărbatului, dar îi promisese Ameliei că nu avea să o facă. Și, în mod evident, Dorothy era sfâșiată.

Apoi, ea își îndreptă privirea spre Amelia, iar expresia de pe chipul ei se schimbă, devenind aproape rugătoare.

– Ce anume ți-a spus soțul tău despre mine, scumpa mea?

– Despre Dorothy Frier, vrei să spui? întrebă Amelia în șoaptă.

Dorothy tresări.

– Da. Despre mine.

Când chipul Ameliei se întunecă, Dorothy se întoarse spre Lucas.

– Ce minciună i-ai spus? Ce crede că am făcut?

– Ea nu a crezut niciodată că ai făcut ceva, spuse Lucas tăios, în timp ce urmărea cum ultima speranță se frânge pe chipul Ameliei. Tu ești cea care i-a frânt inima, la naiba! Eu știam că ești Dorothy Frier de la bun început, dar ea a tot insistat că nu se poate să fii soția lui Theodore Frier...

– Soția? Șocul se citea pe chipul lui Dorothy. Nu am fost soția lui Theo.

– Amantă, iubită...

– N-am fost nimic din toate astea, om oribil ce ești! Lady Tovey se îndreptă de spate. Eu am fost sora lui Theodore Frier!

Sora? Pentru o clipă, toată lumea lui Lucas se întoarse cu susul în jos.

Apoi își aminti ce mincinoasă era femeia.

– Pe naiba ai fost... ești! Nimeni în Baltimore nu a menționat că are vreo soră, iar angajatorul tău din Rhinebeck te-a descris ca fiind soția înstrăinată a lui Theo.

– Asta s-a întâmplat pentru că, atunci când m-am prezentat pentru postul de menajeră, familia Webb a spus că își dorea o femeie căsătorită. Așa că le-am arătat o miniatură cu mine și cu Theo și le-am spus că suntem înstrăinați. Partea asta este adevărată – nu-l mai văzusem pe Theo de mulți ani. Apoi, într-o bună zi a apărut în Rhinebeck ca să-mi spună că renunțase la jocurile de noroc și că își găsise o slujbă bună în Baltimore. Nu mai aveam cum să-i spun lui Webb că mințisem.

– Și totuși, te aștepți să credem că ne spui adevărul.

– Eu știu că spune adevărul, interveni Lord Tovey cu o voce răgușită. Era fecioară când a venit în patul meu.

– George! spuse Dorothy cu o îmbujorare. N-ar trebui să-i spui ceva atât de intim...

– Ca să-l împiedic pe ticălosul ăsta să te acuze de Dumnezeu știe ce, o să spun tot ce trebuie. Lord Tovey îl privi lung pe Lucas. Pe cinstea mea, soția mea a fost castă când ne-am căsătorit. Mi-a spus că Obadiah Smith era prea bătrân ca să mai consume căsătoria, iar eu am crezut-o. Se apropie de soția lui. Așa cum o cred acum, când spune că acest Theodor Frier este fratele ei.

– O să vedem noi ce spune Theo de îndată ce vorbesc cu el! Lucas o fixă pe Dorothy cu o privire întunecată. Unde este?

Tremurând, ea își strecură palma în mâna soțul ei.

– Este la Lisieux, în Franța. Dar mă tem că nu o să poți să vorbești cu el.

– De ce nu?

– Pentru că este mort.

Capitolul 25

Dragă Charlotte,

Am auzit că ambele perechi de proaspăt căsătoriți s-au întors în oraș. Zvonurile spun că noul socru al lui Lord Kirkwood a acceptat

fără tragere de inimă termenii înțelegerii pe care a propus-o Excelența Sa. Cât despre maiorul Winter, nimeni nu a spus ce reacție a avut noul lui socru.

Vărul tău bârfitor,

Michael

Mort?

Amelia se uită lung la mama ei vitregă la fel de șocată ca Lucas. Și rănită, dar mai ales confuză. Dolly se făcea vinovată de ceva? Ceea ce susținea chiar era adevărat?

Bănuiala întunecă fruntea lui Lucas.

– Frier este mort, repetă el.

– A murit de pneumonie. Dolly își rosti iute cuvintele. Într-o noapte de iarnă, a căzut într-un râu când era beat. A făcut pneumonie și nu și-a mai revenit niciodată.

Lucas se încruntă la ea.

– Cât de convenabil!

Dolly îl privi lung, cu ochii limpezi.

– Este adevărat, indiferent ce crezi tu.

– L-am urmărit în jumătate din Franța și n-am găsit pe nimeni care să spună că a murit. Ultimul loc în care v-ați aflat împreună a fost Rouen...

– Nu, a fost Lisieux. Am plecat din Rouen cât încă aveam închiriată o cabană. El făcea mereu asta – se muta dintr-un loc în altul ca să scape de urmăritori.

– Eu și Armata Statelor Unite.

– Nu! Cartoforii ăia din Baltimore. Cei care s-au supărat atât de tare când a câștigat bani la un joc de cărți în care l-au acuzat că a trișat. Ea miji ochii spre Lucas. Cei pentru care, în mod evident, lucrezi.

Când *papa* o cuprinse pe Dolly în îmbrățișarea protectoare a brațului lui, Amelia gemu. Dolly era exact genul de om care să creadă o poveste inventată și livrată de cineva la care ținea.

– Dolly, interveni Amelia înainte ca Lucas să-și dezlănțuie mânia asupra bietei femei, Lucas lucrează mai mult ca sigur pentru Marina Statelor Unite. Are scrisori de recomandare care îl descriu ca reprezentant naval. Iar familia Kirkwood poate să confirme povestea lui.

Lucas se încruntă la Amelia.

– Ea știe că spun adevărul. Încearcă pur și simplu să acopere urmele lui Frier. Când își întoarse privirea spre Dolly, deveni din nou maiorul Winter, investigatorul militar. Dacă ai fi crezut că Theo și-a câștigat banii cinstit, nu l-ai fi lăsat să te prezinte drept soția lui. Nu ți-ai fi schimbat numele, nu ai fi fugit în Canada...

– Theo mi-a spus că avea să fie urmărit de cartofori până la capătul pământului pentru banii lor. Și, ca să fiu sinceră...

Ea își coborî privirea spre mâini.

– Da, spuse Lucas tăios, hai să fim puțin cinstiți!

Dolly începu să plângă, iar Amelia, chiar dacă știa de ce făcea asta, era convinsă că Lucas avea să creadă că era una dintre tacticile folosite de mama ei ca să obțină ce își dorea.

– Las-o în pace! spuse *papa* și o cuprinse în brațe pe Dolly. Ți-a spus ce știe.

– Nu mi-a spus nici jumătate din cât știe, replică Lucas. Până acum a spus o grămadă de minciuni.

– Lucas, te rog! zise Amelia încet.

– Și tu crezi că a fost înșelată, nu-i așa? răbufni el. Plânge puțin, iar toată logica dispare. Dar gândește-te, Amelia, dacă Frier chiar este mort, iar mama ta vitregă a crezut că el și-a câștigat averea la un joc de cărți, de ce să mintă despre modul în care a obținut-o? De ce să inventeze un răposat Obadiah Smith? De ce să te mintă pe tine, pe tatăl tău...

– Pentru că mi-a fost teamă că Theo chiar a trișat! izbucni Dolly, cu lacrimi curgându-i pe obraji. N-am putut să-i spun lui George... Ea se uită lung la soțul ei. Știam că o să fii consternat dacă ți-aș spune că averea mea provenea din așa ceva. Și chiar nu eram sigură de asta.

– Pentru că nu este așa, la naiba! urlă Lucas.

– Eu nu știam, nu-i așa? strigă Dolly. Mi-am dorit atât de tare să-l cred pe Theo! Ajunsesem la capătul puterilor. Soția domnului Webb se îmbolnăvise, iar el începuse să bea și... să-mi facă avansuri obscene. Când am încercat să-i spun că vreau să plec, el a refuzat să-mi dea o scrisoare de referință dacă îmi părăseam slujba și nu aveam unde altundeva să mă duc. Orașul era mic... Mi-a spus că avea să se asigure că nu mai lucram niciodată. Dolly tremura violent. I-am scris lui Theo și l-am întrebat dacă pot să locuiesc cu el, iar el a acceptat. Dar domnul Webb m-a amenințat că mă acuză de furt dacă plec, așa că i-am scris din nou lui Theo ca să-l anunț că nu mai pot veni...

– Și el a furat o avere. Lucas se încruntă. Pentru tine. În loc să vină acolo și să te ajute să ieși din încurcătură. Asta este ceea ce susții?

Ea oftă.

– Nu. Dacă într-adevăr a furat banii, a făcut-o pentru el. Sunt sigură că și-a spus că o făcea pentru mine, dar cel mai probabil a profitat de șansa de a se îmbogăți. La început, asta a fost cauza înstrăinării noastre. El a adoptat un stil de viață nepotrivit după ce părinții noștri au murit, așa că am devenit menajeră și n-am mai avut de-a face cu el până când nu a susținut că s-a schimbat și că își dorește să fim din nou o familie. Când a acceptat acea slujbă, eu l-am crezut. Dar Theo avea o slăbiciune pentru lucrurile frumoase...

– La fel ca tine, mormăi Lucas.

Inima Ameliei i se strânse în piept când își privi soțul. Pentru Lucas, Dolly era doar o altă femeie ca mama lui.

– L-ai implorat pe Frier să vină să te salveze, nu-i așa? întrebă Lucas cu amărăciune. L-ai implorat să-ți ofere o viață mai bună, iar el s-a conformat.

– Gata, domnule maior, spuse tatăl Ameliei, încordându-și brațul pe talia lui Dolly. Soția mea nu este vreo vrăjitoare meschină. Majoritatea banilor ei s-au dus în proprietatea mea și în zestrea Ameliei. O să renunț la cât se poate de multe fonduri, cu condiția să-ți dovedești acuzațiile. Moșia mea este ipotecată și nu poate fi vândută, dar dacă scot la licitație unele lucruri...

– George, nu o să te las să vinzi lucrurile la care ții, spuse Dolly.

– Stai liniștită, draga mea, nu contează. Tatăl ei apăsă un sărut pe fruntea lui Dolly. Îmi pasă doar de tine și de copil. Și de Amelia, bineînțeles, chiar dacă sper că noul ei soț încă este dispus să o susțină. Îi aruncă lui Lucas o privire disprețuitoare. Având în vedere că s-a însurat cu ea ca parte a investigației lui...

– M-am însurat cu ea ca să-i salvez reputația, spuse Lucas tăios, clar tulburat de afecțiunea evidentă a părinților ei. În plus, banii nu contează. Eu vreau... noi vrem dreptate: Theodore Frier judecat, condamnat și executat pentru crimele lui.

În timp ce Dolly tresări când auzi cuvântul „executat", Amelia se minună de cruzimea din vocea lui Lucas. De ce era atât de hotărât să-l prindă pe Frier?

Papa adăugă:

– Soția mea ți-a spus deja – este mort.

– Iartă-mi scepticismul, domnule. Soția ta a spus atâtea minciuni, încât numai dovada limpede a morții omului o să mă convingă de contrariu. Și mă îndoiesc să aibă o asemenea dovadă.

Toți ochii se întoarseră spre Dolly, care tremura.

– E... eu am un certificat de deces.

– Soțul tău... Oh, scuză-mă, fratele tău, rosti Lucas malițios, este un falsificator, doamnă. Falsificarea unui certificat de deces nu ar fi presupus un efort așa de mare.

– Dacă nu mă crezi, atunci du-te să-i vezi mormântul în Lisieux, spuse Dolly.

– Oricine ar putea să ridice o piatră de mormânt, replică Lucas.

– Un om din sat i-a pregătit corpul. Numele lui este Lebeau. Sunt sigură că dacă te duci acolo și vorbești cu el...

– Cum să nu! Iar dacă nu o să-l găsesc, o să spui că trebuie să se fi mutat. Sau că a murit. Ai un răspuns pentru toate, nu-i așa, Dorothy?

– Nu-i spune așa soției mele! interveni *papa*. Acum este Lady Tovey, iar tu o să i te adresezi cu respectul cuvenit.

Amelia gemu. „Oh, *papa*, este ultimul lucru pe care ar trebui să i-l spui soțului meu arogant dacă vrei să o salvezi pe Dolly."

Expresia de dispreț glacial care cuprinse chipul lui Lucas ar fi făcut și un duce să se rușineze.

– O să-mi amintesc acest sfat când o s-o arestez și o s-o duc o înapoi în America, pentru a-și spune minciunile în persoană, în fața guvernului meu.

– Lucas, nu... începu Amelia.

– Ea nu a făcut nimic greșit! protestă tatăl ei.

– Numai să mintă despre locul în care se află Frier. Iar dacă trebuie să o iau în custodie ca să-l scot pe fratele ei din ascunzătoare, o s-o fac fără nici o ezitare.

– Nu-mi iei soția nicăieri, la naiba! Așteaptă un copil și este într-o stare delicată. Nu o să risc să mai pierd o soție în chinurile nașterii. Mai ales când ți-a spus tot ce știe!

Cu ochii strălucitori, Lucas își încrucișă brațele la piept.

– Poți să dovedești asta?

Papa nu răspunse pentru că nu putea. Nici Amelia nu putea. Totuși, ea știa în adâncul sufletului că Dolly era vinovată doar de faptul că tot timpul crezuse orbește în fratele ei, la fel cum ea avea încredere oarbă în oamenii pe care îi iubea.

– Lucas, îi ceru Amelia, fii rezonabil!

Privirea lui se întoarse spre ea, atât de distantă și de rece încât îi îngheță sângele în vene.

– Nu-l las pe Frier să scape doar în baza cuvântului dat de sora lui.

De ce mai conta? Pentru că Frier era englez?

– Măcar investighează povestea lui Dolly înainte să iei o măsură atât de drastică încât să o duci înapoi în America. Du-te în Franța, vezi dacă mormântul fratelui ei este acolo!

– Și apoi să mă întorc și să aflu că toată lumea e plecată, nu-i așa? Tu ai fi pe undeva pe unde n-aș putea să te găsesc, în timp ce ea o să fugă la fratele ei, oriunde s-ar ascunde acum.

– Cum poți să crezi că aș fi de acord cu o asemenea înșelăciune?

Inima Ameliei se frânse când văzu că o privea cu o asemenea neîncredere după toate prin câte trecuseră.

– Ce-ar fi dacă aș călători în Franța cu tine, maior Winter? interveni tatăl ei. Dolly și Amelia ar putea să rămână aici, în timp ce noi doi obținem dovada afirmațiilor soției mele. Eu aș fi garanția ta pentru Dolly. Adăugă pe același ton disprețuitor pe care îl folosise Lucas: Astfel, dacă soția mea însărcinată se întâmplă să fugă, m-ai putea lua pe mine în America. Aranjamentul ăsta ți-ar satisface solicitarea de dreptate?

Lucas deveni rigid.

– Asta nu ar împiedica-o să-i scrie ca să-i dea de veste. Din câte știu, el se ascunde în ținutul...

– Nu o să te las să-mi iei soția. Mai întâi, o să mă lupt cu tine prin tribunale.

– Nu încerca să joci la cacealma cu mine, domnule, spuse Lucas cu răceală. Să ajungem la tribunal ar însemna ca toate astea să apară prin ziare și nu ai risca în veci un asemenea scandal.

– Scandalul nu înseamnă nimic pentru mine. Ceea ce nu o să risc este să-mi pierd soția sau copilul în fața dreptății tale îndoielnice. El făcu ochii mici spre Lucas. Iar înainte de a merge mai departe, mă aștept să-ți dovedești acuzațiile la adresa fratelui soției mele.

– Da, maior Winter, interveni Dolly, cu disperare în voce. Susții că Theo a furat banii, dar soțul meu a spus la cină că au fost deturnați de la o companie numită Jones Shipping. Așa că nu este cu putință ca fratele meu să-i fi furat.

Lucas scoase o înjurătură în șoaptă.

– De ce nu? întrebă Amelia, fiindu-i brusc teamă să afle răspunsul.

– Deoarece compania la care lucra Theo nu era Jones Shipping, îi explică Dolly. Ci Baltimore Maritime.

Capitolul 26

Dragul meu văr,

Chiar sper ca Amelia să se adapteze bine la noua ei situație. Bănuiesc că maiorul poate fi o persoană dificilă. Dar, dacă există o femeie care poate să-i schimbe temperamentul, aceea este Amelia.

Prietena ta devotată,

Charlotte

La naiba! Lucas abia dacă reușise să facă față fără ca Amelia să afle tot adevărul. Dar ar fi trebuit să știe că mama ei vitregă însemnase pierzania lui.

Trase aer în piept. Poate că Amelia nu-și amintea numele companiei tatălui lui. I-l spusese vreodată?

Când aruncă o privire spre ea și o găsi încremenită, cu ochii acuzatori îndreptați spre el, simți un gol în stomac. Își amintea.

– M-ai mințit, îi șopti ea, cu ochii mari.

– Nu, spuse el. Pur și simplu nu ți-am spus totul.

Ea făcu un pas în față, cu ochii scăpărători.

– Este un lucru foarte important, iar tu te eschivezi, nu crezi? Tatăl tău s-a spânzurat nu doar pentru că te-a crezut mort, ci și pentru că sustragerea de fonduri a lui Frier i-a distrus compania. Ea făcu ochii mari. Din acest motiv averea familiei tale *a dispărut* acum câțiva ani, nu-i așa?

Încet, el încuviință din cap.

– Nu puteam să-ți spun asta. Era parte din investigația mea...

– Aiurea! Obrajii ei frumoși se îmbujorară de mânie. N-ai putut să-mi spui pentru că ar fi trebuit să recunoști că nu este vorba doar de datoria de a găsi un criminal. Este vorba de răzbunare pentru tatăl tău!

– Este vorba de dreptate, la naiba! Se înfurie. Și exact din cauza asta nu ți-am spus. Pentru că știam că o să presupui că nu sunt corect, că născocesc acuzații din motive personale.

– Și nu faci asta? Marina americană a menționat Jones Shipping, așa că...

– Jones Shipping era implicată, spuse Lucas tăios. La fel marina americană și compania tatălui meu. El trase adânc aer în piept. Jones Shipping semnase un contract cu marina prin care să le furnizeze mai multe corăbii și să le recondiționeze pe celelalte. Asta includea mii de tunuri, pentru care Baltimore Maritime a contactat Jones Shipping ca să le producă.

– Un demers de care se ocupa Theodore Frier, bănuiesc? șopti ea.

– Un demers din care Theodore Frier a sustras metodic toate fondurile.

– Iar tatăl tău a fost învinuit, trase ea concluzia, cu perspicacitatea ei obișnuită.

– Bineînțeles că a fost învinuit, rosti Lucas absent. Frier a falsificat semnătura tatălui meu săptămână de săptămână, sustrăgând bani de la Jones Shipping, apoi mutând fondurile furate într-o bancă dintr-un alt stat.

– Theo a fost dintotdeauna bun la socoteli, interveni Dolly.

Furios, Lucas îi aruncă o privire glacială.

– Tocmai din acest motiv l-a angajat tata. Și pentru că mama era cucerită de acest om cu origine britanică și maniere minunate. El ignoră remușcările evidente de pe chipul femeii, în timp ce vechea rană îl strângea de gât. Așa că tunurile au fost trimise, iar angajații plătiți, în timp ce facturile pentru materiale creșteau și nu erau achitate.

Se încruntă spre Dorothy.

– Atunci fratele tău a fugit, lăsând în urmă un munte de obligații financiare și semnătura tatălui meu pe documentele bancare. Așa că marina americană și Jones Shipping au venit după tatăl meu, crezând că el și Frier participaseră împreună la complot. L-au încolțit până când le-a oferit celor de la Jones Shipping propria lui companie neprețuită ca să compenseze pierderile. A scos la licitație tot ce iubea, iar după ce a făcut tot ce a putut...

– S-a spânzurat, continuă Amelia încet.

Lucas se întoarse cu fața spre soția lui.

– Da. Mama deja îl disprețuia pentru că permisese sustragerea de fonduri, iar tata oricum credea că murisem. Nu mai avea pentru ce să trăiască. Nimic.

Lord Tovey păru uluit.

– Ai fi moștenit compania tatălui tău dacă nu era fratele soției mele. Deci banii nu sunt ai marinei americane și nici ai acestei companii, Jones Shipping. Ci ai tăi.

– Nu-mi pasă de bani, mărăi Lucas. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie!

– Ci doar de Theodore Frier, spuse Amelia.

– Oh, da, asta vreau! Vreau ca Frier să fie spânzurat ca tatăl meu. Vreau dreptate și, după ceea ce i-a făcut familiei mele, merit dreptate!

– Bineînțeles că meriți, spuse Amelia. Chiar meriți și răzbunare. Dar împotriva lui, nu a lui Dolly. Nu poți să spânzuri un mort, Lucas.

– Am doar cuvântul mamei tale vitrege, care spune că omul este mort.

Lucas nu îl voia pe Frier mort. Nu putea să suporte gândul că ticălosul scăpase de umilința unui proces, de chinul de a fi spânzurat în public. Nu era corect, la naiba!

Amelia făcu semn spre mama ei vitregă.

– Hai, Lucas, nu poți să crezi că este în stare să pună la cale un complot ca să-și ascundă fratele...

– S-a arătat în stare să mintă ca să-l protejeze, nu-i așa? Era enervat că soția lui continua să-i ia partea mamei ei vitrege. Dacă trebuie să o duc în America pentru a dovedi că minte, atunci o s-o fac.

– Vrei doar să o chinuiești pentru că nu poți să-l chinuiești pe el. Singurul lucru de care se face vinovată este că a fost destul de naivă încât să aibă încredere în fratele ei netrebnic.

– Iar tu ești destul de naivă încât să ai încredere în ea, Amelia, răbufni Lucas, chiar dacă vorbele ei conțineau un oarecare adevăr. Chiar și tu trebuie să recunoști că nu ești cel mai bun judecător de caractere. Credeai că Pomeroy este inofensiv.

Ea îl fixă cu o privire bântuită.

– Ai dreptate... sunt un judecător de caractere neinspirat. Vocea îi coborî într-o șoaptă îndurerată. La urma urmei, am fost destul de nebună încât să am încredere în tine. Dar nu mai am. Gata!

Când se întoarse pe călcâie și ieși din cameră, el se uită lung după ea. Gata? Ce naiba voia să însemne? Ce avea de gând să facă?

Se duse după ea, apoi se opri ca să-i spună noului lui socru:

– Putem discuta în detaliu de dimineață. O să am dovezile pregătite și mă aștept să văd acest certificat de deces pe care soția ta pretinde că îl are. Când Lord Tovey încuviință din cap, Lucas adaugă: Dacă soția ta dispare până atunci, domnule, sau încearcă să-și contacteze fratele, o să te consider responsabil, ne-am înțeles?

– Amândoi o să fim aici de dimineață, te asigur, spuse contele sec.

Lucas plecă după soția lui.

O găsi urcând iute scările și o luă pe urmele ei.

– Unde te duci?

– În camera mea.

– În camera noastră, vrei să spui.

– Vreau să spun camera mea. O să pun un slujitor să-mi mute lucrurile.

– Nu, nu o să pui nimic.

Fu nevoit să se grăbească pentru a ține pasul cu ea. Amelia urcă valvârtej scările, de parcă o urmăreau niște ogari.

– Asta nu schimbă nimic între noi.

– Ba schimbă totul. Nu o să împart patul cu tine până când nu-ți bagi mințile în cap.

– Până când nu sunt de acord cu tine, vrei să spui. El o urmă pe coridor până la o ușă aflată în capătul opus. Până ce nu o mângâi ușor pe cap pe mama vitregă pe cap și nu-i spun: Mulțumesc pentru informație, doamnă, și îmi pare rău că ți-am tulburat cuibușorul liniștit!

– Dacă aș fi crezut că pur și simplu îți faci datoria, Lucas, nu interveneam. Când el pufni, ea îi aruncă o privire sfâșietoare. Dar nu îți faci doar datoria, iar amândoi știm asta.

Intră în cameră și se întoarse ca să-i închidă ușa în nas, dar el împinse piciorul în față ca s-o blocheze. Își pierdu controlul, intră cu forța, apoi se întoarse și închise ușa în urma lui.

– Pleacă, șopti ea.

– Nu plec până când nu rezolvăm problema asta. Când ne-am căsătorit, ai fost de acord că, dacă mama ta vitregă se dovedește a fi Dorothy Frier, mă lași să mă ocup de ea cum consider de cuviință.

– Nu am spus asta. Am spus că, dacă a jucat un rol în sustragerea de fonduri, merita să fie prinsă. Dar nu a jucat. Și nu joacă.

– Dar a călătorit cu Frier și a cheltuit banii, deci este singura care mă poate duce la acest om.

– El este mort și tu știi asta! Își încleștă mâinile în pumni. În inima ta, știi acest lucru. Când el se încruntă, luptându-se să ignore gândul că se putea să aibă dreptate, vocea ei deveni mai blândă: Dar dacă recunoști că el este mort, nu ți-ai mai face dreptate. Așa că ai permis ca dorința de răzbunare să nu te lase să vezi adevărul.

– Iar tu ai permis ca afirmațiile false ale unei femei cu față drăgălașă să te facă să nu vezi faptele, mârâi el.

– Ce fapte? Ai vreo dovadă că Frier este în viață?

El își încleștă maxilarul. Nu avea. Dovezile lui chiar susțineau povestea lui Dorothy pentru că nu găsise nici o urmă a bărbatului în Rouen. Dar asta se întâmplase pentru că Frier trebuia să-și fi dat seama că îl urmărea cineva și hotărâse să se despartă de sora lui ca să scape de urmăritori.

Doar dacă nu cumva Dorothy chiar nu mințea, la urma urmei.

– Exact cum am crezut, spuse ea încet. Nu ai fapte.

– La naiba, nu pot să pun pur și simplu capăt investigației, bazându-mă pe cuvântul unei femei care a recunoscut mai multe neadevăruri...

– Exact, le-a recunoscut. Singurul lucru pe care nu o să-l recunoască este ceea ce nu vrei tu să auzi. Chiar și soțul ei o crede...

– Pentru că are de ales între acest lucru și faptul că soția lui poate să apere un criminal și nu o să accepte ultima variantă.

– Totuși, tu poți să accepți cu ușurință că soția ta este o nebună. Sau, mai rău, că încearcă din răsputeri să te mintă dacă întorci spatele.

– Nu este vorba despre noi, Amelia, spuse el tăios.

– Chiar așa? Ea se apropie cu pași hotărâți de el. M-am măritat cu tine când fiecare instinct îmi spunea că sunt nebună să fac asta. Dar știi de ce?

– Pentru că nu ai vrut să trăiești ca o fată bătrână și compromisă în Torquay?

– Dacă era așa, mă măritam cu Pomeroy, care nu căuta să-mi distrugă familia. Ea îl înfruntă direct: M-am căsătorit pentru că am avut încredere în tine. Pentru că erai onorabil și just, iar eu știam că o să acționezi cum se cuvine cu Dolly. Ameliei îi tremură buza de jos. Dar asta a fost înainte să-mi dau seama că ura care arde în inima ta este atât de puternică încât să acapareze impulsuri mai rezonabile.

– Rezonabile! Crezi că e rezonabil să iei de bun cuvântul unui mincinos?

– Nimeni nu-ți cere să faci asta. Eu nu ți-o cer. Te rog să dai o șansă poveștii ei, du-te în Franța! Vezi dacă poți să afli adevărul prin mijloace independente. Iar dacă nu reușești și încă vrei să-mi târăști familia prin curțile de judecată...

– O să accepți decizia mea, continuă el sarcastic.

– Da. Pentru că atunci o să știu că nu încerci doar să dai în noi fiindcă nu poți să dai în Theodore Frier.

Lui i se tăie răsuflarea, deranjat de faptul că soția lui era în stare să-i citească atât de bine emoțiile. Într-adevăr, era înclinat să facă așa cum îi sugerase tatăl ei numai pentru a se convinge că afirmațiile mamei ei vitrege erau false.

Dar ca soția lui frumoasă să i-o ceară îl scotea din sărite. Își jurase să nu o lase să-l ducă de nas, iar acum făcea exact acest lucru.

– Și dacă nu mă duc în Franța? Cât timp o să mă pedepsești refuzând să mă primești în patul tău?

Ea îi aruncă o privire plină de regret.

– Dacă măcar nu-i confirmi povestea, atunci nu o să-ți refuz patul, Lucas. O să-ți refuz totul. Poți să faci tot ce vrei, dar eu o să trăiesc cu *papa* și cu Dolly, ajutându-i să facă față unui scandal pe care l-ai iscat ca să elimini un mort.

Cuvintele îl învăluiră asemenea unor valuri care loveau carena unui vas. Avea de gând să-l părăsească. La urma urmei, după toate prin câte trecură împreună, ea avea totuși să-l...

– La naiba, nu o s-o faci! Panica îi strânse pieptul mai tare decât orice îndurase în nișa preotului. N-ai decât să te dezlănțui în criza ta de nervi dacă vrei, dar ești soția mea și nu o să te las să-mi forțezi mâna cu amenințări inutile.

– Nu este o amenințare inutilă, rosti ea. Nu pot să trăiesc cu un bărbat în care nu pot avea încredere.

El se chinui să ascundă groaza pe care i-o trezi afirmația ei.

– Din câte îmi amintesc, draga mea, spuse el, încercând să-și păstreze tonul neutru, jurămintele noastre nu includeau cuvântul *încredere*, dar îmi amintesc ceva despre supunerea ta.

– Și asta vrei? O nevastă care să ți se supună orbește, ca soldații aflați sub comanda ta? Care să nu-și exprime niciodată propria părere, care să nu-ți ceară niciodată nimic?

Ceea ce își dorea era ca ea să nu-l părăsească. Dar afurisit să fie dacă avea să recunoască!

– Nu contează ce vreau eu pentru că nu o să primesc, nu-i așa? N-ai putea să fii o nevastă supusă nici dacă viața ta ar depinde de asta.

– Iar tu nu vrei supunere oarbă din partea unei soții, indiferent ce spui.

Dintr-odată, simți că avea șansa de a obține ceea ce își dorea – mândria și pe soția lui acolo unde și-o dorea.

– De ce să nu aflăm, draga mea? Dacă o să fii nevasta mea supusă pentru o noapte, o să plec în Franța. Dar trebuie să faci exact ce-ți spun eu. Pentru că, dacă nu reușești, dacă îți arăți voința obișnuită, atunci o să fac ce vreau cu mama ta vitregă și nu o să mai vorbim de traiul separat. De acord?

Ce strategie excelentă! Soția lui nu reușise să joace rolul de prostuță când se cunoscuseră, așa că nu avea să reușească niciodată să se supună orbește o noapte întreagă. Iar dacă ea avea să dea greș în această privință, el putea să câștige ce își dorea.

Iar de dimineață, când avea să accepte cu mărinimie să plece în Franța, nu avea să pară că cedase în fața rugăminților ei, ci faptul că era generos. Și de îndată ce stabilea în Franța că avea dreptate în privința lui Theo Frier, ea nu mai avea să opună rezistență când el urma să o folosească pe mama ei vitregă pentru a-l scoate pe om din ascunzătoarea lui.

Era un plan strălucit – asta dacă ea accepta provocarea.

Pentru o clipă, se temu că ea nu avea să o facă. Ochii ei se îngustară câtă vreme îi studie chipul. Apoi, schiță spre el un zâmbet suspect de încântat.

– Cum dorești, soțule. Când începem?

Capitolul 27

Dragă Charlotte,

Ai motive întemeiate să-ți faci griji în legătură cu Lady Amelia și cu soțul ei. Este puțin probabil ca un ofițer din marina americană

să tolereze imprudența soției, iar dintre toate elevele tale, Lady Amelia pare cea mai capabilă de imprudență.

La fel de imprudentul tău vărr,

Michael

– Acum este cel mai potrivit moment, spuse Lucas.

Amelia încuviință din cap. Nu degeaba își petrecuse ultimele nopți încălzind patul soțului ei. Știa ce îi plăcea și începuse să învețe la ce se aștepta din partea ei. Nu voia o soție supusă, indiferent ce își tot spunea sieși.

Dar venise vremea ca și el să afle. De fiecare dată când Amelia încerca să aibă o discuție rațională cu Lucas, el răspundea provocării cu autoritate. Nu voia să aibă acea bătălie de fiecare dată când apărea vreo problemă asupra căreia nu reușeau să cadă de acord. Și nici nu avea de gând să-l vadă cum distrugea viitorul lor – și al familiei ei – pentru că nu putea să lase trecutul în urmă. Dacă să fie supusă era lucrul de care avea nevoie ca să-l convingă să se ducă în Franța, avea să o facă. Pentru că, atunci când avea să găsească mormântul și să discute cu oamenii din Lisieux, cum mai putea să ignore faptele?

Așa că avea să fie supusă în seara aceea chiar cu prețul vieții. Și, judecând după licărirea din ochii diabolicului ei soț, el avea să se asigure că așa urma să fie.

Lucas se îndreptă spre fotoliul ei preferat și se așeză, apoi făcu un semn spre valizele care fuseseră aduse de la reședința lui Lord Kirkwood.

– Poți să începi, nevastă, prin despachetarea hainelor și aranjarea tuturor lucrurilor. În timp ce ea încuviință din cap și se îndreptă spre valize, el adăugă: Și vreau ca totul să fie împăturit frumos. Nimic din obiceiurile tale dezordonate, mă auzi?

Ea încleștă din dinți.

În următoarele două ore, el își mărâi ordinele în stânga și în dreapta ca un general pe linia frontului, până ce ea începu sa se întrebe dacă nu cumva făcuse o mare greșeală când se măritase cu un militar. După despachetat, urmară sarcini mai intime. Îi ceru să-i scoată haina, vesta, lavaliera și cizmele, ceea ce ea execută cu aceeași eficiență rece pe care el o arătase dintotdeauna.

Când îi porunci să-i curețe și să-i lustruiască cizmele, ea se chinui din răsputeri să-și țină nervii în frâu. O însărcina cu îndatoririle unui slujitor când amândoi știau că soțiile de ofițeri nu se ocupau

de asemenea lucruri casnice. Încerca să o facă să se supună voinței lui la fel cum se purta un ofițer cu un soldat.

Foarte bine, nu avea decât să se chinuiască din răsputeri. Cât de curând, avea să cunoască adâncimile voinței unei femei.

Când termină cu cizmele, care străluceau ca noi, Lucas nu mai părea la fel de înfumurat ca atunci când începuseră. Fără îndoială, se așteptase ca ea deja să renunțe la a fi supusă.

El o privi vreme îndelungată și, în cele din urmă, arătă spre ușă.

– Mama ta vitregă mi-a dat să mănânc puțin la cină, nevastă. Du-te jos și pregătește o tavă cu mâncarea potrivită ca să-mi potolesc foamea, apoi adu-o sus!

– Da, soțule, spuse ea cu aceeași voce sfioasă pe care o avusese toată seara.

De astă dată, răspunsul ei îl făcu să arcuiască o sprânceană.

– Și fără purgative.

– Bineînțeles că nu, spuse ea, în timp ce se întoarse spre ușă, chiar dacă ideea devenea tot mai tentantă.

O luă pe scările din spate ca să nu dea peste părinții ei, apoi se duse agale în bucătărie. La urma urmei, el nu îi spusese să se grăbească.

De fapt, erau mai multe lucruri în privința cărora nu fusese specific. Poate că venise vremea să ducă la extrem jocul acela de supunere.

Când reveni mai târziu în încăpere, cu o tavă cu pâine neagră, cârnați și compot de mere, soțul ei încruntat se mutase în patul ei. Stătea sprijinit de tăblia patului, cu picioarele întinse, încrucișate la glezne, și cu cămașa descheiată.

– Nu te-ai grăbit deloc, nu-i așa?

– Servitorii de la bucătărie s-au dus la culcare, spuse ea, de parcă așa se explica totul.

În ciuda nemulțumirii lui evidente, ea nu se apropie de el cu tava după ce închise ușa în urma ei, ci rămase acolo perfect nemișcată.

– Ei bine? spuse el. Ce mai aștepți?

Ea își ascunse un zâmbet.

– Ordinele tale. Nu știu unde vrei să pun tava.

Cu o încruntare, Lucas lovi ușor noptiera de lângă el. Schițând o încuviințare din cap spre el, ea se apropie și o puse acolo, asigurându-se că îi oferă o priveliște detaliată spre sânii ei când se aplecă. Felul în care lui i se tăie răsuflarea îi dădu o oarecare satisfacție.

Satisfacție care deveni și mai mare atunci când el o trase în poala lui. Ea rămase acolo rigidă, privindu-l cu ochii lipsiți de expresie ai unui soldat în timp ce o studie. Apoi el aruncă o privire spre mâncare, iar încruntarea lui se accentuă.

– Știi că nu-mi plac cârnații sau pâinea neagră.

– Ai spus mâncare. N-ai specificat ce anume vrei.

– O soție supusă n-ar aduce ceea ce îi place soțul ei?

– Ai cerut supunere oarbă. Din moment ce n-ai spus ce mâncare să-ți aduc, am adus ce era la îndemână. Ea zâmbi dulce. Ți-am adus mere, iar astea îți plac.

– Sigur ca da. Atunci de ce nu-mi dai să mănânc?

Glasul lui răgușit îi dădu fiori de dorință. Naiba să-l ia! Dacă îl transforma într-un joc senzual, nu putea niciodată să-și impună punctul de vedere.

Dar, oricum, poate că reușea să folosească acea ocazie în avantajul ei.

– Bine, murmură ea, mișcându-și posteriorul în timp ce se întinse să ia furculița.

– Nu cu furculița, spuse el. Cu degetele.

Fără îndoială, el se aștepta ca ea să protesteze că merele în compot nu se puteau mânca așa ori să se plângă pentru că mânca în patul ei.

Nu avea să-i dea o asemenea satisfacția. Chinuindu-se să schițeze un zâmbet, ridică o felie de măr, o trecu prin zeamă, apoi i-o apropie picurând de gură.

Cu zeama care i se scurgea pe bărbie, el mâncă mărul, apoi arătă spre maxilar.

– Curăță-mă!

– Mă duc să iau o cârpă.

Ea dădu să se ridice din poala lui.

– Nu, mârâi el. Folosește-ți gura.

Gura? Oh, era diabolic! Dacă ea îi lingea bărbia, lucrurile aveau să avanseze în mod firesc.

Așa că trebuia să-i zădărnicească planul.

– Cum dorești, soțule, murmură ea, apoi se aplecă înainte și îi curăță zeama de pe maxilar cu dinții.

– Au! El se retrase cu o smucitură și se uită urât la ea. Ce faci?

– Ai spus să-mi folosesc gura.

– Știi foarte bine la ce parte din gură m-am referit.

Ea își înălță capul.

– N-aș îndrăzni niciodată să mă gândesc...

El o întrerupse cu o sărutare, iar ea aproape că îi răspunse, sedusă de gustul, atingerea și parfumul lui. Dar se opri la timp și își impuse să rămână nemișcată, în timp ce gura lui o mângâia pe a ei, iar limba lui se apăsa pe buzele ei închise.

– Sărută-mă înapoi, mârâi el.

Ea se supuse, dar numai cu gura. Își păstră trupul nemișcat ca o piatră, cu mâinile încrucișate în poală.

La început, el nu păru să observe. Îi posedă buzele mai înflăcărat ca niciodată, limba lui se avântă adânc, în timp ce își trecu mâinile iscusite peste șoldurile, pântecul și sânii ei. Dar când ea continuă să rămână pur și simplu acolo, el se retrase și se uită încruntat la ea.

– Am spus să mă săruți înapoi.

– Te sărut.

– Dar nu mă atingi.

– O să te ating bucuroasă de îndată ce-mi spui ce să ating. Și cum. Și când.

– Deci ăsta este jocul tău. Dacă nu-ți dau comanda exactă, tu nu acționezi de una singură.

– Sunt pur și simplu o nevastă supusă...

– Ești pe naiba! El o privi clipe îndelungate. Bine. O să fiu mai mult decât fericit să îți dau ordine până în cel mai mic detaliu pentru că, mai devreme sau mai târziu, tot o să te revolți. Nu poți să te abții.

Ea se uita pur și simplu la el, mai hotărâtă ca oricând să-și continue campania de rezistență pasivă.

– Ridică-te și scoate-ți hainele, îi ceru el. Și, în cazul în care vrei să înțelegi greșit cuvântul „haine", te vreau dezbrăcată. Ne-am înțeles?

– Perfect, spuse ea și se ridică în picioare.

Începu să se dezbrace încet, dar după secunde bune, soțul ei îi anticipă tactica de tachinare și murmură:

– Repede, draga mea! Ai un minut.

Să descheie, să dezlege și să desfacă totul? La naiba cu el, chiar era hotărât să-i pună răbdarea la încercare! Avu nevoie de tot minutul pus la dispoziție, așa că numai după ce termină și rămase acolo, în timp ce el o studie, își dădu seama cât de tulburător era să rămână complet dezbrăcată în fața unui bărbat îmbrăcat. Ultima dată când rămăsese goală în fața lui fusese și el gol. Și se simțise absolut diferit.

Ceea ce simțea acum semăna mai mult ca întâlnirea lor de pe fregată, când ea fusese „prizoniera" lui. Dar acela fusese un joc, cu mize mai mici decât cele de acum. Pentru că acum nu era un joc. Era un război. Și rămânea de văzut cine avea să câștige.

El o studie în voie, lăsându-și privirea intimă să hoinărească peste sânii ei descoperiți, pântecul tremurător, buclele care se umezeau rapid la întâlnirea dintre coapsele ei.

Trebui să-și înfigă degetele în palme ca să nu se acopere. Când, în cele din urmă, el ridică privirea spre a ei, putu să citească în ochii lui o hotărârea de a cuceri care o oglindea pe a ei.

– Îți aduci aminte de noaptea nunții noastre? întrebă el. Când ai vrut să mă privești în timp ce mă satisfăceam?

Prudentă, ea încuviință din cap.

El îi zâmbi cu tot farmecul viclean al unui seducător înnăscut.

– Acum este rândul tău. Vreau să te privesc cum te satisfaci.

Să o ajute Dumnezeu! Îmbujorarea îi coloră obrajii când își dădu seama la ce se referea.

Dar ea nu ar fi putut niciodată... nu făcuse niciodată... Ei bine, o făcuse, dar nu așa. Se atinsese în intimitatea patului ei, sub cearșafuri, pe furiș. Ceea ce se întâmpla acum era absolut înfiorător.

Și o știa și el, ticălosul, după zâmbetul lui tot mai larg.

– Acum, nevastă. Pune-ți mâna între picioare și mângâie-ți părțile intime pentru plăcerea mea!

Ea căuta cu disperare o modalitate prin care să-i interpreteze greșit ordinul, dar era prea tulburată pentru a născoci ceva. Înroșindu-se din cap până în picioare, ea se supuse.

Carnea îi era deja umedă și excitată, dar acum părea să vibreze de-a dreptul sub propriile degete, atât de puternic încât era sigură că putea să vadă și el. Totuși, nu avea de unde să știe, pentru că nu suporta să se uite la el în timp ce o privea.

Lucas își dădu seama imediat.

– Uită-te la mine, draga mea, îi ceru pe tonul lui tărăgănat și senzual care o făcea întotdeauna să se cutremure.

Ea își ridică privirea și îl găsi uitându-se nu la mâna ei ocupată, ci la chipul îmbujorat.

– Folosește-ți cealaltă mână ca să-ți mângâi sânii, îi porunci.

Totuși, când ea se supuse, el nu se uită la mișcările mâinii ei, ci continuă să-i privească fața.

Apoi, ea își dădu seama ce făcea. Reacția îl interesa, își dorea stânjeneala ei. Și poate că își dorea și să o vadă în timp ce se pierdea în plăcere și renunța la stăpânirea de sine pe care voia să o câștige pentru el.

Ha! Acum știa cum să îi zădărnicească planurile.

Așa că făcu întocmai cum îi spuse, mângâind petalele umede de carne, trecându-și degetul peste mugurul excitat și îndurerat. Dar se împotrivi oricărei reacții, deși avu nevoie de toată voința. Se chinui să-și mângâie mecanic trupul, de parcă se pieptăna ori se spăla pe dinți.

Nu era ușor în timp ce el o privea, studiindu-i chipul, sperând să vadă semne ale pierderii stăpânirii de sine. Dar cu privirea lui înflăcărată ațintită spre ea, mânia nu făcu decât să i se dezlănțuie, fiindu-i mai ușor să rămână rece și distantă, în timp ce își trecea degetele peste propria feminitate.

Cu cât o făcea mai mult, cu atât se adâncea mai tare încruntarea lui, până când își îndreptă ochii scăpărători spre ea nu doar cu dorință, ci și cu mânie.

– Vino aici, la naiba!

– Cum dorești, sotule.

Ea se apropie de pat, înăbușindu-și necruțător zâmbetul triumfal. Putea să îi poruncească să facă multe lucruri, dar nu putea să-i ordone să simtă plăcere, iar el începea, în cele din urmă, să-și dea seama.

– Dezbracă-mă, îi porunci el.

– Cum dorești, sotule, repetă ea absentă.

– Și încetează să mai spui asta, mormăi el.

– Bine.

Se apucă să-l dezbrace, dar era mai greu decât se așteptase. Nu atât din cauza ciudățeniei de a scoate pantalonii unui bărbat care era așezat – un bărbat excitat, care era așezat –, ci pentru că putea să-i miroasă parfumul și să-i simtă răsuflarea întretăiată și fierbinte pe obraji.

După ce îi trase pantalonii, el se avântă într-o nouă tortură. Începu să o sărute și să o atingă. În timp ce îi descheia nasturii, îi sărută obrazul, fruntea, urechea. Îi desprinse părul, îl mângâie, îl frecă între degete, trecându-i-l peste sâni din nou și din nou.

Și apoi, când sfârcurile îi deveniră tari și dureroase, dornice de o mângâiere mai hotărâtă, el îi dezmierdă sânii, dar cu o atingere

delicată care putea doar să excite, să nu satisfacă, până când ea ajunse să se chinuiască din răsputeri să nu-și împingă sânii în gura lui și să nu-l implore să îi cuprindă în gură.

Adică exact ceea ce își dorea el.

Bestia! Împielițatul! Nu avea să-l lase să câștige. Nu voia să o facă.

Se chinui să-i scoată pantalonii, încercând să-i ignore mângâierile. Dar nu era atât de ușor să ignore erecția năvalnică ce se ridica înaintea ochilor ei, cerându-i atenția.

Când el o surprinse privind-o, îi spuse răgușit:

– Atinge-mă!

Ea ridică privirea spre el, iar intensitatea sălbatică a ochilor negri aproape că o făcu să renunțe.

Dar voința îi era mai puternică. Menținându-i privirea cu una perfect distantă, ea îi atinse intenționat... glezna.

El scoase o înjurătură necuviincioasă.

– Știi prea bine unde vreau să mă atingi... El se opri brusc. Nu contează, am o idee mai bună. Ridică-te pe pat și vino deasupra mea.

Ea clipi, neștiind prea sigur ce voia să spună, dar când se urcă peste picioarele lui, el o apucă de mijloc, apoi o așeză astfel încât să-i stea călare pe coapse, chiar peste mădularul lui.

– Pune-ți mădularul meu înăuntrul tău, exact acolo unde tocmai au fost degetele tale, îi spuse el cu răsuflarea întretăiată, fără să lase loc pentru vreo interpretare greșită.

Iată ceea ce își dorise! Cât de interesant, diferit... și aventuros. Desigur, vicleanul ticălos știa exact cum să o ispitească pentru a o face să lase garda jos.

Putea să facă tot ce îi cerea fără să cedeze în fața farmecelor lui?

Putea. Trebuia. În seara aceea, ea se lupta pentru viitorul lor.

Schițând spre el o încuviințare din cap, care doar îi adânci încruntarea, dar care nu păru să-i atenueze erecția, se înfipse în membrul lui tare, ceea ce îi luă ceva vreme pentru că el rămase așezat și cu spatele sprijinit de tăblia patului. Dar când ea se coborî cu totul, lipindu-se hotărâtă de vintrele lui, el închise ochii cu un aer de pur extaz.

– Da, draga mea, așa! Degetele lui se înfipseră în șoldurile ei. Doamne, ce bine mă simt înăuntrul tău!

Și ea se simțea bine, atât de bine încât nevoia de a se mișca pe el deveni aproape irezistibilă. Dar trebuia să reziste acelei nevoi.

Rămase acolo nemișcată, atentă să nu-l atingă decât în locul în care se împreunau.

După o clipă, el deschise ochii.

– Mișcă-te, la naiba!

– Bine.

Ea își sprijini mâinile pe coapse și se mișcă în cercuri.

Privirea încruntată pe care i-o aruncă ar fi putut să aprindă și un gheţar.

– În sus și în jos, Amelia.

Chinuindu-se să nu zâmbească, ea își trecu mâinile în sus și în jos peste coapse.

– Amelia... spuse el cu un ton de avertizare.

– Nu asta vrei? întrebă ea inocent.

– Știi prea bine că nu. Vreau să faci dragoste cu mine.

– Atunci trebuie să fii mai specific în cererile tale, ciripi ea, absolut încântată. Cum să fac dragoste cu tine? Ce parte ar trebui să mișc mai întâi? Unde? Cât de des? Când...

– Să te ia naiba!

Cuprinzându-i capul între mâini, el o sărută cu o disperare care răsună până în adâncurile pântecului ei. Totuși, ea rămase acolo fără să-l atingă, fără să se miște.

Își despărți gura de a ei și mormăi:

– O soție supusă ar trebui să știe ce vreau de la ea.

– Ar fi în stare să-ți citească gândurile? Ca să vezi! Nu mi-am dat seama că un asemenea talent vine la pachet cu supunerea. Ea schiță un zâmbet răutăcios. Și știi foarte bine că orice soție care s-ar supune orbește n-ar sta așezată în poala ta decât dacă i-ai cere-o. Ar fi prea stânjenită. Și mult prea ocupată să stea drepți în fața ta. De fapt, dacă aș fi cu adevărat o soție supusă...

Ea dădu să se ridice de pe mădularul lui, dar el o prinse la timp.

– Gata, îi spuse tărăgănat la ureche. Gata, femeie cochetă și insolentă. Dă-mi ce vreau, Amelia!

– O soție supusă? șopti ea, în timp ce el își trecu gura peste pulsul care bătea frenetic pe gâtul ei.

El șovăi, apoi scoase un geamăt adânc.

– Nu. Pe tine. Doar pe tine. Tu ești singura pe care o vreau.

Ei i se tăie răsuflarea, neîndrăznind să creadă că tocmai câștigase.

– Și dimineață? Ce o să se întâmple atunci?

Mâinile lui alunecară în jos și îi cuprinseră sânii, îi frecară din nou sfârcurile întărite, iar gura caldă și delicată îi dezmierdă urechea.

– O să plec în Franța, bine? Dar dă-mi-o pe Dalila înapoi. El își împinse șoldurile sub ea, în timp ce mâinile îi mângâiară febril sânii. Te rog, draga mea, fii Dalila mea în seara asta, pentru că de dimineața ne așteaptă o perioadă foarte lungă de abstinență...

Fu singurul lucru de care avu nevoie ca să o facă să se miște, ca să-și arunce brațele în jurul gâtului lui și să-i acopere fața cu săruturi. Se mulă pe el, alunecând în sus și în jos pe mădularul lui, mișcându-se cu înflăcărare.

Nu mai făcuseră niciodată dragoste așa, dar se simțea de parcă se născuse pentru asta. Era cea mai extraordinară senzație să îl aibă în adâncul ei, dar având în același timp controlul, fiind în stare să se apese pe el exact acolo unde își dorise să îl simtă tare în ea.

– Da... spuse el cu răsuflarea întretăiată, în timp ce ea îl călărea în febrilitatea dorinței. Da, Dalila, da... mai repede, draga mea... Dumnezeu sfinte, mai repede, mai repede...

Ea făcu exact cum îi ceru el. Din moment ce câștigase, își permitea să fie generoasă. Iar el îi răspunse cu toată înflăcărarea pe care și-o putea dori, degetele dezmierdându-i sfârcurile, gura posedând-o pe a ei și oferindu-i o plăcere atât de bogată încât crezu că avea să-și dea duhul.

După ce se lăsă la nesfârșit în voia mădularului lui, simțind tensiunea care creștea înăuntrul ei, Amelia își despărți buzele de ale lui.

– Asta este ceea ce vrei? întrebă ea, simțindu-și propria eliberare la un pas. Asta își dorește soțul meu, soldatul mare și bine făcut?

– Știi că da, spuse el, cu vocea lui aspră și guturală. El îi mușcă ușor buza, apoi o dezmierdă cu limba. Te vreau pe tine, draga mea, doar pe tine...

Ea își încleștă pumnii în părul lui, fiindcă o dureau picioarele sub forța propriilor mișcări.

– Dar numai... dacă fac așa cum spui tu.

– Așa cum vrei tu. El închise ochii. Așa cum îți place... numai nu... nu mă părăsi!

Ea simți un nod un gât.

– Nu o să te părăsesc, îi jură ea.

– Dacă încerci, o să te caut... până la capătul pământului.

Cuvintele lui înflăcărate o învăluiră într-un iureș de fiori. Era afirmația cea mai apropiată de o declarație de dragoste pe care o spusese Lucas vreodată și care îi ajunse la inimă.

– Nu este nevoie de asta. Ea îi apăsă un sărut pe buzele și pe pleoapele închise. Nu o să te părăsesc niciodată, dragoste mea!

La auzul cuvântului dragoste, el deschise iute ochii și îi căută chipul.

– Nu o să ai liniște până când nu o să ajung să fiu frânt și sângerând la picioarele tale, nu-i așa?

Numai Lucas putea să vadă dragostea ca pe o înfrângere. Chiar și atunci când ea își înfipse șoldurile cu mai multă înflăcărare, simțindu-se cuprinsă de extaz, îl fixă cu o privire aprigă.

– Nu o să am liniște până când nu o să mă iubești la fel cum te iubesc eu pe tine...

Dorința care îi cuprinse trăsăturile întunecate fu atât de puternică, încât nici încruntarea lui nu reuși să o ascundă.

– Doamne, ai milă de mine, gemu el. Pentru că este al naibii de sigur că... tu nu o să ai!

Apoi se arcuiră împreună, vibrând, penetrându-se, pierduți unul în altul, în nevoia și dorința reciprocă – îndrăzni ea să creadă – de dragoste.

Când el își eliberă sămânța înăuntrul ei și îi strigă numele cu toată înflăcărarea unui jurământ, cu toată disperarea unei rugăciuni, ea îl strânse în brațe și lăsă ca iubirea ei să îi învăluie pe amândoi, în speranța că era de ajuns, jurându-și că avea să fie de ajuns.

Mult după ce se prăbuși peste el, mult după ce inimile lor regăsiră un ritm normal, iar ea rămase epuizată și satisfăcută peste corpul lui puternic, își repetă jurământul în gând. Îl iubea. Și cumva, îl învățase să o iubească.

El se întinse și o trase în îmbrățișarea lui, lipindu-i capul de pieptul lui și trecându-și buzele peste părul ei.

Abia mai târziu, după ce răsuflarea lui deveni liniștită, iar ea fu sigură că el adormise, găsi curajul să îi spună din nou, pe furiș, în șoaptă:

– Te iubesc, Lucas.

Abia atunci se lăsă purtată de epuizarea dulce care o făcu să închidă pleoapele.

Când se trezi de dimineață, el dispăruse, iar razele soarelui se strecurau prin perdelele din mătase. Se ridică brusc, panicată, blestemându-și obiceiul de a dormi buștean. Sigur nu ar fi plecat fără să-și ia rămas-bun!

Dar o scurtă examinare a încăperii îi arăta că sacul lui lipsea, împreună cu cizmele și cu o parte din haine. Cuprinsă de groază, trase pe ea o cămașă de noapte și un halat, apoi coborî scările în grabă.

O găsi pe Dolly în salonul de dimineață, privind absentă pe fereastră.

– Unde este Lucas? întrebă Amelia.

Când Dolly se întoarse spre Amelia, ochii îi erau roșii.

– A plecat în Franța cu tatăl tău. Nu știai?

– Știam, dar...

Se prăbuși într-un scaun. Sperase să îi fi spus ceva înainte să plece, ceva care să-i dea o speranță pentru viitorul lor.

– George mi-a sugerat să ne întoarcem la Torquay ca să-i așteptăm. Oricum, sezonul se termină, iar dacă rămâi aici, o să fie nevoie să faci față bârfelor legate de fuga voastră. Dolly își privi lung mâinile. Așa putem să spunem că tu și Lucas sunteți în luna de miere. Nimeni nu trebuie să știe că ești în Torquay. În plus, dacă George trebuie să aranjeze să vândă reședința din oraș când se întoarce...

Ea se opri cu un suspin.

– Oh, Dolly, spuse Amelia, chinuindu-se să-și lase deoparte propriile necazuri. Se grăbi să se așeze lângă mama ei vitregă și îi puse brațul pe umeri. Totul o să fie bine, îți promit! Lucas nu o să ceară niciodată bani de la *papa*, o să vezi. Iar în Franța o să găsească dovezi că fratele tău este mort și astfel o să se încheie toată povestea.

– Tu mă crezi în privința lui Theo, nu-i așa? întrebă Dolly cu o șoaptă tristă. Mă crezi că n-am vrut niciodată să vă înșel?

– Firește, draga mea. Firește.

Lacrimile alunecară din nou pe obrajii lui Dolly.

– Să știi că nu te-aș fi învinovățit dacă ai fi făcut-o. Am văzut dovezile soțului tău în dimineața asta, toate documentele bancare, relatările din ziare și... Se opri cu un hohot de plâns. Theo a fost exact cum a susținut soțul tău – un bădăran, un ticălos, un hoț.

– Tu n-ai știut, zise Amelia încet.

– Ba da, se împotrivi Dolly. În adâncul sufletului, bănuiesc că știam. Pur și simplu n-am vrut să recunosc.

Când femeia izbucni în plâns, Amelia o cuprinse în brațe și îi murmură lucruri liniștitoare și lipsite de sens, întrebându-se ce ar fi făcut în locul lui Dolly. Probabil i-ar fi spart capul lui Theo Frier cu un urcior. Și nemernicului din Rhinebeck.

Dar nu era în firea lui Dolly. Ea își dorise dintotdeauna să creadă în partea bună a oamenilor, iar când nu putea, se retrăgea. Sau, în cazul celor pe care îi iubea, evita adevărul. Dolly își petrecuse jumătate din viață ascunzându-se de anumite lucruri, iar Theo Frier profitase de atitudinea ei.

După o vreme, când suspinele se mai liniștiră, Dolly se retrase.

– Ascultă-mă, draga mea! Nu trebuie să permiți ca toate astea să intervină între tine și soțul tău.

– Este în regulă, eu...

– Nu, vorbesc serios. Un zâmbet delicat îi arcui buzele. Nu accept să-l pierzi din cauza mea. Oricine are ochi poate să-și dea seama că maiorul Winter te adoră.

Ameliei i se strânse inima în piept. Dacă o adora, avea un mod ciudat de a i-o arăta, fugind în Franța, fără să-i dea nici măcar un sărut de rămas-bun.

– Chiar crezi asta?

Dolly încuviință din cap.

– Desigur, tatăl tău crede cu totul altceva. Este prea supărat ca să-și dea seama. Dolly schiță un zâmbet printre lacrimi. Și-a petrecut jumătate de noapte jurând că o să-l snopească în bătaie pe maior.

Amelia râse cu amărăciune.

– Nu este o surpriză. Și eu îmi petrec jumătate din zile jurându-mi să-l snopesc în bătaie pe maior.

– Și cealaltă jumătate? Cum ți-o petreci?

Simți un nod în gât.

– Vrând să-l strâng atât de tare în brațe încât să nu se mai îndoiască vreodată că îl iubesc.

Dolly zâmbi sincer.

– Sunt convinsă că știe, draga mea. Și sunt sigură că și el te iubește.

Dumnezeule, spera să fie așa! Pentru că nu știa cum avea să supraviețuiască dacă nu o iubea.

Capitolul 28

Dragul meu văr,

Soțul și tatăl Ameliei s-au dus în Franța cu o misiune pe care nici ea, nici mama ei vitregă nu o pot divulga. Draga mea elevă a devenit teribil de melancolică, ceea ce-mi spune că biata Amelia îl iubește pe maior. Pot numai să sper ca, spre binele ei, el să-i împărtășească sentimentele. După cum am învățat prea bine din căsnicia mea, să iubești un bărbat care nu te iubește nu duce decât la dezamăgire.

Neliniștita ta verișoară,

Charlotte

„Te iubesc, Lucas."

Lucas se așteptase ca, în cele din urmă, cuvintele acelea să-și piardă puterea asupra lui. Și totuși, după o săptămână în care trecuse Canalul Mânecii, apoi prin provinciile franceze pe care le traversase cu mai puțin de o lună înainte, cuvintele acelea nu făceau decât să-l devoreze și mai tare. Străluceau în zorii fiecărei dimineți, răsunau în fiecare pas pe care îl făcea, se învolburau înnebunitor în visele lui noaptea.

Îl ajutau după fiecare coșmar chinuitor.

La început, încercase să se convingă că Amelia le spusese doar ca să-l manipuleze. Dar, după ce retrăise zile de-a rândul fiecare moment petrecut alături de soția lui, renunțase să mai creadă așa ceva. Dacă o crezuse vreodată.

Amelia nu era ca mama lui. Dacă ar fi fost, i-ar fi spus că îl iubea când ar fi crezut că putea să câștige ceva, ca atunci când reputația îi fusese ruinată. I-ar fi aruncat cuvintele acelea când îl implorase să dea dovadă de milă față de mama ei vitregă.

Nu le-ar fi spus după ce își expusese punctul de vedere. Nu le-ar fi rostit cu înflăcărare în timp ce făceau dragoste. Cu siguranță, nu i le-ar fi șoptit când îl crezuse adormit.

Așa că el trebuia să le accepte ca fiind adevărate: ea îl iubea. Soția lui fermecătoare ca Dalila îl iubea. Și, în loc să alerge într-un suflet

în Anglia și să-i jure devotament etern, el se afla într-un cimitir din Lisieux, alături de socrul lui morocănos.

Pe toată durata lungii lor călătorii, Lucas și Lord Tovey discutaseră despre cariera militară a lui Lucas, despre perspectivele lui de consul și chiar despre perioada petrecută la Dartmoor. Lucas ascultase detalii despre cum creșteau livezile de meri ale lui Lord Tovey, despre câte oi făcuseră miei în primăvara trecută și care arendaș se descurcase bine. Singurul lucru despre care nu vorbiseră era cel care îi afecta cel mai mult... soțiile lor. Era de parcă se temeau că, dacă vorbeau despre situația aceea, totul ajungea să devină realitate.

Dar acum se uitau lung la o piatră de mormânt pe care nici unul dintre ei nu putea să o ignore. Pe ea scria:

Aici se odihnește Theodore Frier,
frate și prieten drag.
Fie să-și găsească în moarte pacea
refuzată în viață.

Lucas citi cuvintele cu un gol în piept. Amelia avusese dreptate când îi spusese că era condus de răzbunare. Pentru că în clipa aceea, când vedea cuvintele scrijelite în piatră, dezamăgirea lui era atât de copleșitoare, încât își dădu seama cât de mult își dorise ca Dolly să mintă.

– Pare autentic, spuse Lord Tovey de lângă el.

– Da.

Dar amândoi știau că nu voia să însemne prea mult.

– Ce facem acum? Am putea să mergem pe urmele acelui individ, Lebeau, care a pregătit corpul pentru înmormântare. Poate că omul care se ocupă de arhivele parohiei nu știe unde s-a dus, dar sigur trebuie să știe cineva.

Disperarea din vocea lui Lord Tovey atinse o coadă sensibilă dinăuntrul lui Lucas. Omul era îngrozit de ideea de a-și pierde soția, iar Lucas înțelegea perfect ce simțea.

– Am putea să vorbim și cu doctorul de aici, continuă Lord Tovey. Bărbații de la han au spus că se întoarce în după-amiaza asta. Se poate să știe mai multe despre moartea înregistrată în arhivele parohiei.

Lucas oftă. Dacă doctorul nu știa nimic despre moartea aceea, ar fi avut un motiv în plus să-l găsească pe Lebeau. Și pentru ce?

Să dovedească faptul că Frier era viu? Ca să se asigure că răzbunarea nu-i fusese suflată de sub nas de o întorsătură a sorții?

La urma urmei, probabil tot ce avea să afle era acolo... nimic solid. O mulțime de lucruri mărunte, dar nici o dovadă palpabilă.

Cum Lucas tot nu răspunse, socrul lui mormăi:

– Spune-mi ce să fac, domnule maior. Zi-mi cum să procedez sau o să înnebunesc tot făcându-mi griji pentru ce o să faci cu Dolly a mea!

Lucas se încordă, cutremurat până la oase de o asemenea disperare. O înțelegea mult prea bine. Existau unele lucruri pentru care merita să renunți la mândrie și să implori pentru izbăvirea, iertarea... soției tale.

Lucas privi lung chipul bântuit pe care ajunsese să-l știe atât de bine în ultimele zile, tâmplele grizonante și ochii căprui îndurerați, care îi aminteau atât de mult de Amelia.

– Crezi că Frier este mort, nu-i așa?

Speranța apărută brusc în ochii lui Lord Tovey era atât de zguduitoare, încât Lucas fu nevoit să întoarcă privirea.

– Da. Dar aici nu este vorba despre ce cred eu. Contează ce crezi tu. Și ce dovadă o să accepte guvernul tău.

Lucas rămase tăcut o vreme, apoi, în cele din urmă, recunoscu ceea ce nu îndrăznise mai înainte.

– Atâta vreme cât își primește banii, guvernul meu o să accepte ce spun eu. Dacă fac un desen cu piatra de mormânt, raportez ce am găsit aici și le dau certificatul de deces, probabil o să accepte ce le spun. Pentru ei, banii contează.

– Ești sigur? întrebă Lord Tovey răgușit.

– Da. Cel care și-a dorit cel mai mult să-l vadă pe Frier târât înapoi la bara de acuzare am fost eu. Dacă îl declar mort, o să o accepte situația din moment ce știu cu câtă îndârjire mi-am dorit să fie prins.

– Ah! făcu Lord Tovey.

O mulțime de sensuri ascunse într-un cuvânt. Evident, după o săptămână, înțelese ceea ce Amelia spusese în seara aceea la Londra – că Lucas era condus de mai mult decât sustragerea fondurilor. Lucas voia dreptate pentru tatăl lui și pentru sine. Și putea, în sfârșit, să accepte faptul că era puțin probabil să o obțină, cel puțin din partea lui Frier.

Avusese destul timp în călătoria aceea să revadă probele în lumina afirmațiilor lui Lady Tovey. Lucrurile pe care le ignorase până acum se conturau mai clar în mintea lui. Precum maniera evazivă

a fostului angajator al lui Dorothy când Lucas îl întrebase de ce plecase femeia. Sau lista de rapoarte excelente pe care le lăsase în urma ei în fiecare loc în care trăiseră.

Fusese atât de hotărât să o vadă ca pe o seducătoare manipulatoare, încât potrivise întocmai dovezile. Pentru că așa îi convenise. Pentru că așa îl îndemnase ura pe care o simțea.

Pentru că investigațiile lui îi dăduseră ceva pentru care să trăiască atunci când toată viața lui fusese o lungă înlănțuire de durere.

Dar, în sfârșit, avea șansa să obțină altceva decât durere – o soție care i se potrivea, care voia să-i poarte copiii și să aibă o viață cu el, care îl iubea.

Scoase un oftat tremurător când se întoarse spre tatăl soției lui.

– Așadar, ți-ai pune în joc onoarea și titlul pentru a demonstra că soția ta spune adevărul?

Lord Tovey se uită lung la el.

– Aș fi nebun să nu o fac. Mi-am petrecut doi ani învățându-i stările de spirit, aflând ce o face să plângă și ce o face să râdă. Doi ani de luat micul dejun și cina împreună, doi ani de memorat fiecare pistrui pe chipul ei drag, doi ani ca să știu când minte și când spune adevărul.

Lucas își arcui o sprânceană.

– Nu știai că are un frate.

– Nu, dar știam că are un trecut.

Lucas clipi. Se părea că el nu era singurul care ascunsese lucruri.

– În ciuda a ceea ce crezi, continuă Lord Tovey, soția mea nu este o mare susținătoare a minciunii. Am bănuit după vreo săptămână de la nuntă că Obadiah Smith era o pură invenție pentru că nici o femeie care a mai fost căsătorită nu putea să fie atât de constant surprinsă de intimitățile unei căsnicii ca sfioasa mea soție. La vreo lună după aceea, mi-am dat seama că avea un secret întunecat care nu-i dădea pace. Dar n-am făcut niciodată presiuni asupra ei pentru că știam că o să-mi spună când nu-i va mai fi frică să nu mă piardă dacă mi se destăinuia. Vocea îi tremură. Când putea, în sfârșit, să accepte că o iubeam prea mult ca să permit să fim despărțiți.

Lui Lucas i se puse un nod în gât.

– Ești la fel de romantic ca Amelia. Care, apropo, nu și-a dat niciodată seama de nimic din ce mi-ai spus despre soția ta. A crezut de la bun început că Dolly este nevinovată, indiferent ce-i spuneam eu.

– Asta pentru că Amelia și-a dorit cu disperare o mamă, iar Dolly i-a oferit-o. Și pentru că fiica mea nu și-ar putea închipui ca un om iubit de ea să o mintă altfel decât într-un mod foarte superficial. Când își oferă încrederea, o face cu toată inima și ar fi nevoie de un efort supraomenesc ca o persoană pe care ea o iubește să distrugă această încredere.

„Nu pot să trăiesc cu un bărbat în care nu pot să am încredere."

Iar acum putea să aibă încredere în el? Era în stare să aibă încredere în el pe viitor?

Îi spusese că, dacă el pleca în Franța și confirma povestea lui Dorothy, ea avea să accepte decizia pe care el urma să o ia la întoarcere. Dar nu era nebun. Dacă târa numele familiei ei prin noroi într-o încercare zadarnică de a scoate la iveală un bărbat care se putea prea bine să fie mort, ea nu avea să-și mai revină vreodată.

O asemenea decizie putea nărui încrederea în el cu aceeași siguranță cu care o făcuseră eschivările lui. Avea să o piardă. Dintr-odată, era un sacrificiu mult prea mare în viața lui.

– Prea bine atunci, spuse el și se întoarse spre ieșirea din cimitir, am terminat aici. Cred că a venit timpul să plecăm acasă.

Trecuseră două săptămâni de când tatăl și soțul Ameliei plecaseră în Franța, iar ea mai avea puțin și-și pierdea mințile. Torquay nu era un oraș animat nici în cele mai bune momente, iar în starea ei din clipa aceea, îl vedea absolut îngrozitor. Cu prea puține lucruri care să-i ocupe mintea, avea prea mult timp ca să-și facă griji pentru Lucas.

Singurul lucru bun era că ea și Dolly stăteau mult împreună. Atunci Amelia își dădu seama cât de greu trebuia să fi fost pentru Dolly să-i mintă pe toți, pentru că acum, când putea să vorbească în voie, nu mai putea să se oprească. Îi povestise Ameliei despre părinții ei, despre copilăria petrecută în New England, despre perioada groaznică în care fusese menajeră în Rhinebeck. Părea atât de ușurată, încât era mai relaxată decât fusese vreodată, în ciuda grijilor legate de viitorul lor, care atârna de un singur fir. Era limpede că secretele din trecutul ei o chinuiseră un timp și scăpase de o greutate enormă când avusese ocazia să le scoată la iveală. Așa că poate, la urma urmei, Lucas făcuse ceva bun.

Atât timp cât nu o trimitea pe Dolly în America.

După o perioadă potrivită în care pretinsese că fusese în luna de miere, Amelia reluase corespondența cu Venetia. Disperată să afle noutăți, îi scria prietenei ei în fiecare zi, susținând că ea și Lucas mai petreceau ceva timp la țară înainte să revină în Londra.

De la doamna Harris, care știa despre călătoria lui Lucas în Franța, aflase că Lord Pomeroy venise în oraș și nu spusese nici un cuvințel despre ea și Lucas. Totuși, se dusese vorba perfidiei lui și, în timp ce unii o respingeau ca pe un zvon, alții îl excludeau din cercul lor de cunoștințe. Ba, mai important de atât, părinții erau mai atenți cu fiicele lor în preajma lui, ceea ce o bucură enorm pe Amelia.

Totuși, nu primise nici o veste de la Venetia. I se părea ciudat din moment ce prima ei scrisoare fusese o relatare completă despre întâlnirea dintre ea și Lucas cu Năpastă Scoțiană. Desigur, ziarele din Londra o acoperiseră deja, citând descrierea făcută de Kirkwood despre acea întâmplare și lăudându-i pe maiorul Winter și pe soția lui pentru fuga lor reușită. Dar Amelia voia să audă ce putea să-i spună Venetia despre Năpastă Scoțiană.

Tocmai de aceea, când în sfârșit sosi o scrisoare, într-o dimineață devreme, Amelia o parcurse cu nerăbdare. Însă doar îi ridică mai multe întrebări:

Acum, dragă prietenă, legat de experiența voastră bizară pe drumurile din Scoția, mărturisesc că, atunci când am citit ziarele, n-am avut nici cea mai vagă idee că se poate să am vreun rol în răpirea voastră. Cât de îngrozitor! Dar nu știu ce înseamnă. Încă nu știu de ce Năpastă Scoțiană nu-i dă pace lui papa, *iar* papa *spune că nici el nu știe. Din păcate, a mai avut una dintre crizele lui dureroase și tocmai din acest motiv mi-a luat atât de mult timp să răspund la scrisoarea ta. Iar în starea lui actuală, mi-e teamă să insist pe lângă el pe tema asta. Dar poți să fii sigură că, de îndată ce se va simți mai bine, o voi face.*

Scrisoarea era continuată de rugămintea de a-i da mai multe informații despre viața în doi. Amelia nu știu dacă să zâmbească ori să plângă în timp ce o citea. Sau cum putea să răspundă.

Dar chiar când începu să se gândească, un slujitor se repezi valvârtej în salon.

–A venit stăpânul, milady! A venit acasă!

Cu inima bătându-i nebunește, Amelia alergă pe coridor, ajungând în același timp cu Dolly, care se aruncă în brațele soțului ei cu un strigăt de bucurie. Însă nici urmă de Lucas.

– *Papa?* întrebă Amelia. Unde este soțul meu?

Tatăl ei era prea ocupat să-și îmbrățișeze soția ca să-i mai arunce Ameliei măcar o privire.

– O să ajungă și el în seara asta, răspunse. A avut ceva de făcut înainte.

Simți că inima i se scufundă în piept.

– Ceva legat de Dolly?

Privirea tatălui ei se întoarse iute spre ea.

– Nu, draga mea, nu. Îmi dau seama că am ajuns înaintea scrisorii pe care am trimis-o din Franța. Dar totul este bine. El se uită duios la Dolly. Maiorul Winter a decis să nu mai continue cu chestiunea asta. O să facă un raport complet despre moartea fratelui tău pentru guvernul lui. O să ne asigurăm ca restul banilor furați să fie returnați și o să punem punct acestei povești.

Pe Amelia o cuprinse un val de ușurare atât de copleșitor încât i se înmuiară genunchii.

– Și el unde este?

– S-a dus la închisoarea Dartmoor. Spunea că vrea să o vadă acum, că este goală.

– Și l-ai lăsat să meargă singur? strigă Amelia. Ai înnebunit? Pentru numele lui Dumnezeu, asta o să-l facă să se gândească din nou la tot ce i s-a întâmplat rău!

Porunci unui lacheu să-i aducă pelerina și boneta.

Tatăl ei o privi cu o neliniște evidentă.

– Ascultă-mă, o să fie bine. Există unele lucruri pe care omul trebuie să le facă singur.

– Se prea poate, spuse ea, în timp ce lacheul o ajută cu pelerina. Dar ăsta nu este unul dintre ele.

– Amelia... dădu să spună tatăl ei.

– Las-o, George, interveni Dolly. Nu este la mai mult de câteva ore cu trăsura, iar dacă o ajută să se simtă mai ușurată, ar trebui să plece. Își puse capul pe pieptul lui. Să știi că a fost o lungă așteptare pentru amândouă.

Tatăl Ameliei se mai îmblânzi. Niciodată nu putea să-i reziste lui Dolly.

– Tot ce vrei tu, dragostea mea. Aruncă o privire spre fiica lui. Am acostat la Plymouth, dar încă încerca să găsească pe cineva care să-l ducă cei 50 de kilometri până la Princetown când am plecat eu. Așa că, dacă pleci acum și iei trăsura mea, ai putea să ajungi acolo la scurt timp după el. Ia un lacheu cu tine!

– Desigur. Își sărută tatăl pe obraz. Mulțumesc, *papa*.

La puțin timp după aceea, se îndrepta spre Princetown. Chiar dacă închisoarea Dartmoor se afla în Devon, ea nu fusese niciodată acolo. Două ore mai târziu, în timp ce trăsura urca tot mult, își dădu seama de ce. Pentru că nici un om cu mintea la cap nu s-ar fi dus de bunăvoie într-un loc atât de dezolant.

Încă parte din Anglia sălbatică, formațiunile stâncoase și mlaștinile de nestrăbătut ale ținutului pustiu erau legendare. Auzise că zona era adesea învăluită în ceață, dar în acea zi cerul era limpede, oferindu-i o priveliște sumbră a zidurilor de granit ale închisorii Dartmoor. Urâtă și izolată, închisoarea era flancată la un capăt de Princetown, un oraș aflat acolo doar pentru a servi închisorii. Pe măsură ce trăsura traversa ținutul, ea zări câteva semne de viață. Acum, că toți prizonierii plecaseră, orașul părea părăsit.

În timp ce trăsura ei se apropia de închisoarea propriu-zisă, inima i se strânse în piept când și-l imagină pe Lucas închis în locul acela neprimitor, măcinat în permanență de umezeală și de frig, doar cu o priveliște sumbră cât vedeai cu ochii. Închipuindu-și-l obligat să se supună ordinelor unor bărbați la fel de aroganți ca el însuși, să suporte nenumăratele umilințe la care erau supuși prizonierii de război, inima continuă să i se strângă în piept. Chiar dacă se resemnase cu gândul de a renunța la răzbunarea, revederea acelui loc avea să-i trezească acea dorință. Cum altfel?

Îl găsi pentru că, în timp ce ea continua să urce, el stătea nemișcat în fața intrării cu arcadă de piatră. Părea că venise pe jos din oraș, căci nu era nici o trăsură prin apropiere.

Dacă el auzi apropierea trăsurii, nu arătă acest lucru, căci nu-și schimbă poziția militară – cu brațele îndoite la spate și picioarele ușor îndepărtate, în timp ce privea lung porțile de lemn încuiate.

Purta o uniformă – nu cea pe care o văzuse la bal, ci alta, fără centură roșie – care atârna pe el. Ca o soție cu adevărat îngrijorată, ea se întrebă cât de bine mâncase în ultimul timp. Sau cât de bine dormise, pentru că în timpul călătoriei până în Franța probabil fusese nevoit să coboare sub punte.

Părea atât de pierdut în gânduri, încât ea avu grijă să-l avertizeze de apropierea ei rostindu-i numele înainte să ajungă la el.

El șovăi o secundă, apoi se întoarse cu o expresie plină de uimire.

– Amelia! Ce cauți aici?

Ea reuși să schițeze un zâmbet, chiar dacă chipul lui tras o făcu să-i dea lacrimile.

– Nu cred că este un loc în care să vii singur.

Spre ușurarea ei, el îi răspunse cu un zâmbet.

– Ți-a fost frică să nu o iau de nebun la fugă prin mlaștini, nu-i așa?

– Mi-a fost mai degrabă frică să nu uiți că ai o soție, spuse ea încet, chiar dacă inima îi era în gât.

El întinse brațele, iar ea se duse spre ele cu nerăbdare, fără să se împotrivească în vreun fel când el o cuprinse într-o îmbrățișare atât de strânsă încât abia mai reuși să respire.

– Mi-a fost dor de tine, murmură el în părul ei. Mi-ai lipsit în fiecare clipă în care eram departe.

– Văd cât de mult ți-a fost dor de mine, îl tachină ea, înăbușindu-și lacrimile. În loc să vii acasă, ai venit la închisoarea asta nesuferită.

Cu un chicot, el se retrase, dar nu îi dădu drumul, ci doar se întoarse cu fața spre porțile închisorii, cu un braț înfășurat în jurul taliei ei.

– Am venit să-mi iau rămas-bun, spuse el.

– De la cine?

– De la tot. De la război. De la părinții mei. El trase aer în piept. De la răzbunarea mea. Ai avut dreptate. Faptul că l-am urmărit pe Frier nu a fost legat de dreptate, ci de răzbunare. Dar nu numai pe el. Își îngropă degetele în pielea ei. Pe englezi, pentru... batjocura asta. Pentru bărbații ținuți peste timpul legal, bărbați împiedicați să se întoarcă la familiile lor. Bărbați uciși cu sânge-rece.

– Bărbați închiși în galerii subterane, chinuindu-se să respire.

El încuviință din cap.

– În mintea mea, Dartmoor a marcat începutul problemelor mele. Eram convins că, dacă nu era închisoarea asta, aș fi fost acasă și aș fi putut să-mi ajut familia. Frier n-ar fi luat banii sau, dacă ar fi făcut-o, l-aș fi prins înainte să-i cheltuiască, iar tata putea fi salvat.

O expresie gânditoare i se așternu pe chip.

– Dar adevărul este că puteam să fiu oriunde după încheierea războiului. Marinarii s-au întors în Alger în 1815. Și alte evenimente

ar fi putut să mă împiedice să revin acasă, mai ales că n-am fost niciodată prea dornic să asist la certurile constante ale părinților mei. Dartmoor nu a marcat începutul problemelor mele... a fost doar o altă tragedie de război.

Îl cuprinse un fior rece.

– Acest lucru este cel mai greu de înfruntat. Că nu este nimeni de vină, că nu ai pe cine să pedepsești.

– Nici chiar pe Theodore Frier? întrebă ea șovăitor.

El schiță un zâmbet.

– Nici chiar pe el. Este mort, știi și tu.

Ea se lipi mai tare de el, simțindu-se atât de ușurată încât i se muiară genunchii.

– E mort, la fel ca locul ăsta. El se uită gânditor la lacătul ruginit de pe poartă. M-am așteptat să o regăsesc la fel ca atunci când am fost aici, cu soldați britanici mărșăluind și prizonieri în haine galbene nepotrivite. Dar, desigur, nu mai este așa. Pentru că viața merge mai departe. El făcu un semn spre buruienile care creșteau în crăpăturile zidurilor abandonate ale închisorii. Până la urmă, timpul erodează totul, nu-i așa?

– Nu totul, murmură ea, apoi își puse inima în palmă și i-o oferi: Nu iubirea.

El trase aer în piept.

– Nu, nu iubirea. Întorcându-se spre ea, îi cuprinse obrazul în palmă. Ăsta este motivul pentru care am venit azi aici, ca să fiu sigur că pot să las totul în urmă, să văd dacă pot fi bărbatul de care ai nevoie.

– Și ce ai decis? întrebă ea într-o șoaptă îndurerată.

– N-am de ales. Te iubesc, Amelia. Ochii lui îi fixară înflăcărați pe ai ei, tandri, chinuiți. Nu suport gândul de a trăi nici măcar o zi fără tine. Așa că, dacă să te păstrez alături de mine înseamnă să-mi uit trecutul, atunci o să încerc.

Inima ei se umplu de bucurie.

– Eu nu te rog să-ți uiți trecutul, dragostea mea. Te rog doar să nu-i permiți să distrugă prezentul. Ea îl luă de gât. Sau viitorul nostru.

– Nu o să-i permit, jură el, apoi o sărută cu toată dragostea pe care ar fi putut să și-o dorească vreodată.

Tusea lacheului tatălui ei îi aminti că nu erau singuri, iar ea se retrase îmbujorată.

– Probabil ar trebui să ne retragem într-un loc mai intim.

– Cum ar fi un consulat în Maroc? întrebă el.

Se uită lung la el, uimită.

– În corespondența care mă aștepta când am revenit din Scoția se afla o scrisoare prin care mi se oferea postul de consul american. Am citit-o în dimineața în care eu și tatăl tău am plecat în Franța.

– Adică în dimineața în care ai plecat fără să-ți iei rămas-bun?

El schiță un zâmbet trist.

– Mi-a fost teamă să te trezesc, teamă că, dacă te vedeam în toată gloria ta dezgolită, putem să-mi anuleze hotărârea. Zâmbetul lui dispăru. Trebuia să-mi dau seama că hotărârea mea a dispărut în clipa în care te-am găsit în fața camerei mele, vrând să-mi zădărnicești planurile cu fluturatul tău din gene și cu afirmația ta despre soldatul mare și bine făcut.

Ea își trecu mâinile peste umerii lui.

– Ești un soldat mare și bine făcut. Soldatul meu mare și bine făcut!

– În curând o să fiu consulul tău mare și bine făcut. O licărire neastâmpărată i se aprinse în ochi. Dacă soția pisăloagă de care mi-am făcut rost, cea care se enervează când iau decizii fără să o întreb, este de acord. Este motivul pentru care încă nu am răspuns la acea scrisoare. Devenind serios, el îi studie chipul. Știu că-ți plac aventurile, draga mea, dar după toate prin câte am trecut de când ne-am întâlnit, se poate ca viața în străinătate să-și fi pierdut din farmec. Condițiile pot fi primitive și, din moment ce zestrea ta o să ajute la înapoierea banilor furați de Frier, venitul nostru o să fie destul de modest. Nu o să ne putem permite...

– Lucas... începu ea pe un ton de avertizare.

– Vreau să spun că singura veselă cu crocodil pe care o s-o cumpărăm o să fie cea găsită prin bazarurile ieftine din Tanger.

Tanger! Acel simplu cuvânt trezi imagini încântătoare cu mozaicuri, frumuseți și expediții primejdioase prin deșert.

– O să pot călări o cămilă?

El izbucni în râs.

– Dacă vrei tu. La naiba, draga mea, dacă accepți să trăiești cu mine în Maroc, o să mă asigur că o să și mănânci cămilă.

– O să fie de ajuns să merg călare pe o cămilă, mulțumesc. Foarte bine, sunt de acord să accepți postul. Dar cu o singură condiție.

– Care anume? întrebă el cu o sprânceană groasă arcuită.

– Să nu te aștepți să fiu o soție ascultătoare.

Cu un râset, el o luă de braț și o conduse spre trăsură.

– Nu cred că aș putea să trăiesc cu tine dacă ai fi ascultătoare. Ultima dată aproape că m-ai ucis.

– Serios? Mintea îi zbură la următoarea lor întâlnire senzuală. În cazul ăsta...

– Oh nu, nicidecum, mărâi el când o ajută să urce în trăsură. Și în privința asta ai avut dreptate, draga mea. Nu vreau o soție ascultătoare. Când i se alătură pe bancheta din trăsură, o cuprinse în brațe. Ceea ce-mi doresc este o soție iubitoare.

– Slavă Domnului! Pentru că asta, dragul meu soț, ai deja.

Epilog

Dragul meu văr,

Am primit cel mai frumos cadou de la draga mea Amelia Winter săptămâna trecută – un ceainic în formă de cămilă! Și mi-a dat de veste că așteaptă al doilea copil. Spune că maiorul Winter este încântat și că nu încearcă să-i limiteze mișcările prea mult. Dar știind-o pe Amelia, indiferent ce va încerca el, ea va ieși învingătoare.

Prietena ta,

Charlotte

Soarele apunea la vest de Tanger, când un zgomot venit de pe coridorul clădirii Misiunii Americane îl făcu pe Lucas să se întoarcă dinspre ușile franceze deschise ale noului lui birou. La câteva secunde după aceea, soția și fiica lui cu ochi căprui, Isabel, intrară valvârtej în încăpere, urmate îndeaproape de tânăra dădacă marocană pe care o angajaseră ca să aibă grijă de ea de îndată ce Amelia aflase că mai aștepta un copil.

– Pe unde ai umblat, domnișoară? se prefăcu supărat Lucas, chiar dacă strengărița lui chicotea deja destul de tare încât să-i tresară buclele castanii. Nu-mi spune că iar ai intrat în bucluc!

– Nu bucluc, tati, strigă Isabel. Aventură!

Nu știa dacă trebuia să râdă ori să geamă. Scumpa lui fetiță încă nu avea trei ani și deja putea deja să spună cuvântul *aventură*. El aruncă o privire spre uluitoarea lui soție și ridică o sprânceană.

– Asta este numai vina ta. Închipuie-ți numai – dacă fiica noastră este dornică de aventură la vârsta asta, fiul nostru va ieși probabil din pântec ținând un pistol în mână.

– Îți dai seama că se poate să nu fie băiat, zise Amelia cu ochi strălucitori, în timp ce își mângâie burtica. Dolly mi-a spus că l-a simțit că se mișcă la cinci luni pe Thomas, dar ceva timp mai târziu

pe Georgiana. Eu sunt deja în cinci luni și încă nu am simțit. Deci bebelușul poate să fie fată.

– Atunci să fie Domnul milostiv cu mine dacă este așa, o tachină el. Nu mă descurc cu cele două femei pe care le am deja. Zâmbi spre fiica lui. Ei bine, scumpo? Ce crezi că o să se întâmple dacă mama o să-ți dea o surioară?

– Mai multă aventură, tati!

El chicoti.

– Probabil. Băgându-și degetele mari în buzunarele pantalonilor, el coborî privirea spre ea. Deci prin ce fel de aventură ai trecut cu mama în după-amiaza asta, în timp ce tati era în audiență la sultan? Ați ascultat peștii din golf? Le-ați scris mesaje piraților? Ați bătut un tâlhar?

Isabel râse, sunetul dulce încălzindu-i sufletul.

– Tati prostuț, spuse ea și întinse brațele spre el.

El o luă în brațe cu un mormăit amuzat.

– Prostuț, eu? Îți arăt eu ție prostuț, viermișorule...

Și se prefăcu a-i mânca urechea, în timp ce ea chicotea și se zvârcolea.

– Am dat un tur prin toate sălile și am făcut o listă cu ce o să ne trebuiască, spuse soția lui. Locul ăsta este uimitor! Guvernul tău are idee cât valorează proprietatea asta?

– Dacă n-au idee, o să mă asigur că le dau de veste. El și-o așeză pe Isabel pe șold. Deci îți place, nu-i așa?

– Îmi place! Amelia zâmbi încântată spre el. Este minunat! Sunt destule încăperi ca să avem câți copii ne dorim. Și stăm chiar în inima orașului. Avem grădini, fântâni și...

– Și asta. El arătă spre ușile franceze. Vino să vezi! Cu Isabel în brațe, o conduse pe Amelia pe terasa de la etajul patru, apoi îi arătă: Când e cerul limpede ca acum, poți să vezi Gibraltarul de aici.

– Dumnezeule! șopti Amelia, în vreme ce cuprinseră din priviri priveliștea – portul fremătând de viață, albastrul strălucitor al Strâmtorii Gibraltarului și chiar orașul vechi.

În timp ce rămaseră toți trei să privească strâmtoarea, pe Lucas îl cuprinse o stare de pură mulțumire. Nu se așteptase niciodată să aibă o viață atât de fericită, să aibă o soție adorabilă, o fiică plină de viață și să aștepte alți copii. Dartmoor era o amintire îndepărtată, la fel și coșmarurile lui. Nu mai avusese nici măcar unul de când

plecase din Franța, în urmă cu trei ani. Putea chiar să suporte, dacă era nevoie, să coboare sub puntea unei corăbii.

Nu că și-ar fi dorit. Îi plăcea să fie consul, se bucura de perioadele de liniște întrerupte de momente de pură surpriză. Iar veniturile lui se dovediseră mai mult decât potrivite pentru nevoile lor. De fapt, trăiau chiar foarte bine. Nu se atinseseră de banii pe care socrul lui insistase să-i trimită în fiecare lună în încercarea de a da înapoi ceea ce furase fratele soției lui. Iar Amelia chiar reușise să-și cumpere vesela exotică. Asta pe lângă covoarele berbere, vizitele la palatul sultanului și o plimbare pe o cămilă.

Iar acum asta, după trei ani de locuit prin locuințe modeste, fuseseră șocați când sultanul hotărâse să ofere Misiunii Americane un consulat care se afla într-un palat. Se mutaseră chiar în acea zi, dar Amelia se pregătise deja să-l transforme într-un cămin.

Isabel se zvârcoli în brațele lui, pierzându-și interesul față de priveliște.

– Tati, jos!

Râzând, Amelia luă fetița și se duse înăuntru ca să o dea pe copilă dădacei, spunându-i să o hrănească și să o pregătească de culcare.

Când Amelia reveni, Lucas își înfășură brațul în jurul taliei ei și se întoarseră să admire priveliștea. După câteva clipe, ea râse.

– Ar trebui să-i scriu lui Lord Pomeroy și să-i spun că pot să văd Gibraltarul ori de câte ori vreau.

Pomeroy... El nu se mai gândise la ticălosul acela de mult timp.

– Ce mai face generalul zilele astea? Vreunul dintre nenumărații tăi corespondenți ți-a dat vreo veste?

– În cele din urmă, și-a găsit o soție... Îți vine să crezi? Nu știu ce contesă din Italia cu o avere imensă. Sunt sigură că o să fie foarte fericiți împreună atât timp cât pe ea nu o deranjează să-i lustruiască din când în când pipa de opiu.

La auzul comentariului necuviincios, el îi aruncă o privire și o găsi privindu-l cu ochi strălucitori. Purta una dintre rochiile ei marocane, în culori vii, care întotdeauna îi înfierbânta sângele în vene și îi accelera pulsul. Judecând din zâmbetul înflăcărat, ispititoarea lui soție știa exact ce efect aveau asupra lui ea și rochia ei.

– Apropo de lustruit, spuse el în timp ce o trase înăuntru, am fost atât de ocupați să ne pregătim de mutat în ultimele zile, încât sabia mea a ruginit un pic. I-ar prinde bine puțină atenție.

– Serios? Ea îi aruncă o privire strengărească. Mă duc imediat să aduc o cârpă.

– N-ai nevoie de o cârpă, mormăi el când o cuprinse în brațe. Mâna ta o să fie mai mult decât perfectă.

– Pentru o sabie atât de frumoasă ca a ta? Cam greu. O să am nevoie de o cârpă, de lustru și...

El o întrerupse cu un sărut mai fierbinte decât soarele deșertului. Când ea se retrase câteva clipe după aceea, zâmbea așa cum numai Lady Dalila știa să o facă.

– Prea bine, bănuiesc că putem să ne descurcăm cu mâna mea. Privirea îi deveni seducătoare. Sau cu gura mea. Sau cu alte câteva lucruri potrivite pentru adorarea armamentului fin al unui bărbat.

– Tânjești după puțină aventură, nu-i așa? murmură el, în timp ce *armamentului lui fin* reacționă numaidecât.

– Întotdeauna. Ea îl trase spre noul lor dormitor. Când vine vorba de bărbatul pe care-l iubește, o femeie niciodată nu are parte de suficientă aventură.

Nota autoarei

Cercetările pentru această carte m-au făcut să-mi dau seama cât de important a fost războiul din 1812 pentru ca America să se simtă ca o națiune, nu doar o colonie rebelă britanică. Când am citit explicațiile de la acea vreme despre marinarii americani, asupriți de britanici, care și-au depus armele la declarația de război, refuzând să lupte împotriva concetățenilor, am fost mișcată până la lacrimi. Ei au preferat să fie deținuți de război decât să servească în armata britanică împotriva voinței lor. Mulți dintre aceștia au ajuns la închisoarea Dartmoor, unde britanicii le smulgeau părul ca să-i pedepsească pentru încercările constante de a evada. Libertatea a fost dintotdeauna importantă pentru noi, nu-i așa?

Masacrul de la închisoarea Dartmoor este un eveniment istoric real, singura schimbare din această poveste fiind aceea de a-mi închipui pe cineva blocat într-un tunel pe toată durata ei. Dar restul poveștii de la Dartmoor, inclusiv faptul că masacrul a avut loc după încheierea războiului, este adevărat. Până în ziua de azi, nimeni nu a reușit să spună cine a fost vinovat. Lipsa de sens a acestui act mi-a frânt inima și m-a făcut să includ episodul în povestea mea.

Și, chiar dacă milițiile locale au fugit din calea britanicilor în bătălia de la Bladensburg, Garda Marină a luptat până când a fost nevoită să se retragă, mulți fiind luați prizonieri sau uciși. De asemenea, marșul de la Derna ne-a oferit rândurile din imnul marinei *From the halls of Montezuma to the shores of Tripoli*. Și, da, chiar au mâncat o cămilă!